

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**USA TODAY ve
NEW YORK TIMES
BESTSELLER**

Aşkın Müziği

Kylie Scott

HABANCI

AŞK, SEKS ve ROCK'N'ROLL

Vegas'ta geçireceği gecenin sabahını
hiç de böyle planlamamıştı...

Evelyn Thomas'ın yirmi birinci doğum gününü
Las Vegas'ta kutlamak gibi büyük planları vardı.
Ama kesinlikle akşamdan kalma bir halde banyo
zemininde uyanmak, otel odasında son derece
yakışıklı ve dövmele yarı çıplak bir adamın
varlığı ve parmağında King Kong'u korkutabilecek
boyutta bir yüzük bu planlar arasında değildi.
Bir de tüm bunların nasıl olduğunu bir hatırlayabilseydi...

Çeviren: Müge Hestbaek

20 TL

YABANCI

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşkın Müziği
Özgün Adı | *Lick*
Kylie Scott

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Kapak Tasarım | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Ekim 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-18-0

Türkçe Çeviri © Müge Hestbaek, 2014
© Yabancı Yayınları, 2014
© Kylie Scott, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Kylie Scott

AŞKIN MÜZİĞİ

Çeviren

Müge Hestbaek

Birinci Bölüm

Uyandığımda yerdeydim. Banyoda. Her yerim ağrıyordu. Ağzımın içi leş gibiydi. Çöpten beter kokuyordum. Bir önceki gece ne bok yemiştim acaba? En son, gece yarısından önce geriye doğru saydığımızı hatırlıyordum. En sonunda, yirmi bir olmuşum. Reşittim yani. Heyecanlıydım. Lauren'la dans ediyor, bir çocukla konuşuyordum.

• Sonra; BUM!

Tekila.

Limonlu-tuzlu, bir sıra tekila shot bardağı hatırlıyorum.

Vegas'la ilgili duyduğum her şey doğruymuş. Vegas'ta kötü şeyler olurmuş! Çok kötü şeyler. Oracıkta kıvrılıp ölmek istiyordum. Aman Tanrım! Ne demeye o kadar içmişim ki? İnliyordum. İnlemek bile başımı zonklatıyordu. Bu kadar ağrı çekeceğimi hiç düşünmemiştim.

Sonra bir ses duydum. "İyi misin?" Tok, hoş bir erkek sesi. Çok hoş bir erkek sesi. Ağrıma rağmen içim titremişti. Zavallı vücudumun içi.

“Yine kusacak mısın?” diye sordu.

Yooo, yooo.

Gözlerimi açtım. Kaykılarak oturdum, yağlı, sarı saçlarımı yana attım. Buğulu gördüğüm yüzü, yüzüme yaklaşıyordu. Hemen elimle ağzımı kapadım. Nefesim iğrenç kokuyordu.

“Merhaba,” dedim, geveleyerek.

Gözlerimdeki buğu, yavaş yavaş kalkıyordu. Dikkatle baktım. Yapılı, yakışıklı ve tuhaf bir şekilde tanıdık. Ama yok, imkânsızdı. Daha önce onun gibisini hiç görmemiştim.

Yirmili yaşlarının ortasını geçmiş olmalıydı. Çocuk değil, adamdı. Omuzlarına dökülen, uzun, koyu renk saçları ve yüzünün yanında favorileri vardı. Lacivert gözleri, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Açık konuşacağım; gözlerine bayılmışımdı. Gerçi gözlerine gerek kalmadan da bayılmışımdı ya, neyse. Yorgunluktan hafif kanlanmış olsalar da gerçekten çok güzel gözleri vardı. Bir kolunun tamamı ve göğsünün bir bölümü dövmeyle kaplıydı. Boynunun yanına çizili siyah kuşun kanatları, kulaklarının arkasına kadar gidiyordu. Üzerimde hâlâ dün gece Lauren’in giymem için tutturduğu seksi, beyaz elbise vardı. Göğüs bölgemdeki taşkınlığı zar zor toparlayabildiği göz önüne alınırsa benim için oldukça cüretkar bir seçimdi. Ama bu güzel adam, bana beş basardı. Üzerinde sadece kot pantolonu ve çok giyildiği belli olan botları vardı. Bir de birkaç gümüş küpeyle, kolundaki bollaşmış bandajı.

O kot var ya... üstüne cuk oturuyordu. Kalçalarında davetkârca düşük ve bol olmasına rağmen çok doğru yerleri sarıyordu. O korkunç akşamdan kalma halim bile manzaranın tadını çıkarmama engel olamadı.

“Aspirin ister misin?” diye sordu.

Adamı tam süzüyordum. Bakışlarımı yüzüne doğrultunca bana o tanıdık, muzır haliyle gülümsedi. Harika. "Evet, lütfen."

Yerden, eski püskü, deri ceketini aldı. Sanırım ceket i yastık olarak kullanmıştım. Şükürler olsun ki üstüne kustumamışım. Görünen oydu ki, bu yarı çıplak, muhteşem adam beni en şahane halimle, böğürüp dururken görmüştü. Utançtan ölebilirdim.

Ceketinin ceplerini, teker teker beyaz fayansa boşaltıyordu. Bir kredi kartı, bir telefon ve bir dizi prezervatif. Prezervatifleri görünce duraksamıştım ama daha sonra cebinden çıkanları görünce dikkatim dağıldı. Yere bir sürü kıvrılmış kâğıt dökülüyordu. Hepsinin üzerinde isimler ve telefon numaraları vardı. Kıvrılıp cebine sıkıştırılmıştı. Belli ki Bay Popülerdi! Gerçi sebebini kesinlikle görebiliyordum. Ama Tanrı aşkına, benimle burada ne işi vardı?

En sonunda, cebinden küçük bir şişe ağrı kesici çıktı. Bir anda rahatlamıştım. Kim olursa olsun, ne gördüyse görsün, onu seviyordum.

"Su içmen gerek," dedi ve arkasını dönüp lavabodan su doldurdu.

Banyo, küçücüktü. İkimiz zar zor sığıyorduk. Lauren'la para durumumuz düşünülürse, paramızın yettiği en iyi otelde kalıyorduk. Doğum günümü şaşalı kutlamayı kafaya koymuştu. Benim hedefim biraz farklıydı. Yeni, seksi arkadaşım yanımda olmasına rağmen, amacıma ulaşamadığıma oldukça emindim. Vücudumun en hassas yerinde hiç ağrı sızı yoktu. İlk birkaç kez acıdığını duymuştum. İlkinden sonra deli gibi acıdığı, kesindi. Ama o an, vücudumda ağrımayan tek yerim vajinamdı.

Yine de çaktırmadan elbisemin önüne hızla baktım. Sutyenimin içine sıkıştırdığım folyo paketin kenarı hâlâ

görünüyordu. Çünkü orada, vücuduma yapışık durursa hazırlıksız yakalanmam mümkün değildi. Prezervatif olduğu gibi duruyordu. Açılmamıştı. Ne büyük hayal kırıklığı. Belki de değil. Ne kadar korkunç olabileceğini unutmuş, tabiri caizse, ata tekrar binmek için cesaretimi daha yeni toplamıştım.

Adam, bardağı uzatıp avucumun içine iki hap bıraktıktan sonra kışının üzerine oturup beni izlemeye koyuldu. Baş edemeyeceğim kadar çekiciydi.

“Teşekkürler,” dedim ve aspirini yuttum. Karnımdan gurultular duyuluyordu. Çok hoş. Tam bir hanımefendi gibi.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. O muhteşem dudakları, aramızda sanki başkalarının bilmediği özel bir şaka varmış gibi büzülmüştü.

Ama şaka olan bendim.

Tek yapabildiğim, öylece bakakalmaktı. O andaki durumum düşünüldüğünde, adam bana çok ama çok fazlaydı. Saçları, vücudu, dövmeleleri, her şeyiyle. Birinin onu tarif etmesi için eşsiz bir sözcük bulması gerekiyordu.

Uzun bir süre sonra sorusuna cevap beklediğini fark ettim. Hâlâ sabah nefesimi salacak halim olmadığı için ona bakıp sırtıttım. Elimden en fazla bu geliyordu.

“Tamam. Bu iyi,” dedi.

Kesinlikle çok özenliydi. Bu kadar nezaketi hak edecek ne yapmıştım, bilmiyordum. Zavallı adamı seks vaa-diyle kandırıp bütün gece başımı tuvaletin içinden çıkaramadıysam biraz huysuz olmaya hakkı vardı. Belki de sabah teklif etmemi umuyordu. Yanımda kalmasının tek anlamlı açıklaması bu gibiydi.

Normal şartlar altında, pek ulaşamayacağım kategorideydi ve neyse ki, gururumu ayaklar altına almam

gerekmeyecekti, çünkü tipim değildi. Ben temiz çocukları severim. Temiz çocuklar, iyidir. Kötü çocuklar fazla abartılıyor. Tanrı biliyor, yıllar içinde kendini ağabeyimin kollarına atan pek çok kız gördüm. Kızların sunduklarında hoşuna giden bir şey varsa aldıktan sonra yoluna devam ederdi. Kötü çocuklarla ciddi ilişkilere giremezsiniz. Bir önceki gece peşine düştüğüm için söyleyemiyorum ama onlarla sadece hoş vakit geçirilir, seks deneyimi elde edilirdi. Tommy Byrnes'ın, annesiyle babasının arabasının arka koltuğuna kan damlattığım için bana kızmasına benzemezdi. Aman Tanrım, ne berbat bir anı. Adi herif, ertesi gün beni, atletizm takımındaki yarım kadar bir kız için terk etmişti. Sonra bir de canımı yaktığı yetmiyor-muş gibi etrafa benimle ilgili dedikodular yaydı. Olanlara sinirlenmemiş, ona hiç kızmamıştım.

Dün gece ne olmuştu? Aklım karma karışık. Gözümün önüne bazı şeyler geliyordu ama detaylarda kayboluyordum.

"Sana bir şeyler yedirmemiz gerek," dedi. "Tost filan ısmarlamamı ister misin?"

"Hayır." Yemeğin düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kahve bile çekici gelmiyordu ki kahve her zaman çekicidir. O an kendime az da olsa çeki düzen vermek istedim. Ne olur ne olmazdı. Gözlerime giren saçlarımı yüzümden çekmek için elimi başıma götürdüm ki, "Yooo. Olamaz! Ah!" Saçlarım, bir şeye takılmıştı. Canım acıyordu. "Kahretsin."

"Dur bir dakika." Uzanıp saçlarımı dikkatle açtı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Tam o sırada sol elimdeki ısıltıyı fark ettim. Parmağımda bir yüzük vardı. Ama öyle sıradan bir yüzük değil, muhteşem, olağanüstü bir yüzük.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Gerçek olamazdı. O kadar büyüktü ki. Müthiş abartılıydı.

Servet değerinde olmalıydı. Şaşkınlıkla gözlerimi dikip elimi döndürerek ışıқта parlamasını sağladım. Yüzüğün halkası kalın ve sağlamdı ve taş gerçek gibi parlıyordu.

Şey gibi...

Koyu kaşlarını alçaltıp, "Ona gelince," dedi. Parmağımdaki buz parçasına benzer taşın, onu hafif utandırdığını hissetmişim. "Hâlâ daha küçük bir şeyle değiştirmek istiyorsan benim için fark etmez. Ne demek istediğini anlıyorum."

Onu bir yerlerden tanıdığım hissini üzerimden atmıyordum. Bir gece önceden ya da o sabahdan değil. O duygumun, inanılmaz güzel o yüzükle de ilgisi olduğunu sanmıyordum.

"Bunu bana sen mi aldın?" diye sordum.

Evet, anlamında başını salladı. "Dün gece. Cartier'den."

"Cartier'den mi?" Ağzım açık kalmıştı. Fısıldayarak "Hıı..." diyebildim.

Uzun bir süre sadece yüzüme baktı. "Hatırlamıyor musun?"

Sorusunu cevaplamayı gerçekten hiç istemiyordum. "Nasıl yani? İki üç karat filan mı bu?"

"Beş."

"Beş mi? Vay canına."

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu. Bu kez sesi biraz daha sert çıkmıştı.

"Şey... Yani puslu.."

"Hayır." Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki bütün güzel yüzü çatık kaş halini aldı. "Benimle dalga geçiyorsun herhalde, değil mi? Cidden, ne olduğunu bilmiyor musun?"

Ne diyebilirdim ki? Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ağzımı açmıştım ama pek işe yaramıyordu. Bilmediğim çok şey vardı. Gerçi bildiğim kadarıyla Cartier bijuteri üretmiyordu... Allak bullaktım. Kötü duygular midemi harekete geçirmişti. Mide asidimin boğazımı yaktığını hissediyordum. Bu kez daha kötü midem bulanıyordu.

Ama bu yakışıklının önünde kusmayacaktım.

Bir daha asla.

Burun deliklerimi oynatarak derin bir nefes aldı. "Bu kadar içtiğini fark etmemişim. Yani ne biliyim, biraz içtin tabii ama... Kahretsin. Gerçekten mi? Venedik'te gondola bindiğimizi de mi hatırlamıyorsun?"

"Gondola mı bindik?"

"Lanet olsun. Peki bana hamburger aldığını? Onu hatırlıyor musun bari?"

"Üzgünüm."

"Bir dakika, bir dakika," dedi, gözlerini kısıp bana bakarak. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Şaka bu."

"Çok özür dilerim."

İrkilerek geri çekildi. "Yani... Yani şu işi bir netliğe kavuşturalım. Dün gece ne yaptığınızı hatırlamıyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedim, yutkunarak. "Dün gece ne yaptık?"

"Evlendik! Kahretsin. Evlendik!" diye kükredi.

Bu kez tuvalete gitmeyi bekleyemedim.

Dişlerimi fırçalarken boşanmayı düşünüyordum. Saçımı yıkarken bunu ona nasıl söyleyeceğimin provasını yaptım. Ama böyle şeyler aceleye getirilmemeli. Yani görünen o ki bir gece önce evlilik konusunu baya aceleye getirmişiz. Tekrar hızlı davranmak doğru olmayabilirdi.

Aptalca olurdu belki de. O kadar tırsmışım ki hayatımın en uzun düşünü aldım. Ama olanlar ortadaydı.

Aman Tanrım! Sıçtım. Aklımı toplayıp düşünemiyordum bile. Evlenmek mi? Ben mi? Akciğerlerim işe yaramıyordu. Panik yaklaşmıştı.

Bu felaketten kurtulmak istememi şaşkınlıkla karşılamıştı. Oysa evlendiğimi öğrenince kusmamdan bir şeyler anlaması gerekirdi, değil mi ama? Tiksinc bakışlarını hayatımın sonuna kadar unutamayacağım.

Annemle babam duyarsa beni öldürürlerdi. Benim planlarım, önceliklerim vardı. Okuyup babam gibi mimar olacaktım. Bu sırada biriyle evlenmenin, bu planların arasında yeri yoktu. Hatta belki önümüzdeki on, on beş sene. Yirmi bir yaşında evlenmek de neyin nesi? Yok artık. Yıllardır kimseyle ikinci kere buluşmamıştım ve o an parmağımda bir yüzük vardı. Hiç mantıklı değildi. Kalakalmıştım. Bu evlilik deliliği gizleyebileceğim bir şey değildi.

Yoksa gizleyebilir miydim?

Annemle babam öğrenmemeli. Asla. Yıllar içinde yaptığım kötü, gereksiz ve saçma sapan şeylere onları dahil etmemeyi alışkanlık haline getirmiştım. Ama bu evlilik olayı bu üç kategorinin de dışında, başka bir şeydi.

Ashında, belki de kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Anlatmazsam nereden bileceklerdi? Bilemezlerdi. Bunu düşününce kendime gelmişim.

“Evet!” diye fısıldayıp yumruğumu havaya kaldırmamla duş başlığını yerinden oynatıp her yeri ıslatmam bir oldu. Gözüme o kadar su girmişti ki kör oldum sandım. Neyse. Ne yapacağımı bulmuştum ya.

Reddedecektim. Ve bu sırrımı mezara götürecektim. Bu acayip sarhoşluk geri zekâlılığımı kimse bilmeyecekti.

Rahatlayınca gülümsedim. Panik atağım yavaş yavaş yok oluyordu. Nefes almaya başlamıştım. Oh, şükürler olsun. Her şey yoluna girecekti. Eski planıma dönmemi sağlayacak yeni bir planım vardı. Harika. Cesaretimi toplayacak, onunla yüzleşecek, işleri yoluna koyacaktım. Büyük gelecek planları olan, yirmi bir yaşındaki biri Vegas'ta hiç tanımadığı biriyle evlenmez. Ne kadar yakışıklı olursa olsun. Her şey yoluna girecekti. Anlayacaktı beni. Zaten muhtemelen, o da şu an oturmuş, beni sepetleyip kaçmanın en etkili yolunu bulmaya çalışıyordu.

Pırlanta hâlâ elimde ışıldıyordu. Kendimi hâlâ güzelliğinden alamamıştım. Parmağımda Noel'i taşıyordum sanki. Kocaman, parlak ve ışıltılı. Gerçi ilk bakışta geçici kocam pek zengin görünmüyordu. Ceketini ve kotu yırtık pırtıktı. Adam gizemli bir tipti.

Bir dakika. Ya kanun dışı bir şeyler yapıyorduyorsa? Belki de bir suçluyla, bir kaçakla evlenmişim. Panik, öcünü almak için geri geldi. Midem yine alt üst olmuştu. Başım zonkluyordu. Yan odadaki adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onu banyodan, adını bile sormadan çıkarmıştım.

Kapı, aniden çalınınca irkilerek omuzlarımı kaldırdım.

"Evelyn?" diye sesleniyordu ki bu, en azından onun benim ismimi bildiğinin kanıtıydı.

"Bir saniye."

Suyu kapatıp dışarı çıktım ve havluya sarındım. Havlu, vücudumu ancak örtüyordu ama elbisem kustumuk içindeydi. Onu tekrar giymem söz konusu bile olamazdı.

Banyo kapısını bir karış kadar açıp, "Selam," dedim. Benden yarım kafa kadar uzundu ki, ben kesinlikle ve kesinlikle kısa sayılmazdım. Üzerimde sadece havlu olduğu için onu biraz göz korkutucu bulmuştum. Ve bir gece

önce ne kadar içerse içsin, benim aksime hâlâ muhteşem görünüyordu. Ben sararıp solmuştum ve sırlıslıklamdım. Aspirinler, olması gerektiği gibi işe yaramamıştı.

Ama tabii, onları da kusmuştum.

"Merhaba." Gözlerime bakmadı. "Ben gidip şu işi halledeceğim, tamam mı?"

"Halledecek misin?"

"Evet," dedi. Hâlâ gözlerime bakmıyordu. Otelin tiksiniç, yeşil halısı görüldüğünden çok daha çekiciydi. "Avukatlarım her şeyi hallederler."

"Avukatların mı var?" Suçluların avukatları olur. Kahretsin. Bu adamdan bir an önce boşanmam gerekiyordu.

"Evet, avukatlarım var. Senin hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Onlar sana, artık her ne gerekiyorsa, evrakları filan yollarlar." Yüzüme baktığında rahat-sız bir ifadesi olduğunu fark ettim. Dudakları ipinceydi. Deri ceketinin fermuarını çıplak göğsüne kadar çekmiş. Tişörtü hâlâ küvetin yanına asılı, kuruyordu. Gece, bir ara onun da üstüne kusmuş olmalıydım. Bu korkunçtu! Onun yerinde olsam, beni anında boşar arkama bile bakmazdım.

"Bu bir hataydı," dedi, düşüncelerimi okur gibi.

"Öyle mi?"

"Ne?" Birden gözlerimin içine baktı. "Aynı fikirde değil misin?"

"Hayır, aynı fikirdeyim," dedim çabucak.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dün gece anlamlı gelmesi ne tuhaf, değil mi?" Elini saçlarının arasında daldırıp kapıya doğru ilerledi. "Kendine iyi bak."

"Dur!" Muhteşem, saçma sapan yüzük parmağımdan çıkmıyordu. Çektim, döndürdüm, kaydırmaya çalıştım, olmuyordu. En sonunda parmağımı kanatarak çıkarmayı başardım. Bu korkunç kaçağa bir leke daha eklenmişti.

“Saçmalama, Tanrı aşkına.” Avucumun içinde ısıldayan taşa sinirle bakıyordu. Hakarete uğramış gibiydi. “Sende kalsın.”

“Olmaz. Çok pahalı olmalı.”

Omuzlarını silkti.

“Lütfen al.” Sarhoşluk aptallığımdan geriye delil kalsın istemiyordum. O yüzden aceleyle yüzüğü sallayarak ona uzattım. “O sana ait. Sende kalmalı.”

“Hayır, değil. Benim değil.”

“Ama...”

Başka bir şey söylemeden fırtına gibi dışarı çıkıp kapıyı ardından çarptı. İnce duvarlar, kapının çarpma şiddetiyle sarsılmıştı.

Vay canına. Elim havada kaldı. Amma da sinirliymiş. Tamam, belki ben de onu sinirlendirmiş olabilirdim ama yine de. Aramızda geçenleri hatırlamayı çok isterdim. Keşke bir ipucu olsa.

O sırada popomun solu acıyordu. Elimle ovuşturunca irkildim. Belli ki yara alan sadece itibarım değildi. Bir ara popomu bir yere sürtmüş ya da bir mobilyaya çarpmış olmalıydım. Belki de yeni, süslü topuklularımın minik bir uçuşa geçince olmuştu. Lauren’ın ısrarıyla aldığım, elbisemle uyumlu, şık ayakkabılarımın nerede olduğu da meçhuldü. Onları kaybetmediğimi umuyordum. Gerçi evlendiğim düşünülecek olursa beni artık hiçbir şey şaşırtamazdı.

Hayal meyal bir şeyler hatırlayarak banyoya döndüğümde kulağımda uğultulu kahkahalar çınlıyordu. Kulağıma fısıldadığını anımsıyordum. Hiçbir şey anlamamıştım.

Koca popomu incelemek için havlunun kenarını yukarı doğru sıyırarak arkamı döndüm ve parmak uçları-

mın üzerine kalkarak aynaya baktım. Pespembe olmuş
cildimde siyah bir dövme vardı.

Nefessiz kalmıştım.

Popomun sol kısmında bir isim yazıyordu:

David.

Arkamı dönüp lavaboya böğürdüm.

İkinci Bölüm

Lauren, uçakta yanımda oturuyor, iPhone'umu karıştırıyordu. "Müzik konusunda bu kadar zevksiz olmanı anlayamıyorum. Yani kaç yıldır arkadaşız. Hiç mi bir şey öğretememişim sana?"

"Tekila içmemem gerektiğini öğrettin."

Gözlerini devirdi.

Başımızın üzerindeki emniyet kemeri ikaz ışığı yanıyordu. Nazik bir ses, yerimize dönmemizi, koltuğumuzu dik pozisyona getirmemizi rica ediyordu. İnişe geçmiştik. Gözlerimi yumup iğrenç uçak kahvesinin dibinde kalan tortuyu da kafama diktim ama ne kadar içersen içeyim kafeinin o gün işe yarayacağını sanmıyordum.

"Çok ciddiym," dedim. "Yaşadığım süre boyunca bir daha asla Nevada'ya ayak basmayacağım."

"Ay ne aşırı tepkiler veriyorsun."

"Hiç de bile, hanımefendi."

Lauren motele, uçağımızın kalkmasına iki saat kala dönmüştü. Ben de o arada, hayatımın eski düzenine

dönmesini arzulayarak küçük çantamı defalarca toplamıştım. Havaalanına zamanında yetişmek için deli gibi koşarsak da Lauren'ı gülümserken görmek güzeldi. Görünüşe bakılırsa tanıştığı o hoş garsonla görüşmeye devam edeceklerdi. Lauren'ın erkeklerle arası her zaman iyi olmuştur. Ben soğuk nevalelerdenim. Vegas'a gidip birileriyle yatmayı da tam bu yüzden planlamıştım. Aman ne şahane fikirmiş!

Lauren, ekonomi okuyordu. İçi dışı şahane kızdır. Bense biraz hantalım. Portland'da her yere yürüyerek gitmeyi ve çalıştığım kafedeki tatlıları denememeyi alışkanlık haline getirmemin sebebi bu. Bel kısmını kontrol altında tutabilmek. Annem hâlâ bana bu konuda nasihatlerde bulunuyor. Tanrı esirgesin, kahveme şeker filan koymaya kalkışırım, kalçalarım patlar sonra.

Lauren'ın üç ağabeyi vardı. O yüzden erkeklerle nasıl konuşulacağını çok iyi bilirdi. Hiçbir şeye alınmaz, bozulmazdı. Üzerinden cazibe akıyordu. Benim de bir ağabeyim var ama büyük aile toplantıları dışında birbirimizle pek alakamız yok. Dört yıl önce annemle babamın evinden sadece bir not yazarak ayrıldığından beri pek görüşmüyoruz. Nathan sinirli ve tam bir bela mıknatısıdır. Lisede okulun asi çocuğuydu. Devamlı kavgalara karışır, okulu asardı. Ama erkeklerle yaşadığım sıkıntıların sebebi, ağabeyimle hiç var olmayan ilişkim değildi. Bu konuda onu suçlayamazdım. Karşı cinsle yaşadığım dertler, tamamen bana ait. Yani, çoğu.

"Dinle, bak şunu." Lauren, kulaklıklarımı kendi telefonuna takmıştı. Birden kafatasımın içi elektronik gitar sesleriyle doldu. Ağrı, dayanılmazdı. Baş ağrım birden geri döndü. Beynimde sümüksü, kırmızı bir kütle dışında bir şey kalmamıştı. Bundan emindim.

Kulaklıkları çıkarıp, "Yapma. Lütfen," dedim.

“Ama bu Stage Dive.”

“Çok harikalar. Ama belki başka zaman dinleriz.”

“Bazen senin için endişeleniyorum, biliyor musun?”

“Kısık sesle Amerikan folk müziği dinlemenin hiç de kötü bir yanı yok.”

Lauren, homurdanarak koyu renk saçlarını geriye doğru attı. “Herhangi bir seste, Amerikan folk müziği dinlemenin hiç iyi bir yanı yok. Eee, dün gece ne yaptın? Yani kusmak dışında.”

“Aslında kusmam, her şeyi özetliyor.” Ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi. Nasıl açıklayabilirdim ki? Suçluluk duygusuyla, oturduğum yerde kıvranıyordum ve dövmem, durumu protesto ediyordu.

Lauren’a, o geceki büyük seks planım hakkında hiçbir şey anlatmamıştım. Yoksa yardım etmeye kalkardı. Yani Tanrı aşkına, seks yardımıyla olacak iş mi? Ama seks yapacağım kişiyi bulma konusunda yardımına her zaman ihtiyacım vardı. Lauren yanımda oldukça bulunduğumuz yerdeki tüm yakışıklılar, anında bacaklarımı açacağımı düşünerek yanımda biterdi.

Lauren’ı çok severdim. Sadakatini sorgulayamam bile. Ama her an, her yeri hareket halindeydi. Beşinci sınıfta kilomla dalga geçen bir kızın suratına okkalı bir yumruk attığından beri arkadaştık. Lauren yanınızdaysa, nerede durduğunuzu çok iyi bilirdiniz. Bu çoğu zaman çok takdir ettiğim, ancak sağ duyulu olmak gerektiğinde pek de hoşuma giden bir durum değildi.

Bulanan midem, neyse ki uçağın sallanarak inişini de sorun çıkarmadan atlatmıştı. Tekerlekler yere değdiği an rahatlamış, rahat bir nefes almıştım. En sonunda evime dönmüştüm. Güzelim Oregon, tatlı Portland. Bir daha sizden hiç ayrılmayacağım. Uzaktaki dağlar, şehirdeki ağaçlar bile birer şaheserdi. Tamam, kabul ediy-

rum; kendimi sadece bir şehirle sınırlamak biraz abartılı olabilirdi ama eve dönmek harikaydı. Bir sonraki hafta, babamın ayarladığı yerde, benim için çok önemli bir staj dönemi başlıyordu. Ayrıca bir sonraki okul dönemi için derslerimi planlamaya başlamalıyım.

Her şey yoluna girecekti. Dersimi almıştım. Normal şartlarda üç kadehi geçmezdim. Üç kadeh, iyiydi. Üç kadehle başımı belaya sokmadan eğlenirdim. Bir daha asla sınırimi aşmayacak, sıkıcı, planlı halime geri dönecektim. Macera havalı bir şey değildi. Hem ben o işleri çoktan geçtim.

Ayağa kalkıp yukarıdaki dolaplardan kabin bagajlarımızı aldık. Herkes bir an önce uçaktan inmek için ilerlemeye çalışıyordu. Koridordan geçip körüğe doğru ilerlerken hostesler, provası yapılmış gülümsemeleriyle bizi uğurluyordu. Güvenlikten geçtikten sonra valizlerin beklendiği yere doğru ilerledik. Neyse ki yanımızda sadece kabin bagajlarımız vardı da beklemek zorunda kalmadık. Eve varmak için sabırsızlanıyordum.

O sırada ileride bir gürültü koptuğunu duydum. Flaşlar patlıyordu. Uçakta bir ünlü olmalıydı. İnsanlar önümüze geçip neler olduğuna bakıyordu. Ben de baktım ama tanıdık kimseyi görememiştım.

Lauren, kalabalığı inceleyerek, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmem," dedim, parmak uçlarıma kalkarak. Kalabalık beni heyecanlandırmıştı.

Sonra birden defalarca adımın söylendiğini duydum. Lauren'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Benise ağzımı kapatamıyordum.

"Bebek ne zaman geliyor?"

"Evelyn, David yanında mı?"

"Başka bir düğün daha olacak mı?"

“LA’a ne zaman taşınyorsun?”

“David, ailenle tanışmaya geliyor mu?”

“Birbirinizin isimlerini vücudunuza kazıttığınız doğru mu?”

“David’le ne zamandır birliktesiniz?”

“Grubu dağıttığın hakkındaki söylentilerle ilgili ne diyeceksin?”

Benim ve onun adı, defalarca bitmek bilmeyen soruların içinde geçiyordu. Her şey birbirine girmişti. Gürültüye tahammül edemiyordum. Şaşkınlıktan, ağzım açık bakakaldığım için flaşlar gözümde patlıyor, görmemi engelliyor ve o sırada insanlar daha da fazla üstüme geliyordu. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Oldum olası kalabalıklardan hoşlanmamıştım ve o an kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Önce Lauren aralarından sıyrılmayı başardı.

Güneş gözlüklerini çıkarıp yüzüme yapıştırdı ve elimi tuttu. Dirsekleriyle nazik olmaya çalışarak kalabalığın arasında ilerlememizi sağladı. Numaralı güneş gözlükleri sayesinde artık her yer daha da buğuluydu. Yüzüstü yere yapışmadığım için şanslıydım. Havaalanından koşarak çıktık ve bekleyenlerin oluşturduğu sırayı atlatıp kendimizi, ilk taksiye attık. İnsanlar bağırmaya başlamıştı ama duymazdan geldik.

Paparazziler tam arkamızdaydı.

Kahrolası paparazziler. Böyle bir şey başıma gelmese gerçek olduğuna inanmazdım.

Lauren, beni taksinin arka koltuğuna itmişti. Gizlenmek için elimden geleni yapıyor, arabanın içinde bir sağa bir sola yatıyordum. Tamamen yok olabilseydim keşke.

Lauren, şoföre, “Haydi! Çabuk ol!” diye bağırdı.

Şoför, göreve hazırды. O kadar hızlı kalkmıştı ki muşambalı koltuklarımızda kaydık. Alnımı ön koltuğun ar-

kasına arpıtm ama neyse ki yumuşaktı. Lauren, emniyet kemerimi vucuduma dolayıp kilidini yerine taktı. Elim ayağım tutmuyordu. Titriyordum.

“Konuş,” dedi.

“Ee...” Konuşamıyordum. Gözlüklerini kaldırarak ta gibi saçıma taktım ve boş boş bakmaya başladım. Kaburgalarım ağrıyor, kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu.

“Evelyn?” Lauren, gülümseyerek dizime hafifçe vurdu. “Gittiğimiz yerde, bir şekilde evlenmiş olabilir misin?”

“şey... Evet. Sanırım. Evlendim.”

“Vay canına.”

Kelimeler bir anda ağzımdan dökülmeye başladı. “Tanrım, Lauren. Her şeyi o kadar elime yüzüme bulaştırdım ki. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Gözümü bir atıp, yanımıdaydı. Sonra bana acayip sinirlendi. Gerçi onu suçlayamam. Sana nasıl anlatacağımı bilemedim. Hiç olmamış gibi davranacaktım.”

“Bunun artık pek mümkün olabileceğini sanmıyorum.”

“Evet.”

“Tamam. nemli değil. Demek evlisin.” Lauren başını sallayarak konuşuyordu ve tuhaf bir şekilde sakindi. Ne sinirli ne de suçlayıcı. Tabi o an kendimi acayip kötü hissediyordum, çünkü biz, birbirimize her şeyi anlatırdık.

“zr dilerim,” dedim. “Sana anlatmam gerekirdi.”

“Evet, anlatman gerekirdi ama boş ver.” çay içmeye oturmuşuz gibi eteğini düzeltiyordu. “Peki, kiminle evlendin?”

“D-David. Adı, David.”

“David Ferris olabilir mi dersin?”

İsim tanıdık geliyordu. “Belki. Bilmiyorum.”

Gözlerini yoldan ayırmayan şoför, “Nereye gidiyo-

ruz?" diye sormuştu. İnanılmaz hızla makaslara giriyordu. O an herhangi bir şey hissedebiliyor olsam muhtemelen korkardım ve midem daha da fazla bulanırdı. Ya da korkudan altıma ederdim. Ama hiçbir şey hissetmiyordum.

"Evelyn?" Lauren, oturduğu yerde bana doğru dönmüş, arkamızdan gelen arabaları kontrol ediyordu. "Onları atlatmayı başardık. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Eve," dedim. Aklıma gelen en güvenli yer evdi. "Annemlerin evine yani."

"İyi dedin. Hem onların evinin etrafı çitle de çevrili." Sözünü bitirmeden şoföre dönüp adresi söyledi, suratını buruşturup güneş gözlüklerini yine suratıma yapıştırdı. "Tak şunları."

O kadar hızlıydık ki pencerenin dışı birbirine girmiş görünüyordu. Kahkaha atmaya başladım. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedi, uzun saçlarını arkaya atarak. "Ama bu durumdaki insanlar hep güneş gözlüğü takar. Güven bana."

"Sen çok fazla televizyon seyrediyorsun." Gözlerimi kapadım. Güneş gözlüklerinin, akşamdan kalma halime bir faydası yoktu. Hiçbir şeyin faydası yoktu. Her şey benim suçumdu. "Bir şey anlatmadığım için özür dilerim. Evlenme gibi bir niyetim yoktu. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Yani bu öyle bir durum ki..."

"Sıçtın, değil mi?"

"Aynen. Doğru sözcük bu. Çok fena sıçtım."

Lauren, derin bir nefes alıp başını omzuma koydu. "Haklısın. Bir daha asla tekila içmemelisin."

"Evet." Katılıyordum.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Ne?"

“En sevdiğim grubu dağıtma.”

“Aman Tanrım.” Gözlükleri yine havaya kaldırdım. Görmek için gözlerimi kısmaktan başım zonklamaya başlamıştı. “Gitarist. O, Stage Dive’ın gitaristiydi. Demek onu oradan tanıyordum.”

“Evet. Stage Dive’ın gitaristi. Aynen.”

Şu meşhur David Ferris. Poster, yıllarca Lauren’in duvarında asılıydı. Banyonun birinde, yerde birlikte uyanmayı tahmin edebileceğim son kişi oydu herhalde. Ama nasıl oldu da onu tanıyamadım? “Demek yüzüğü o yüzden alabildi.”

“Hangi yüzüğü?”

Koltuğun altına doğru uzanıp canavarı kotumun cebinden çıkardım, üstüne yapışan iplikleri çıkarıp üstüne üfledim. Pırlanta, gün ışığında suçlayıcı ışıklar saçıyor-du.

Lauren, yanımda titremeye başladı. Kahkahalarını engelleyemiyordu. “Aman Tanrım! Şuna bak. Kocamaa-aan!”

“Biliyorum.”

“Ama hayır, cidden.”

“Biliyorum.”

“Lanet olsun. Heyecandan altıma kaçırmış olabilirim şu an,” diye çığlık atıp elinde yelpaze varmış gibi kendini yelliyor, oturduğu koltukta hoplayıp duruyordu. “Şuna bak!”

“Lauren, dur. İkimiz birden aklımızı kaçıramayız. Olmaz.”

“Doğru. Pardon.” Boğazını temizledi. Kendine geldiğini göstermeye çalışıyordu. “Kaç paradır sence bu?”

“Tahmin bile etmek istemiyorum.”

“Bu. İnanılmaz.”

Gözlerimizi dikmiş, sessizce ve huşu içinde pahalı mücevhere bakıyorduk.

Lauren, fazla şeker yiyen çocuklar gibi yine birden bire olduğu yerde hoplayıp zıplamaya başladı. "Buldum! Bunu satıp çantamızı kaptığımız gibi bir Avrupa turuna çıkalım. Var ya, bunun parasıyla dünyayı birkaç kez dolaşabiliriz bile. Düşünsene."

Söylediği ne kadar çekici olsa da, "Olmaz," dedim. "Bunu bir şekilde ona geri vermeliyim. Bende kalmamalı."

"Yaaa." Sırıtiyordu. "O halde tebrik ederim. Bir rock yıldızıyla evlenmişsin."

Yüzüğü tekrar cebime sıkıştırdım. "Teşekkür ederim. Ne bok yiyeceğim şimdi peki?"

"Hiçbir fikrim yok." Başını sallıyor, olanlara inanamadığını gösteren bakışlarla bana bakıyordu. "Bütün beklentilerimin çok ötesine geçtin, var ya. Ben arada saçlarını salık bırak, biraz yaşamana bak ve insanoğlunu bir şans ver diyordum. Sen çıtayı acayip yükselttin, kızım. Gerçekten dövme yaptırdın mı?"

"Evet."

"Onun adı mı yazıyor?"

Derin bir nefes verip evet, anlamında başımı salladım.

"Nerene yaptırdığını sorabilir miyim?"

Gözlerimi sıkıca kapadım. "Popomun sol tarafında."

Lauren kendini kaybetti. O kadar çok gülmüştü ki gözlerinden yaşlar gelmişti.

Harika.

Üçüncü Bölüm

Gece yarısından hemen önce babamın cep telefonu çaldı. Benimki uzun bir süredir kapalıydı. Ev telefonu susmayınca onun da fişini çekmiştik. Polis, iki kere gelip verandamızın önünden insanları uzaklaştırdı. Annem en sonunda bir uyku ilacı alıp yatmıştı. Onu sakinleştirmek, her şeyin yoluna gireceğine inandırmak kolay değildi. Babam, ilk önce çok sinirlenmesine rağmen sonra şaşırtıcı biçimde, olayla başa çıkmaya çalışırken sakinleşmişti. Elimden geldiği kadar özür dilemiş, boşanmak istediğini söylemiştim. Suçu, hormonlara atıyordu. Ama tüm o sakinliği, cep telefonunun ekranına bakınca yok oldu.

“Leyton?” Delici bakışlarıyla odanın diğer tarafından bana bakarak telefonunu açtı. O telefonu açınca benim midem burkulmaya başladı. Onu hayal kırıklığına uğratmışım. İkimiz de bunu biliyorduk. Tanıdığımız sadece bir Leyton vardı ve o saatte aramasının tek bir sebebi olabilirdi.

“Evet,” dedi babam. “Talihsiz bir durum.” Dudakları-

nın kenarındaki çizgiler derinleşmiş, çatlağa dönmüştü. "Anlıyorum. Evet. İyi geceler o halde."

Telefonu sıkıca kavradıktan sonra yemek masasının üzerine fırlattı. "Stajın iptal edilmiş."

Ciğerlerim sıkışıyor, nefes alamıyordum.

"Leyton, içinde bulunduğun durum yüzünden haklı olarak..." Gittikçe sesi azaldı. Sustu. Babam Portland'ın en prestijli mimarlık ofislerinden birinde staj yapabilmem için yılların hatırını kullanmıştı. Ama ben ne yaptım? Şansımı bir anda yok ettim.

Biri kapıya vuruyordu. Hiçbirimiz yerimizden kımıldamadık. İnsanlar, saatlerdir kapımızı yumrukluyordu.

Babam, oturma odasında volta atıp duruyordu. Bense sersem sepelek onu izliyordum.

Çocukluğumdan beri, böyle zamanlarda hep aynı şey olurdu. Nathan, okulda bir kavgaya karışır, okul annemi arardı. Annemin eli ayağı tutmayacak hale gelince Nate, odasına kapanır ya da daha kötüsü bazen günlerce eve uğramazdı. O zaman babam hemen eve gelir, tıpkı böyle volta atardı. Bense ateş hattının ortasında ara bulucu olmak zorunda kalırdım. Bu kez neden tsunaminin önündeydim?

Kardeşler arasında kolay olan bendim. Lisede iyi notlar almış, babamın da mezun olduğu, yaşadığımız şehirdeki üniversiteye gitmiştim. Ondaki doğuştan gelen tasarım yeteneği bende yoktu ama çok çalışarak sınıfımı geçecek kadar puan almayı başarıyordum. On beş yaşından beri aynı kafede yarı zamanlı garsonluk yapıyordum. Lauren'la eve çıkmak, tek başkaldırım olmuştu. Yani genel olarak bakıldığında, inanılmaz sıkıcıydım. Annemle babam evden ayrılmayıp para biriktirmemi istiyordu. Becerdiğim tüm diğer şeyleri ise annemle babam akşam rahat uyusun diye alavere dalavereyle halle-

diyordum. İşin tuhafı o kadar da kötü bir şey yaptığım yoktu. Aslında buna gerek bile yoktu. Ne o garip parti ne de dört yıl önceki Tommy olayı... hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Dışarıda, basın haricinde, pankart açıp David'i çok sevdiğini yazan, çığlıklar atan insanlar da vardı. Adamın biri taşınabilir hoparlörlerini havaya tutuyor, deli gibi müzik çalıyordu. En sevdikleri şarkının adı "San Pedro" ydu. Solist, nakarata her girdiğinde, bağırışların şiddeti artıyordu: "Güneş batıyordu, gidecek yerimiz yoktu..."

Görünüşe bakılırsa beni, protestolarda yakılan şişme insanlar gibi yakacaklardı.

Ki, benim için hava hoştu. Zaten ölmek istiyordum.

Lauren'ı alıp kendi evine götürmek üzere ağabeyim Nathan gelmişti. Birbirimizi Noel'den beri görmüyorduk ama denize düşen ne bulursa sarılıyor işte. Lauren'la birlikte yaşadığımız apartmanın önü de aynı durumdaymış. Oraya gitmesi söz konusu bile değildi ve ne arkadaşlarını ne de ailesini bu işe karıştırmak istiyordu. Nathan'ın zor durumda kaldığım için neşelendiğini söylemek belki çok ayıp olur ama gerçek buydu. Başını belaya sokan hep o olurdu ama bu kez sıra bendeydi. Ne de olsa o hiç yanlışlıkla kıcına dövme yaptırıp Vegas'ta evlenmemişti.

Pislik bir muhabir anneme, dövmemi beğenip beğenmediğini sorunca, o da ortaya çıkmıştı. Muhtemelen artık iyi ailelerin, akıllı selim oğulları asla benimle evlenmek istemeyeceklerdi. Hayır, zaten başka kusurlarımdan dolayı hayırlı bir kısmet bulamayacaktım. Şimdi bunlara bir de dövme eklendi. O muhabirin karşısına geçip zaten evli olduğumu söylemeliydim.

Biri hâlâ kapıya vuruyordu. Babam sadece dönüp bana baktı. Ben de omuzlarımı silktilim.

Kalın bir ses, "Bayan Thomas?" diye seslendi. "Beni David gönderdi."

Ya, tabii. "Şimdi polisi arıyorum."

"Hayır. Hayır, lütfen," dedi, kalın ses. "David telefonda. Lütfen kapıyı açın da telefonu size vereyim."

"Olmaz."

Ne olduğu belli olmayan sesler geliyordu. "Size tişörtünün nerede olduğunu sormamı istedi."

Vegas'ta bırakıp gittiği tişört. Valizimde ve hâlâ nemliydi. Hıı. Belki de adam doğru söylüyordu. Ama hâlâ ikna olmamıştım. "Başka?"

Dışarıdan yine sesler geliyordu. "Diyor ki, kabalığımı mazur görün hanımefendi, o sıçtığıının yüzüğünü geri istemiyormuş."

Kapıyı açtım ama zinciri duruyordu. Siyah takım elbiseli, buldogları andıran adam bana elindeki telefonu uzattı.

"Alo?"

Arkadan yüksek müzik ve bir sürü başka ses daha geliyordu. Görünüşe bakılırsa evlilik David'i pek yavaşlatmamıştı.

"Evelyn?"

"Evet?"

Durdu. "Dinle bak. Muhtemelen sular durulana kadar gizlenmek istiyorsundur, öyle değil mi? Sam seni buraya getirecek. Benim koruma ekibimdendir."

Sam, nazıkçe gülümsüyordu. Ondan daha küçük dağlar görmüştüm.

"Peki nereye gidiyorum?" diye sordum.

"Seni... ah... seni bana getirecek. Sonra bir çaresine bakarız."

"Sana mı?"

"Evet. Boşanma evrakları, imzalanacak evraklar filan

hazırlanıyor. O yüzden gelsen iyi edersin.”

Hayır, demek istiyordum ama bu kargaşayı annemle babamın evinin önünden kaldırmak da çok çekici gelmişti. Ayrıca annem uyanıp stajımın iptal edildiğini öğrenmeden önce oradan kaybolsam iyi olacaktı. Ayrıca sebebi ne olursa olsun, David’in o sabah kapıyı çarparak hayatımdan çıkmasını aklımdan çıkaramıyordum. Aklımda yarım yamalak planlar yapmaya başlamıştım. Artık stajım olmadığına göre kafede çalışmaya başlayabilirdim. Yaz boyunca tam zamanlı olarak işe başlamama Ruby çok sevinecekti. Orayı çok severdim zaten. Gerçi peşime takılan bu kalabalık felakete sebep olabilirdi.

Çok fazla seçeneğim yoktu ve hiçbirisi de çekici değildi ama yine de duraksadım. “Bilemiyorum...”

Acı dolu bir nefes verdi. “Başka ne yapacaksın peki? Ha?”

Güzel bir soruydu.

Sam’in arkasındaki çılgınlık devam ediyordu. Flaşlar patlıyor, insanlar bağırıyordu. Hiçbiri gerçek değilmiş gibiydi. David’in her günü böyle geçiyorsa nasıl baş ettiğiyile ilgili hiçbir fikrim yoktu.

“Bak. Hemen kışını kaldırıp oradan çıkman gerek,” dedi. Sesi canlı ve hareketli geliyordu. “Bir süre sonra ortalık sakinleşir.”

Babam, sıkıntılı bir halde yanımda duruyordu. David haklıydı. Ne olursa olsun, sevdiğim insanları bunlardan uzak tutmalıydım. En azından bu kadarını yapabilirdim.

“Evelyn?”

“Özür dilerim. Evet. Teklifini kabul ediyorum,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Telefonu Sam’e geri ver.”

Dediğini yaptım. Kapıyı açıp iri adamın içeri girmesine izin vermiştim. Aslında acayip uzun değildi ama çok

genişti. Ciddi yer kaplıyordu. Başını sallayıp "Evet, efendim," diyordu. Bunu birkaç kez tekrarladı. Sonra telefonu kapadı. "Bayan Thomas, araba bekliyor."

"Olmaz," dedi, babam.

"Baba..."

"Bu adama güvenemezsin. Olanlara bak."

"Sadece onun suçu değil. Ben de çok suçluyum." Tüm olanlardan dolayı çok mahcuptum. Ama kaçıp saklanmak, çözüm değildi. "Bu durumu düzeltmem gerek."

"Olmaz," diye tekrarladı, yasaklar gibi bir tonda.

Ama gerçek şuydu ki artık küçük bir kız değildim. Ve sorun, arka bahçemizin midilli beslemek için yeteri kadar büyük olmadığını anlayamamam değildi. "Özür dilerim, baba. Ama kararımı verdim."

Yüzü kızardı. Gözlerinde kuşku vardı. Eskiden, sert tepki verdiğinde geri adım atardım. Ya da sessiz sedasız, arkasından iş çevirerek işimi hallederdim. Ama bu sefer... ikna olmamıştım. Hayatımda ilk kez babam gözüme yaşlı ve güvensiz göründü. Daha da önemlisi, bu problem tamamen benim problemimdi. Tamamen.

"Lütfen. Güven bana," dedim.

Babamsa, "Evelyn, tatlım. Bunu yapmak zorunda değilsin," diyerek başka bir yoldan aklıma girmeye çalıştı. "Biz kendi kendimize de bir şeyler halledebiliriz."

"Biliyorum. Ama durumu düzeltmek için çalışan avukatları varmış. En iyisi böyle olacak."

"Peki senin avukata ihtiyacın olmayacak mı?" diye sordu. Yüzünde çizgiler belirmişti. Bir günde yaşlanmıştı sanki. Vicdanım çok fena sızıyordu.

"Birilerine danışıp senin için uygun bir avukat bulabilirim. Senden faydalanmalarını istemiyorum," diye devam etti. "Mutlaka biri doğru dürüst bir boşanma avukatı tanıyor."

"Baba, korumam gereken param varmış gibi konuşuyorsun. Bu işi mümkün olduğunca basit şekilde bitireceğiz, tamam mı?" dedim, zorla gülümseyerek. "Pekâlâ. Halledeceğiz ve sonra yanınıza döneceğim."

"Halledeceğiz de ne demek? Tatlım, bu çocukla daha yeni tanıştın. Ona güvenemezsin."

"Görünüşe bakılırsa bütün dünyanın gözü üzerimizde. En kötü ne olabilir ki?" İçimden bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmamak için dua ediyordum.

"Hata ediyorsun..." diye iç çekti, babam. "Staj konusunda senin de en az benim kadar hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ama sakın olup düşünmemiz gerek."

"Ben düşündüm, baba. Bu rezilliği senden ve annemden uzak tutmalıyım."

Babam, sakinleştirici alıp uyuyan annemin olduğu odaya doğru karamsar bir bakış attı. İsteyeceğim son şey, babamın ikimizin arasında kalmasıydı.

"Her şey düzelecek," dedim, doğru olduğunu ümit ederek. "Gerçekten."

En sonunda pes ettiğini gösterircesine başını öne eğdi. "Hâlâ hata ettiğini düşünüyorum. Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Eve dönmek istersen hemen biletini ayarlarım."

Başımı salladım.

"Ciddiyim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam. Ararım." Tabii ki aramayacaktım.

Vegas'tan yeni dönen sırt çantamı aldım. Kıyafetlerimi değiştirecek zamanım olmamıştı. Tüm giysilerim kendi evimdeydi. Kendimi az da olsa orman kaçkını gibi göstermemek için saçlarımı geriye doğru düzeltip kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Sen her zaman benim iyi kızımsın," dedi, babam hüzünlü bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kolumu okşadı. "Ara beni."

"Peki," dedim. Sözler boğazıma diziliyordu. "Anne-me hoşça kal dediğimi söylersin. Görüşürüz."

Sam, öne doğru bir adım atıp, "Kızınız güvende, efendim," dedi.

Babamın cevabını beklemeden, saatler sonra ilk kez evden dışarı adımımı attım. Kıyamet koptu. Saklanmak istiyordum, görünmez olmak. Yok olmak istiyordum. Ama Sam'in iri vücudu yanımdayken daha önceki gibi korkunç olmamıştı. Beni sıkmadan omzuma kolunu atmış, hızla evden bahçedeki patikaya, oradan da bekleyen arabaya götürmüştü. Bir başka takım elbiseli adam da bize doğru koşup kalabalığı öbür taraftan yarmıştı. Gürültü tavan yapıyordu. Kadının biri bana orospu, diye bağırды. Adamın biri, ona âşık olduğunu David'e söylememi istedi. Aslında daha çok soru soruyorlardı. Burnumun dibine kameralar sokup, gözüme ışık tutup durdular. Tam dengemi kaybediyordum ki Sam beni tuttu. O ve arkadaşı beni arabaya bindirdikleri sırada ayaklarımın yerden kesildiğini hatırlıyorum. Yere değmemiştim bile. Limuzin değildi. Lauren olsa hayal kırıklığına uğrardı. Tamamen deri döşemeli, yeni, dört kapılı bir arabaydı. Ben arabaya girince kapı hızla kapandı, Sam ve arkadaşı da arabaya bindi. Şoför, dikiz aynasından başını sallayarak bana selam verdikten sonra dikkatle ilerlemeye başladı. İnsanlar pencerelere vuruyor, arabanın yanından koşturuyorlardı. Oturduğum yerde iki büklüm oldum. Kısa süre sonra herkesi arkada bırakmıştık.

David'e doğru yola çıkmıştım.

Kocama.

Dördüncü Bölüm

Los Angeles'a kadar, kısa süren uçak yolculuğu sırasında özel jetteki inanılmaz koltuğumda mışıl mışıl uyudum. Hayatım boyunca gördüğüm lüks kavramının çok ötesine şahit oluyordum. Ee, insan hayatını alt üst ediyorsa, hazır fırsatı varken keyfini de çıkarmalı. Sam bana şampanya ikram etti ama nazıkçe onu reddettim. Alkolü düşününce bile midem altüst oluyordu. Bir daha asla içki içmeyebilirdim.

Kariyer planım, bir süreliğine cehennemin dibini boyladığı için, ki artık bunu düşünmek istemiyordum, yeni bir planım vardı. Boşanacaktım. Bu kadar basitti. Kolay olacak olması çok hoşuma gitmişti. Sonra kaderim yine kendi ellerimdeydi. Bir gün evlendiğimde, eğer evlenirsem, bu kesinlikle Vegas'taki bir yabancıyla olmayacaktı. Ve kesinlikle berbat bir hata da olmayacaktı.

Uyandığımda inişe geçmiştik. Bizi başka bir dört kapılı araba bekliyordu. Daha önce Los Angeles'a hiç gitmemiştim. Her şeyiyle Vegas'a benziyordu ama o kadar

şatafatlı değildi. Gece çok geç olmasına rağmen bir sürü insan sokaklarda dolanıyordu.

Bir ara cesaretimi toplayıp telefonumu açmam gerekiyordu. Lauren merak etmiş olmalıydı. Küçük, siyah butona basınca ekran yüzümü aydınlattı ve telefonum açıldı. Yüz elli bir mesaj, doksan yedi cevapsız arama görünüyordu. Şapşallaşmış bir halde gözlerimi kırparak ekrana bakıyordum ama rakam değişmiyordu. Yok artık. Görünüşe bakılırsa tanıdığım herkes haberleri izlemişti. Hatta birkaç tane tanımadığım bile.

Tam o sırada telefon çaldı.

Lauren: İyi misin? Neredesin?

Ben: Los Angeles'tayım. Ortalık sakinleşene kadar onunla olacağım. Sen iyi misin?

Lauren: Ben iyiyim. Los Angeles mı? Hayatımı yaşıyorum diyosun yani.

Ben: Hayranları deli olabilir ama özel jeti harikaydı.

Lauren: Deli olan senin ağabeyin.

Ben: Onun için çok özür dilerim.

Lauren: Ben onu idare ederim. Bak, ne olursa olsun o grubu dağıtma anladın mı beni?

Ben: Anladım.

Lauren: Ama onu dağıt. San Pedro, o at suratlının onu aldatmasından sonra ortaya çıktı. Ve o albüm İNANILMAZDI!

Ben: Onu mahvedeceğime söz veriyorum.

Lauren: İşte bu. İşte bu.

Ben: Öpüyorumum.

1920'lerin İspanyol tarzında inşa edilmiş malikane-ye vardığımızda saat sabah üç buçuğu geçiyordu. Malikane olağanüstüydü. Portland'da iki ya da dört odalı apartmanları tasarlayıp net çizgilerden ve minimal satsalardan hoşlanan babam olsaydı burun bükerti ama bilemiyorum, taşa toprağa bu kadar para saçmanın güzel ve romantik de bir yanı var. Çıplak beyaz duvarlarla inatlaşan dekoratif siyah ferforjeler...

Dışarıda, kıkırdayan kızlar ve orada mecburen bulunan basın dolanıyordu. Evlilik haberimiz muhtemelen ortalığı karıştırmıştı. Belki de bu insanlar orada devamlı kamp yapıyordu. Yaklaştığımızda gösterişli kapı açıldı. Eve doğru uzanan iki yanı palmye ağaçlarıyla süslenmiş kavisli yolda ilerlerken yapraklar rüzgârda savruluyordu. Her yer filmlerden fırlamış gibiydi. Stage Dive büyük paralar kazanıyordu, o kadarını biliyordum. Son iki albümlerindeki bir sürü şarkı hit olmuştu. Lauren, geçen yaz kıyı şeridini dolaşmış, aynı hafta içinde üç konserlerine gitmişti. Ve tüm konserler stadyumlardaydı.

Ama yine de, ev acayip büyüktü.

Gergindim. Üzerimde hâlâ bütün gün giydiğim kotumla mavi bluzum vardı. Duruma uygun giyinme gibi bir fırsatım olmamıştı. Elimden ancak saçlarımı parmaklarımınla tarayıp, üzerime çantamda bulduğum parfümden sıkmak geldi. Işıl ışıl parlamıyordum belki ama en azından güzel kokacaktım

Evdeki tüm ışıklar parlıyor, dışarı yayılan rock müziği ılık geceye damgasını vuruyordu. Kocaman kanatlı kapı, iki yana açılınca bir sürü insan dışarıya, merdivenlere çıktı. Parti, yıkılıyordu.

Sam kapımı açınca tereddüt içinde dışarı çıktım.

"Size eşlik edeyim, Bayan Thomas."

"Teşekkür ederim," dedim.

Kıpırdamıyordum. Bir süre sonra Sam mesajı aldı. Önümden yürüdü, ben de onu takip ettim. Kapının hemen yanında, parlak mini elbiseleri üst bacaklarına ancak değen uzun boylu, ince ve inanılmaz güzel iki kız, yalap şalap öpüşüyor, içeridekiler ellerinde içkiler, dolanıyor, dans ediyorlardı. İçerisi neredeyse dışarıdan kalabalıktı. Yukarı doğru kocaman bir merdiven kıvrılıyor ve tavan-
dan dev gibi bir avize sarkıyordu. Tam bir Hollywood sarayıydı.

Neyse ki kimse beni fark etmemiş gibiydi. İçimden geldiği gibi ağzım açık vaziyette etrafı seyredebilirdim.

Sam, elinde bira, tembel tembel duvara dayanmış genç bir adamla konuşmak için durdu. Adamın karmakarışık, uzun sarı saçları ve gümüş halka bir hızması vardı. Bir sürü de dövmesi. Yırtık siyah kotu, rengi atmış tişörtüyle aynen David'inki gibi fazlasıyla havalı bir görünüşü vardı. Belli ki rock yıldızları, giysilerini sanatsal bir şekilde eskitiyordu. İnsan zengin olunca ne yapacağını şaşıyor, tabii.

Çocuk beni bariz bir şekilde, baştan aşağı süzdü. Geriye kaçmamak için kendimi zorluyordum. Göz göze geldiğimizde meraklı bakışlarını gördüm. Ama düşmanca değildi.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim. Cesaretimi toplayıp gülümsedim.

Sam'e dönüp, "Her şey yolunda," dedi. Sonra bana doğru çenesini kaldırıp "Hadi gel. David şurada, dışarıda. Ben Malcolm," dedi.

"Selam," dedim tekrar, geri zekâlı gibi. "Ben Evelyn."

Sam, kulağıma, "İyi misiniz Bayan Thomas?" diye sordu fısıldayarak.

“Evet, Sam. Çok teşekkür ederim.”

Nazikçe başını salladıktan sonra geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı. Kısa süre sonra geniş omuzları ve kel kafası kalabalığın içinde kaybolmuştu. İçimden arkasından koşup, beni eve götürmesi için yalvarmak geliyordu. Olmaz, dedim kendime. Artık kendine acımak yok. Kafamı toplayıp işleri yoluna sokmalıyım.

Evin içinde yüzlerce insan vardı. Daha önce sadece lise mezuniyetimde öyle bir ortamda bulunmuştum ki kıyas kabul etmezdi. Elbiseler de öyle. Hava resmen para kokuyordu. İçimizde ünlülere, magazine düşkün olan Lauren'dı ama bazı simalar bana bile tanıdık gelmişti. Geçen sene Oscar Ödülü alanlardan biri, eve dönerken reklam panosunda gördüğüm iç çamaşırı mankeni, grup üyelerinden birinin kucağına oturmuş olması bir yana bir de yaşı tutmadığı halde votka şişesini kafasına dikmiş ergen pop star... Neydi şu grubun adı?

Her neyse.

Biri gözlerimin merakla parladığını görmeden çenemi kapamam gerek. Lauren olsa bayılırdı. Harikaydı.

Yarı çıplak Amazon tanrıçalarına benzer bir kadın bana omuz atıp yanımdan geçince Malcolm durdu ve kadına ters bir bakış attı. “Bazıları terbiyesiz oluyor işte böyle. Hadi gel.”

Müziğin ağır basları içime işliyor, baş ağrımdan kalkanları tetikleyip neşeme neşe katıyordu. Pahalı kadifelerle kaplı koltuklara yayılan insanların olduğu bir odaya girdik. Yan tarafta gitarların, amfilerin ve bir sürü rock'n'roll ekipmanının olduğu bir köşe vardı. Tüm pencereler ve kapılar açık olmasına rağmen içerideki hava dumanlı ve nemliydi. Bluzum koltuk altlarına yapışmıştı. Hafif esen balkona çıkınca mutlulukla başımı kaldırmış, derin bir nefes almıştım.

Oradaydı. Süslü, demir bir balkon demirine yaslanmış duruyordu. Yüzünün sert hatlarını görebiliyordum. Kahretsin, nasıl unutabilmişim ki? David'in üzerimde yarattığı etkiyi tarif etmemin imkânı yoktu. Güzel insanların arasına yakışıyordu. O da onlardan biriydi. Diğer yandan bense mutfakta, garsonların arasında olmalıydım.

Kocam, yanındaki uzun bacaklı, memeleri şişirilmiş esmerle konuşuyordu. Muhtemelen göğüs düşkününü bir tipti ve evlenmemizin sebebi de buydu. En iyimser tahminim buydu. Üzerinde sadece beyaz ip bikini olan kız, David'e öyle bir yapışmıştı ki, ayırmak için cerrahi müdahale gerekiyordu. Ustaca dağıtılmış saçlarının o hale gelmesi için en ünlü kuaförlerden birinde en az iki saat geçirmiş olmalıydı. Güzel kızdı. Ve sanırım ondan birazcık nefret etmişim. Omurgamdan aşağı bir ter damlası indi.

Malcolm, "Hey, Dave!" diye seslendi. "Misafirimiz var."

David arkasını dönüp beni görünce kaşlarını çattı. Olduğum yerden bakıldığında sinirli ve oldukça mutsuz görünüyordu. "Evelyn."

"Selam."

Malcolm gülmeye başladı. "Henüz ağzından sadece bu kadarını çıkarabildim. Hayır, ciddi. Karın konuşmayı biliyor mu dostum?"

"Biliyor." Sesinden, bir daha hiçbir zaman ya da en azından onun duyabileceği mesafede konuşmamamı umduğu belliydi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sevgi kelebeği, dünya barışı sevdalısı bir insan değilimdir ama düşman bakışlara alışık değildim.

Esmer güzel kıkırdayarak tombul memelerini

David'in koluna sürtüyor âdeta onu, kendi malı olarak işaretliyor gibiydi. Ama malesef, David kızın farkında bile değildi. Kırmızı dudaklarını büzüp bana düşmanca bir bakış attı. Etkileyiciydi. Gerçi beni rakip olarak görmesi bile bana büyük iltifattı. Dikleşerek kocamın gözlerinin içine baktım.

Büyük hataydı.

David'in koyu renk saçları yüzünü çevreleyen birkaç saç teli dışında at kuyruğu toplanmıştı. Pis bir uyuşturucu satıcısı gibi görünmesi gerekirken, bu görüntüsü yürek hoplatıyordu. Tabii ki öyle olacaktı, David öyle büyüleyiciydi ki muhtemelen pis ve karanlık bir sokak arasını da balayı süiti diye yutturabilirdi. Kalın omuzlarını gri bir tişört, uzun bacaklarını taşlanmış, mavi kotu sarıyordu. Siyah postallarının bileklerine kadar uzayan bağcıkları serbest bırakılmıştı. Rahattı. Çünkü oraya aitti. Ben değildim.

David, arkadaşına, "Ona bir oda bulur musun?" diye sordu.

"Oradan uşağın gibi mi görünüyorum? Kendi karın. Odasını sen göster. Hayvanlık etme."

"O, benim karım değil," diye kükredi, David.

"Ülkedeki hiçbir televizyon kanalı seninle aynı fikirde değil ama." Malcolm, saçımı sekiz yaşında bir çocukmuşum gibi karıştırıp başımı okşayarak, "Sonra görüşürüz çocuk gelin. Tanıştığımıza sevindim," dedi.

Anlayamamıştım. "Çocuk gelin mi?"

Malcolm durup, sırtıttı. "Ne dediklerini duymadın mı?"

Hayır, anlamında başımı salladım.

"Boş ver. Belki de daha iyi olmuştur." Son bir kere daha gülerek ortadan kayboldu.

David, kendini esmerden kurtarmıştı. Kızın sinir ol-

duğu belliydi. Dudaklarını büzüştürüp duruyordu ama David'in arkası ona dönüktü, görmüyordu. "Hadi."

İlerlememi sağlamak için kolunu uzatınca fark ettim. Orada, kolunda, dirseğiyle bileği arasında boylu boyunca dövmesi duruyordu.

Evelyn.

Dondum. Lanet olsun. Adam, ismimi kazıtacak en görünür yeri seçmişti. Ne hissetmem gerekiyordu, bilmiyordum.

"Ne?" Yine kaşlarını çatmıştı. Alnı kırıştı. "Ah, tabii. Hadi yürü."

Bikinili kız, "Acele et, David!" diye bağırdı, saçlarını kabartır gibi düzelterek. Bikinilerle bir derdim yoktu. Hatta annem bikini giymek için fazla kalın kemikli olduğumu söylese bile benim bir sürü bikinim vardı. (Onları hiç giymedim ama olsun, konu bu değil.) Hayır, benim derdim David'in ona bakmadığını düşündüğü sıralarda uzaktan bana attığı alaycı ve sinirli bakışlardı.

David'in umurunda bile olmadığını farkında değildi.

Elini belime koyup beni yukarıdaki partiye doğru yönlendirdi. İnsanlar çığlık atıyor, kadınlar üstlerine başlarına çeki düzen veriyordu ama David, yavaşlamadı bile. O an, benden utandığını hissetmiştim. David'le birlikte olduğum için herkes beni süzüyordu. Parasıyla değil ya, rock yıldızı karısı olmaya uygun değildim. İnsanlar durup durup bakıyordu. Biri yüksek sesle, David'e bizi tanıştırp tanıştırmayacağını sordu. Kocamın ağzını bıçak açmıyordu. Kalabalığın içinde, beni çeğiştirerek hızla ilerliyordu sadece.

İkinci katta, koridor ikiye ayrılıyordu. Soldakinin sonuna gittik. Kapıyı açınca çantamın orada, büyük boy yatağın üstünde durduğunu gördüm. Lüks odanın her

yeri bembeyazdı. Yatak, duvarlar, halılar... Köşedeki antika iki kişilik kanepeler el değmemiş gibi görünüyordu. Çok güzeldi. Lauren'la birlikte yaşadığım avuç içi kadar evdeki odama hiç benzemiyordu. Benim masamla yatağımın arasında sadece ayakta durup duvara asılı dolabın kapağını açabileceğim kadar yer vardı. Burasıysa, gittikçe gidiyordu. Kusursuzluk denizi gibiydi.

Ellerimi, arka ceplerime sıkıştırıp, "Hiçbir şeye dokunmasam daha iyi olacak," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Çok güzelmiş."

David, etrafına baktı. Oda umurunda bile değildi. "Tabii."

Pencerenin yanına gittim. Aşağıda, kusursuz bahçeler ve palmye ağaçlarıyla çevrili, havalı bir havuz vardı. İki kişi suda öpüşüyordu. Kadın kendini geriye atınca göğüsleri havaya kalktı. Yok artık, yanlış anlamışım. Baya baya sevişiyorlardı. Ağzım açık kalmıştı. Seksle ilgili her şeye şaşırıp tiplerden değildim ama yine de. Arkamı döndüm.

"Dinle. Seninle boşanma evraklarıyla ilgili konuşmaya birkaç kişi gelecek. On gibi burada olurlar," dedi, kapının önünden kıpırdamadan. Parmaklarını kapıya vurarak bir tempo tutturmuştu. Durmadan koridora bakıyordu. Gitmek için sabırsızlandığı belliydi.

"Birkaç kişi mi?"

"Avukatımla menajerim," dedi, başını yerden kaldırmadan. "Acele ediyorlar. O yüzden... Göz açıp kapayınca kadar hallolacak."

"Anladım."

David, yanaklarını emerek başını salladı. Elmacık kemikleri olağanüstüydü. Moda dergilerindeki adamlarda bile böylesini görmemiştim. Ama ne kadar yakışıklı

olursa olsun kaşları hiç rahatlamamıştı. En azından ben etrafındayken. Bir kez olsun gülümsediğini görmek hoş olurdu.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Hayır. Her şey için teşekkür ederim. Beni buraya getirdiğin, burada kalmama izin verdiğin için. Çok naziksin.”

“Bir şey değil.” Geri bir adım atıp ardından kapıyı kapamaya başladı. “İyi geceler.”

“David, biraz konuşsak olmaz mı? Yani dün geceyle ilgili.”

Durdu. Yarısı kapının arkasında kalmıştı. “Gerçekten mi, Evelyn? Ne bok yemeye zahmet edesin ki?”

Ve gitmişti.

Yine.

Bu kez kapıyı çarpmadan. Bunu, ilişkimizde bir aşama olarak görmüştüm. Şaşırmak aptalcaydı. Ama hayal kırıklığıyla olduğum yerde kaldım. Odada boş boş bakıyor, hiçbir şeyi görmüyordum. Beni görür görmez ayaklarına kapanmasını beklemiyordum tabii ama bu kadar antipatik davranması fenaydı.

Sonra yine pencerenin yanına gittim. Âşıklar gitmişti. Havuz boştu. Rüzgârla dans eden palmyelerin arkasında, hafif ışıklı bahçede başka bir çift göründü. Havuzun yanındaki küçük kulübeye doğru ilerliyorlardı. O anda, erkeğin David, kadının o bikinili esmer olduğunu fark ettim. Kalçalarını kıvrıp uzun saçlarını iki yana savurarak yürüyordu. Birlikte güzel görünüyorlardı. Uyumluydular. David uzanıp kızın bikinisinin üstündeki ipi çözdü. Kız, üstsüz kalmıştı. Sessizce güldü. Üstünü örtmeye çalışmamıştı.

Yutkundum. Boğazımdan geçmeyen koca bir taş vardı sanki. Kıskançlık, her yerimi nefretle birlikte bürümüştü. Ama kıskanmaya hiç hakkım yoktu.

Havuzun yanındaki eve girmeden önce David başını kaldırıp yukarı baktı. Bir an göz göze geldik. Ah, kah-
retsin. Perdenin arkasına saklanıp salak gibi nefesimi
tuttum. Onları gözetlerken yakalanmışım. Acayip utanç
vericiydi. Birkaç dakika sonra tekrar pencereden bak-
tım. Gitmişlerdi. Havuzun yanındaki evin perdelerinin
arasından ışık sızıyordu. Keşke yüzüzlüğe vursaydım.
Yanlış bir şey yaptığım yoktu.

Tertemiz, bembeyaz oda karşımda duruyordu. Ama
içim dışım, berbat durumdaydı. Gerçek, kafama anca
dank etmişti. Sıçmışım. Lauren, sözcük seçiminde ke-
sinlikle haklıydı.

Sesim korkutucu bir biçimde, aşağıdaki müziğin bas-
larını bile bastırarak şekilde odanın içinde cınladı. "Da-
vid istediğini yapabilir." Omuzlarımı dikleştirdim. Ertesi
gün adamlarıyla buluşacaktım ve bu boşanma işi halle-
dilecekti. "David istediğini yapabiliyorduydu ben de ya-
pabilirdim."

Ama ne yapmak istiyordum? Hiçbir fikrim yoktu. O
yüzden birkaç parça giysimi çantamdan çıkarıp yerleş-
tirdim, David'in tişörtünü tamamen kuruması için havlu
kurutucusunun üzerine astım. Onu muhtemelen gecelik
olarak kullanmam gerekecekti. Eşyalarımı toparlayıp,
kendime çekidüzen vermem en fazla beş dakikamı aldı.
Birkaç tişörtü kaç değişik şekilde katlayabilirdim ki? Bir
süre sonra iş aptallığa giriyordu.

Peki şimdi?

Aşağıdaki partiye davetli değildim. O sırada havuzun
yanındaki evde neler olabileceğini kesinlikle düşünmek
istemiyordum. Büyük ihtimalle David, bikinili kızla be-
nim Vegas'ta yapmak istediğim şeyleri yapıyordu. Ama
benim için seks söz konusu değildi. Yaramaz çocukmu-
şum gibi beni odama yollamıştı.

Ne odaydı ama. Bitişindeki banyodaki küvet, evdeki odamdan daha büyüktü. Etrafında da genişçe bir alan vardı. Çok çekiciydi. Ama odama gönderilmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Annemlerle yaşadığım sırada birkaç kez başıma gelmişti. O zaman bile pencereden dışarı, çatıya çıkar, orada kitap okurdum. Pek isyankâr sayılmazdı ama beni rahatlatıyordu. İstedığımı sessiz sakin kazanmamla ilgili söylenebilecek çok şey vardı.

Muhteşem odada kalmanın canı cehenneme. Bunu yapamazdım.

Merdivenlerden aşağı indiğim sırada kimse beni fark etmedi. En yakın köşeye geçip dans eden güzel insanları izlemeye koyuldum. Nefes kesiciydi. Salonun ortasındaki dans pisti, içinden geldiği gibi vücutlarını hareket ettirenlerle doluydu. Yakınlarda biri, bir puro yakıp havaya baharatlı bir koku yaydı. Puro dumanları, en az on beş metre yüksekliğindeki tavana doğru yol alıyordu. Pırlantalar parlıyor, dişler ışıldıyordu. Ama sadece bazılarının. Şatafatlı zenginlikle rockçı dağınıklığı iç içeydi. Daha iyi bir seyir düşünemiyordum. *Malcolm*'ı göremediğim için üzülmüştüm. En azından o bana arkadaşça davranmıştı.

Tam o sırada, yan tarafımdan bir ses, "Sen yenisin," dedi, ödümü kopararak. Durduğum yerde irkilerek zıpladım.

Siyah takım elbiseli bir adam duvara dayanmış, amber likörünü yudumluyordu. Takım elbisesi, Sam'in mağazadan alınan takımına hiç benzemiyordu. Daha önce takım elbiseyi çekici bulduğumu hiç hatırlamıyordum ama bu adam, giydiğini çok iyi taşıyordu. Aşağı yukarı David'in yaşlarında, koyu renk, kısa saçlıydı. Ve tabii ki yakışıklıydı. Onun da tıpkı David'inki gibi muhteşem elmacık kemikleri vardı.

"Bir adım daha atarsan o palmyenin arkasında tama-

men yok olacaksın." İçkisinden bir yudum daha aldı. "O zaman kimse seni görmeyecek."

"Bunu düşüneneğim," dedim. Gizlendiğimi gizlememiştim. Zaten demek ki çok belli oluyordu.

Gülümseyince yanağındaki gamze ortaya çıktı. Tommy Byrnes'in gamzeleri vardı. Gamzelerin gücüne beni o alıştırmıştı. Adam, yüksek müzikte daha iyi duyulabilmek için olsa gerek bana doğru biraz daha uzandı. Üstüne bir de bana doğru koca bir adım atmış olmasını gereksiz bulmuştum. Kişisel alan harika bir şeydi. Nedenise bu şık takım elbiseli adamı ürkütücü bulmuştum.

"Ben Jimmy."

"Evelyn."

Dudaklarını büzüp gözlerini üzerime dikti. "Hayır, seni kesinlikle tanımıyorum. Neden seni tanımıyorum?"

"Diğer herkesi tanıyor musun?" dedim, mümkün olmadığını düşünerek salona bakarken. "Burada çok fazla insan var."

"Doğru," dedi. "Ve ben herkesi tanıyorum. Senin dışında herkesi."

"Beni David davet etti." David'in adını kullanmak istemiyordum ama köşeye sıkıştırılmışım. Jimmy, hem fiziksel hem de metaforik olarak beni köşeye sıkıştırmıştı.

"Şimdi mi davet etti?" Tuhaf bakıyordu. Gözbebeklerinde iğneleyici bir hava vardı. Bu adamda bir gariplik var diye düşündüm. Bakışlarını, abartılı olmayan göğüs dekolteme yoğunlaştırmış, kafasını içine gömmek istiyor gibi bakıyordu.

"Evet," dedim.

Jimmy, bu habere pek sevinmiş görünmüyordu. İçkisini kafasına dikip fondip yaptı. "Yani partiye seni David davet etti."

"Aslında beni birkaç gün kalmak için davet etti," de-

dim, ki yalan değildi. Nasıl olduysa birinin David ve benimle ilgili haberleri duymadığına sevinmişim. Belki de iki kere ikiye çarpamayacak kadar kafası güzeldi. Her neyse, onu aydınlatacak değildim.

"Gerçekten mi? Ne hoş."

"Öyle."

"Hangi odayı verdi sana?" Karşımda durmuş, elindeki boş kadehi sakarlıkla yanındaki çiçeğin saksısına düşürmüştü. Normal gülmüyordu. Tuhaf bir manyaklığı var gibiydi. O an acilen onun yanından uzaklaşmam gerektiğini hissettim.

"Beyaz odayı," dedim, oradan nasıl uzaklaşacağımı düşünerek. "Hatta şimdi de oraya dönmem gerek."

"Beyaz odayı mı? Vay, vay... çok özelsin demek."

"Ne demezsin! Kusura bakma." Sosyal nezaketi bir yana bırakıp onu iterek ilerledim.

Öyle yapmamı bekliyor olmalıydı, çünkü düşmemek için hemen geri bir adım attı. "Hey. Dursana."

"Jimmy." Bir anda yanımızda David belirmişti. Rahat bir nefes aldım. "Bir problem mi var?"

"Yoo, katiyen," dedi, Jimmy. "Sadece... Evelyn'i yakından tanıyordum."

"Tabii, şey, Evelyn'i... tanımama hiç gerek yok."

Adamın gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. "Hadi ama. Yeni, güzel şeyleri ne kadar sevdiğimi bilirsin."

David bana dönüp, "Yürü, gidiyoruz," dedi.

"Ah, hadi ama seks yapmama engel olmak pek yaptığın bir şey değildi Davie," dedi, Jimmy. "Gecenin başında balkonda güzel Kaetrin yok muydu? Yanlış mı gördüm? Neden yaptığı en iyi şeyi yapması için gidip onu bulmuyorsun? Evelyn ve ben burada meşgulüz."

"Aslına bakarsan, hayır değiliz," dedim. Ayrıca David bikinili kızla oyunundan neden o kadar erken dönmüş-

tü? Küçük karıcığının nasıl olduğunu merak etmiş değildi eminim.

İkisi de beni duymadı.

"Yani, onu benim evimde kalması için buraya sen davet ettin, öyle mi?"

"Albüm üzerinde çalıştığımız süre boyunca Adrian'ın bu evi hepimiz için kiraladığını sanıyordum. Bilmediğim bir değişiklik mi var?"

Jimmy, güldü. "Mekânı beğendim. Almaya karar verdim."

"Harika. İşlemler tamamlandığında haber ver, çıkayım. Ama o zamana kadar kimi davet ettiğim seni hiç ilgilendirmez."

Jimmy, şeytani bir neşeyle bana baktı. "Bu o, değil mi? Evlendiğin. Seni geri zekâlı orospu çocuğu!"

David, elimi tutup beni merdivene doğru çekerek, "Hadi," dedi. Çenesini sıkıyordu ki yanaklarındaki kaslar kasılmıştı.

"Ona lanet olası herhangi bir partide duvara dayayıp sahip olabilirdim, o kadar sıradan ki ama sen gidip onunla evlendin, öyle mi?" diye sordu Jimmy.

Bok sahip olabilirdi.

David'in parmakları elimi sımsıkı kavramıştı.

Jimmy, zekâ özürlü gibi gülmeye başladı. "O bir hiç, seni sefil herif. Baksana ona. Bir bak ve bana bu evliliğin votka ve kokain yüzünden gerçekleşmediğini söyle."

Bunların hepsini daha önce de duymuştum. Yani, evliliğe yapılan gönderme dışındaki kısmını. Ama yine de sözleri canımı acıtmıştı. Tam Jimmy'ye onunla ilgili ne düşündüğümü söyleyecektim ki elimi tutan demir bilek birden yok oldu. David, arkasını döndüğü gibi Jimmy'nin yakasına yapışmıştı. Aynı ebatlardaydılar. İkisi de iri ve uzundu. İkisi de pes edecek gibi değildi.

Salon, bir anda sessizleşti. Konuşmalar kesildi. Ama müzik devam ediyordu.

“Ne duruyorsun, kardeşim,” diye tısladı, Jimmy. “Bu gösterinin gerçek yıldızının kim olduğunu göster bana.”

David’in omuzları, ince tişörtünün altında kaskatı kesildi. Sonra hırlayarak Jimmy’yi serbest bırakıp bir adım geri attı. “Annem kadar kötüsün. şu haline bak. Bitmişsin.”

İkisine bakıyordum. şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Gruptaki kardeşler, onlardı. Belli ki mutlu bir aileye gelin gitmemiştim. Jimmy, neredeyse utanmış görünüyordu.

Kocam, hızla yanımdan geçip kolumu tuttu. Tüm gözler zerimizdeydi. Zarif, esmer bir kadın bir adım ne çıkıp eliyle önümüzü kesti. Güzel yüzü, sıkıntılıydı. “yle demek istemedi, biliyorsun.”

“Sen bu işe karışma, Martha,” dedi kocam, hız kesmeden.

Kadın bana tiksindir bir bakış atmıştı. Daha da kötüsü, suçlar bir bakıştı. David’in tavırlarından etrafta böyle bir hava olduğunu seziyordum.

Merdivenleri çıktıktan sonra beni koridorda, odama doğru sürüklemeye başladı. Hiç konuşmadık. Belki de bu kez beni odaya kilitler, diye düşündüm. Kapının arkasındaki kola da bir sandalye sıkıştırır. Jimmy’ye sinirlenmesini anlayabiliyordum. Herif efsanevi boyutlarda bir pislikti. Ama ben ne yapmıştım ki? şık hapishanemi terk etmek dışında yani.

Koridorun yarısına gelince kolumu, o nazik elinden çektim. Parmaklarıma kan gitmesini engellemeden önce bir şey yapmam gerekmişti.

“Yolu biliyorum,” dedim.

“Hâlâ canın sevişmek mi istiyor, ha? Keşke baştan söyleseydin. Seve seve yapardım,” dedi, yapmacık bir

gölümsemeyle. "Hem bak, bu gece sarhoş da değilsin. Muhtemelen hatırlarsın."

"O-ha!"

"Yalan mı? Gerçek olmayan bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Ama yine de hayvanlık ettiğin rahatlıkla söylenebilir."

Buz gibi durup bana baktı. Gözlerini kocaman açmış, gözlerimin içine bakıyordu. "Ben mi hayvanlık ediyorum? Kahretsın! Ve işte benim karım!"

"Hayır, karın değilim. Kendin söyledin. Arkadaşınla havuzun yanındaki evde oyun oynamaya gitmeden hemen önce, kendin söyledin," dedim. Görünüşe göre orada uzun süre kalmamıştı. Beş, en fazla altı dakika filan. Bikinili kız için neredeyse üzülecektim. Olacak iş değildi.

Koyu kaşlarını çatmıştı. Sözlerim hoşuna gitmemiş olmalıydı. Çok üzüldüm. Kötü kader. Ben de ona karşı çok iyi şeyler hissetmiyordum.

"Haklısın. Benim hatam. Seni ağabeyime geri götürüyüm istersen?" Yumruklarını mağara adamları gibi sıkarak, arkasına dönüp koridora baktı.

"Yok, almayayım."

"Ayrıca o becer beni bakışların da şahaneydi. O kadar insanın içinde flörtleşecek Jimmy'yi mi buldun?" Alaylı bir sesle, "Çok zarıfsın," dedi.

"Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne yani? Köşeye çekilmiş, fısıldaşmıyor muydunuz?"

"Gerçekten, böyle mi düşünüyorsun?"

"Jimmy'yi de, onun etrafındaki kızları da iyi tanırım. Aynen öyle görünüyordu, tatlım." Kollarını yana açtı. "Öyle olmadığını kanıtlayabilir misin bana?"

Becer beni bakışlarının nasıl atılacağına dair fikrim bile yoktu. Aşağıda öyle bakmış olmam mümkün değil-

di. Çoğu evliliklerin neden boşanmayla sonuçlandığına şaşmamalı. Evlilik de koca da ne fena şeymiş. Omuzlarımı dik tutamıyordum. Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Sanırım ağabeyinle, karınla olandan daha çok problemin var. Ki bu da her şeyi açıklıyor,” dedim başımı sallayarak. “Kendimi savunmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Takdir ettim seni. Ama biliyor musun, David? Senin ne mal olduğunu öğrendiğime çok sevindim.”

Geri çekildi.

Ağzımdan daha kötü bir şey çıkmadan önce ondan uzaklaştım. Dostça davranmak falan... her şeyi unutmuştum. Ne kadar çabuk boşanırsak o kadar iyiydi.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda odam, pencereden gelen güneşle ısıtılmıştı. Biri kapıyı yumrukluyor, kapının kolunu zorlayıp içeri girmeye çalışıyordu. Dün gece David'le olanlardan sonra belki geri dönüp daha fazla hakaret etmek ister diye kapıyı kilitlemiştim. Aşağıdan gelen müziğin gümbürtüsü ve karman çorman hislerim yüzünden birkaç saat uyuyamamış, sonra yorgunluğuma yenik düşmüştüm.

"Evelyn! Hey!" Koridordan bir kadın sesi geliyordu. "İçeride misin?" Dev gibi yatağa gömüldüm. Üzerimde David'in tişörtü vardı. Vegas'ta neyle yıkadıysa hiç kustum kokmuyordu. Şaka gibi. Adamın çamaşır yıkama tekniği var. İyi olmuştu, çünkü kirli parti elbisem ve birkaç bluzum dışında giyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Kim o?" diye sordum, yüksek sesle esneyerek.

"Martha. David'in kişisel yardımcısıym."

Kapıyı aralayıp dışarı baktım. Dün geceki zarif es-

mer karşımda durmuş, karşıındaki manzaradan hiç hoşlanmamış bir halde bana bakıyordu. Darmadağınık saçlarımdan mı, yoksa bekletilmekten mi hoşlanmamıştı, bilmiyorum. Bir evdeki herkes mi *Vouge* kapağından fırlamış gibi görünürdü? Gözü, David'in tişörtünün deliklerine takıldı.

"David'in temsilcileri seninle görüşmek için buradalar. Kışını kaldırsan iyi edersin." Topuklarının üzerinde geri döndü, koridorda hızla yürümeye başladı. Topuklu ayakkabıları, tarçın rengi zeminde sert bir şekilde tıkırdıyordu.

"Teşekkürler."

Beni kabullenmemişti ama zaten onun beni kabullenmesini beklemiyordum. Los Angeles'ın bu tarafı, belli ki terbiyesiz düşesler kolonisiydi. Hızlı bir duş alıp üzerine temiz bir bluz ve kotumu geçirdim. Elimden gelenin en iyisi buydu.

Koridordan hızla ilerlediğim sırada ev çok sessizdi. İkinci katta yaşam belirtisi yoktu. Odadan çıkmadan önce ıslak saçlarımı at kuyruğu yapıp biraz rimel sürmüştüm, o kadar. Ya herkesi bekletecektim ya da makyajsız gidecektim. Nezaket kazanmıştı. Ama kahve ikram ederlerse David'in temsilcilerinin biraz daha beklemesinde sakınca görmeyecektim. Onca stres yüklü olayın ardından kafeinsiz kalmak intihara teşebbüstü. Hızla merdivenlerden indim.

Soldaki odalardan birinden bir adam çıkıp, "Bayan Thomas," diye seslendi. Boynunda kalın, altın bir zincir vardı. "Kim ki bu acaba?" diye düşündüm. Yine David'in kankalarından biri miydi?

"Kusura bakmayın, geç kaldım."

"Önemli değil." Adam otuz iki bembeyaz dişini göstererek sırttıysa da ona inanmamıştım. Ne cildinin ne de dişlerinin rengi doğal olabilirdi. "Ben Adrian."

“Evelyn. Merhaba.”

Beni odaya soktu. Etkileyici uzunluktaki toplantı masasının etrafında takım elbiseli adamlar oturmuş, bekliyorlar, tepede yine bir kristal avize, sabah ışığında parlıyordu. Duvarlarda renkli, güzel tablolar... Orijinal oldukları belliydi.

Adrian, “Beyler, sizi Bayan Thomas’la tanıştırayım,” dedi, duyuru yapar bir tonla. “Scott Baker, Bill Preston ve Ted Vaughan. Hepsi David’in avukatları. Neden şöyle oturmuyorsun, Evelyn?”

Adrian, benimle, geri zekâlı bir çocukmuşum gibi aşırı derecede yavaş konuşuyordu. Hukuk kartallarının tam karşısındaki sandalyeyi benim için çektikten sonra masanın karşısına geçip kendisi de oturdu. İşte o an anladım. Çizgiler çekilmişti.

Terleyen ellerimi kotumun yanlarına silip, dikleştirdim. Düşman bakışlar karşısında boynumu eğmeyecektim. Yapabilirdim. Kesinlikle. Alt tarafı boşanacaktık, ne kadar zor olabilirdi ki?

Adrian’m, adının Ted olduğunu söylediği adam, “Bayan Thomas,” diye söze başladı. Önüme, içi kâğıt dolu, deri bir dosya uzattı. “Bay Ferris, fesih evraklarını hazırlamamızı istedi. Bay Ferris’le olan anlaşmanız da dahil olmak üzere her detay burada mevcut.”

Önümde duran dosyadaki sayfa sayısı göz korkutucuydu. Bu insanlar amma da hızlı çalışıyorlardı böyle. “Anlaşmamız mı?”

“Evet,” dedi, Ted. “Müsterih olun. Bay Ferris çok cömert davrandı.”

Ne dediğini anlayamamıştım. Aklım karışmış bir halde başımı sallayarak, “Pardon, ne dediniz...?” dedim.

Ted, “Neyse. O konuya sonra döneriz,” diyerek hızla devam etti. “Burada göreceğiniz gibi, bu evraklar tarafı-

nızca kabul edilecek tüm şartları kapsamakta. Bunların aralarında en önemli olan; bu konuyla ilgili hiçbir basın mensubuna açıklama yapmamanız. Korkarım ki bu şart tartışmaya açık değil. Ve şart, siz ölünceye kadar geçerli. Gerekeni tam olarak algılayabiliyor musunuz, Bayan Thomas? Yaşadığınız süre boyunca, hiçbir koşul altında basına, Bay Ferris'le ilgili konuşmayacaksınız."

"Öldükten sonra mı konuşayım yani?" diye sordum, hafif gülerек. Ted, sinirime dokunmuştu. Zaten uykumu da yeteri kadar almamıştım.

Ted, dişlerini gösteriyordu ama onunkiler, Adrian'ınkiler kadar etkileyici değildi. "Bu çok ciddi bir konu Bayan Thomas."

"Evelyn," dedim. "İsmim, Evelyn ve konunun ciddiyetinin gayet farkındayım, Ted. Ciddiyetsizliğimi bağışlayın. Ama anlaşma konusuna dönersek, orada biraz kafam karıştı..."

"Tamam, peki." Başını eğip gözlerimin içine bakarak altın kaleminin ucunu, önümdeki evrakların üzerine vurdu. "Dediğim gibi, Bay Ferris oldukça cömert davrandı."

"Hayır," dedim, evraklara bile bakmadan. "Anlamıyorsunuz."

Ted, boğazını temizleyip gözlüklerini burnuna indirerek yüzüme baktı. "Olanlar göz önünde bulundurulduğunda, daha fazlasını istemeniz pek akıllıca olmaz Bayan Thomas. İki tarafın da alkolün etkisinde olduğu sırada Vegas'ta gerçekleşmiş ve altı saat sürmüş bir evlilikten bahsediyoruz. Yapmayın lütfen. Tüm hukuk kitapları, bu evliliğin geçersiz olduğunu yazar."

Ted'in ahbap çavuşları kıs kıs gülmeye başlayınca sinirim tepeme çıktı. Herife, masanın altından tekme atma isteğim her an daha da artıyordu.

"Müvekkilim, başka bir teklifte bulunmayacak."

"Başka bir teklifte bulunmasını istemiyorum," dedim, sesimi yükselterek.

"İptal işlemi yürürlüğe konacak Bayan Thomas," dedi. "Bu konu da tartışmaya kapalı. Uzlaşma olmayacak."

"Hayır, demek istediğim o değildi."

Ted, ofladı. "Bugün bu işi sonlandırmalıyız, Bayan Thomas."

"Ben uzatmaya çalışmıyorum, Ted."

Diğer iki avukat da Ted'i destekleyerek bana sinir bozucu bakışlar atıyorlardı. Hayatta beni, birinin gözünü korkutmak için bir araya gelen insanlar kadar sinirlendiren bir şey yoktur. Lisede kabadayılardan çok çekmiştim. Bu insanlar da tıpkı onlar gibiydi.

Adrian, kocaman dişlerini göstererek bana suni bir destek verdi. "Evelyn'in, David'in ne kadar nazik davrandığını gördüğünden eminim. Hiçbir gecikme olmayacak, öyle değil mi?"

Aklımı başımdan aldılar. Aklımı başımdan aldıklarını düşününce aklıma gelmişti; kocam nerelerdeydi acaba? Koca memeli bikini mankenlerini becermeyi bırakıp, kendi boşanmasına gelememiş miydi? Kıyamam, zavalılık. Yüzüme düşen saçlarımı kenara atıp ne söylemem gerektiğini düşündüm. Sinirimi kontrol altına almaya çalışıyordum. "Bir dakika..."

Adrian, devam etti. "Bu talihsiz olay karşısında, ikinizin de işin içinden en iyi şekilde çıkmanızı sağlamaya çalışıyoruz." O sahte dişlerinin arasından sahte sözlerin döküldüğü tabii ki belliydi.

"Harika," dedim, masanın altını sıkıca tutarak. "Hepinize aferin."

"Lütfen, Bayan Thomas." Ted, altın kaleminin ucunu, hükmedici bir tavırla evrakların üzerine koyunca bakmayı hiç istemediğim halde ister istemez kalemin işaret et-

tiği yeri gördüm. Bir sürü sıfır vardı. Yani, gerçekten çok sıfır. Delirmişlerdi. İki kere yaşasam toplam o kadar para kazanamazdım. David, benden kurtulmayı çok istiyor olmalıydı. Karnıma bir sancı girmişti ama kusma günlerimi atlatmıştım. Tüm olanlar feciydi. Basit bir pembe dizi ya da ucuz bir film sahnesi gibi. Fakir kız, zengin ve yakışıklı çocuğu avucunun içine alır ve evliliğe zorlar. Artık tek şansı, adamlarını peşime takıp, gün batımına doğru beni yakalamaya göndermesi olacaktı.

Sonuçta, o kazandı.

"Tüm bunlar büyük bir hataydı," dedi Adrian. "Eminim Evelyn de bu olanları geride bırakmayı, David'in istediği kadar çok istiyordur. Hem bu cömert anlaşma teklifiyle kendine harika bir gelecek kurabilir."

"Ayrıca, hiçbir koşul altında, Bay Ferris'le iletişime girme çabası içine girmeyeceksiniz. Bu yöndeki herhangi bir girişiminiz, sözleşmeyi ihlal niteliği taşıyacaktır." Ted, kalemi çekip sahte bir gülümsemeyle sandalyesine yaslanıp kollarını göbeğinin üzerinde birleştirdi. "Anlaşıldı mı?"

"Hayır," dedim, yüzümü sıvazlayarak. O paraya atlayacağımı düşünmüşlerdi. Kazanmak için hiçbir çaba göstermediğim o paraya. Teklif çekiciydi, doğru. Belli ki hikâyemi basına satıp hayatımın geri kalanında, boş bulduğum her an, David'i taciz edeceğimi düşünmüşlerdi. Ucuz, basit bir pislik olduğumu. "Çok net bir şekilde söyleyebilirim ki kesinlikle anlaşmadık."

"Evelyn, lütfen." Adrian, bana hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bakıyordu. "Mantıklı olalım, lütfen."

Ayağa kalkıp kotumun cebinden yüzüğü çıkarıp evrak yığının ortasına attıktan sonra, "Bak sana ne diyeceğim..." dedim. "Bunu David'e ver ve ona bunların hiçbirini istemediğimi söyle. Hiçbirini." Yüzlerine, ma-

saya, kâğıtlara ve o lanet eve baktım. Avukatlar gergindi. Havalı havalı, elimi kolumu sallayarak oradan çıkmadan önce başka bazı evraklar hazırlamaları gerekiyordu.

"Evelyn..."

"Bu hikâyeyi satmak, onu taciz etmek ya da bilmem kaçınıcı maddenin bilmem kaçınıcı bendine göre parasını istemiyorum."

Adrian öksürüğünün ardına saklamaya çalıştığı bir kahkaha attı. Canı cehenneme. Şarlatan herif. Ne düşünsürse düşünsün.

Ted, evrak yığının arasında masum masum ışıldayan yüzüğüme baktı. "Bay Ferris, yüzükten söz etmemişti."

"Öyle mi? Peki. O halde neden Bay Ferris'e onu soka-
cak münasip bir yer bulmasını söylemiyorsun, Ted?"

Ted, ayağa kalktı. "Bayan Thomas!" Şişko yüzü sinir-
den kıpkırmızı kesilmişti. "Buna hiç gerek yok."

"Kusura bakma ama seninle aynı fikirde değilim Ted." O engizisyon salonundan çıkarak atabildiğim kadar hızlı adımlarla çıkış kapısına ilerledim. Basıp gitmek, tek çareydi. Onlardan, nefes alabilecek kadar uzaklaşırsam bu saçma sapan durumla baş etmek için yeni bir planım olabilirdi. O zaman toparlardım.

Kapının önündeki merdivenlerden indiğim sırada kapıda yepyeni, siyah bir jip belirdi.

Şoför tarafındaki pencere açılınca cipin içindekinin, bir gece önceki tur rehberim, Malcolm olduğunu gördüm. Güneş gözlüklerini takmış, pişmiş kelle gibi sırtıyordu. "Ne haber çocuk gelin?"

Suratına bile bakmadan ona hareket çektim, araba yolundan hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru ilerledim. Özgürlüğe, serbestliğe ve eski hayatıma doğru yol alıyordum. Tabii eski hayatımdan geriye ne kaldıysa. Vegas'a gitmeseydim bunların hiçbiri başıma gelmeye-

cekti. Lauren'a evde bir parti versek yeter, demiştim ama dinletemedim. Gitmeseydik bunların hiçbirini olmayacaktı. Tanrım! Ne salağım! Ne demeye o kadar içmiştim ki?

"Evelyn. Dur." Malcolm, cipiyle yanımda durdu. "Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Hepsinden bıkmıştım. Ve kahretsin ki ağlamak üzereydim. Gözlerim yanıyordu. Berbat haldeydim.

"Dur." El frenini çekip cipten indi, arkamdan koşmaya başladı. "Dur, lütfen. Özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbirine söyleyeceğim bir şey yoktu.

Nazikçe kolumu tuttu, umursamadım. Bir yumruk salladım... Hayatımda hiç kimseye vurmamıştım. Görünüşe göre şimdi de vuramayacaktım. Kenara çekilerek salladığım yumruktan kolayca sıyrıldı.

"Hey, hey, hey! Tamam."

Gözlüklerinin üstünden temkinli bir bakış atarak bir adım geriye gitti. "Sinirlisin. Anladım."

Ellerini kalçalarına koyup arkasını döndü, eve baktı. Adrian ve Ted, merdivenlerin başında durmuş, arkamızdan bakıyorlardı. O kadar uzaktan bile dinamik ikilinin pek mutlu olmadığını belliydi. Şeytan herifler.

Malcolm derin bir nefes verdi. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Peşine o yalaka Ted'i mi takmış?"

"Yanında biri var mıydı?" diye sordu.

"Hayır."

Başını salladı. "Ağlayacak mısın?"

"Hayır!"

"Siktir et. Gel hadi." Elini uzattı. Yüzüne baktım. İnamamıştım. "Evelyn, bir düşünsene. Kapının dışında fotoğrafçılar falan oturmuş bekliyor. Onları aşsan bile... Nereye gideceksin?"

Haklıydı. Geri dönüp çantamı almalıydım. Ne sa-
lağım! Bunu nasıl düşünememiştim! Kendimi toparlar
toparlamaz geri dönüp çantamı alacak, oradan çekip gi-
decektim. Ellerimle yüzümü yelliyor, derin nefes alıyor-
dum. Daha iyiydim.

Bu arada eli havada duruyor, bekliyordu. Baş parma-
ğının ilk boğumunda tuhaf kabarcıklar vardı.

"Davulcu sen misin?" diye sordum, gergin bir halde.

Nedense gülmeye başladı. Karnını tutuyor, eğilerek
kahkahalar atıyordu. Uyuşturucu filan mı kullanıyor bu,
diye düşündüm. Ya da belki de bu koca tımarhanedeki
delilerden biridir. Batman bile orayı kontrol altında tu-
tamazdı.

Geri bir adım atıp, "Senin derdin nedir?" diye sor-
dum.

Son moda gözlükleri yüzünden asfalta düşünce he-
men yerden alıp, tekrar taktı. "Hiç. Hiçbir şey. Hadi bu-
radan çıkalım. Plajın orada bir evim var. Orada saklanı-
rız. Hadi gel. Çok eğlenceli olacak."

Bir an duraksadım. Şeytani bakışlar atarak, "Neden
bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

"Çünkü buna değersin."

"Ah, öyle mi? Nedenmiş peki?"

"Cevabım hoşuna gitmeyecek."

"Sabahtan beri aldığım hiçbir cevap hoşuma gitmedi.
Bir tanesini daha kaldırabilirim."

Gülümsedi. "Peki. Ben, David'in en eski dostuyum.
Birlikte kaç kere içip kendimizi dağıtmışızdır, sayamam.
Yıllarca onu kapana kısırmak isteyen kızlar oldu. Para-
mız olmadan önce bile. Evlilikle azıcık bile ilgisi yoktu.
Daha önce bu konuyu düşündüğünü bile sanmıyorum.
O yüzden, seninle evlenmiş olması, benim gözümde seni

yardım etmeye değer kılıyor. Hadi ama, Evelyn. Endişelenmeyi bırak.”

Onun için söylemesi kolaydı tabii. Bir rock yıldızı tarafından hayatı alt üst edilen o değildi.

“Eşyalarımı almam lazım.”

“Al da köşeye sıkıştırırsınlar seni. Bunu mu istiyorsun? Sonra bakarız.” Elini biraz daha uzattı. Bu kez elimi beklediğini göstermek için parmaklarını da hareket ettirmeye başlamıştı.

Elini tuttum ve oradan ayrıldık.

Altıncı Bölüm

“Bir dakika, bir dakika bu şarkı, köpeğinin ölümüyle filan mı ilgili?”

“Hiç komik değilsin.” Gülüyordum.

“Çok komiğim.” Tim McGraw, karşı duvardaki plazma televizyonda kendi çapında yağmuru kontrol altına alırken Malcolm, kanepenin diğer ucunda kıvrılmış, onu izliyordu. “Neden bu kadar büyük şapkalar takıyorlar, biliyor musun? Benim bir teorim var.”

“Şişst.”

Bu insanların yaşayışı, küçücük aklımı başımdan alıyordu. Mal, Malcolm’un kısaltmasıymış. Plajda, üç katlı, çelik ve camdan oluşan bir mimari harikada yaşıyordu. Evi, muhteşemdi. Tepedeki o yer gibi saçma sapan büyüklükte değildi ama aynı derecede etkileyiciydi. Babam görse minimalizmine, net çizgilerine, hatta pek çok başka özelliğine bayılırdı.

Mal’in evi, zavallı bekâr evleri düşünülduğünde, ha-

yatın eşitsizliğinin örneği gibiydi. Bir ara ona teşekkür etmek için öğlen yemeği hazırlamayı düşündüm ama evde yiyecek bir şeyden eser yoktu. Buzdolabı bira, buzluk votka doluydu. Pardon, votkayla iyi gittiği için alınmış olsa gerek, bir torba da portakal dilimleri vardı. Onlara ellemememi söyledi. Ama aşırı havalı kahve makinesi, her şeyi halletti. Doğru dürüst kahve çekirdekleri bile vardı. Birkaç şahane espresso uzmanı taktığımle hayranlığını kazandım. Bir saat içinde üç bardak kahveden sonra yeteri kadar kafeinlenmiş ve kendime gelmişim.

Mal, pizza sipariş etti ve gece baya geç olana kadar televizyon seyrettik. Hoşuma giden her şeyle dalga geçip eğleniyordu: filmler, müzik, müzik grupları... Ama en azından iyi niyetliydi. Plajda bekleyen fotoğrafçılar yüzünden dışarı çıkamıyorduk. Onun için üzül müştüm ama o sadece omuzlarını silkti ve aldırmadı.

"Peki ya bu şarkı?" diye sordu. "Bunu sevdin mi?"

Miranda Lambert, 50'ler tarzı farkıyla ekranda belirince sııttım. "Miranda, müthüştür."

"Onunla tanıştım."

Birden dikleştım. "Gerçekten mi?"

Mal, kıs kıs gülmeye devam ediyordu. "Miranda Lambert'le tanışmamdan etkilendin ama benim kim olduğumu bilmiyordun. Yuh be kadın. Nasıl bir egon var senin böyle!"

"Koridorda sıralanan altın ve platin plakları gördüm, yavrucuğum. Bence bunu kaldırabilirsin."

Homurdandı.

"Biliyor musun, bana erkek kardeşimi hatırlatıyorsun." Yüzüme doğru attığı şişe kapağından kaçabilmek için eğildim. Neredeyse beceriyordum da ama alnıma çarpıp, düştü. "Bu niyeydi şimdi?"

"En azından bana tapıyormuş gibi görünemez misin?"

"Hayır, kusura bakma."

Lambert aşkımı umursamayıp kanallar arası dolaşmaya başlamıştı. Alışveriş kanalı, futbol, *Rüzgâr Gibi Geçti* ve ben. Ben televizyondaydım.

"Dur," dedim.

Önce okul fotoğraflarım geçti. Sonra Lauren'la lise mezuniyetinde çektiğimiz bir fotoğraf. Hatta Ruby's'in karşı kaldırımına, David'in karısı olma şerefine nail olmadan önceki hayatımla ilgili saf saf konuşması için bir muhabir bile yerleştirmişlerdi. Adamın biri, elinde bir gitar, konser veriyordu. Şarkının sözleri tipik bir haini sevdim tadındaydı. "O benim bir tanem. Dizlerimin üstüne çöktüm..." Şarkıyı benim için mi yazmıştı, merak etmiştim. Öyleyse fazlasıyla kaba olması muhtemeldi. "Kahretsin." Yastıklardan birini kucağıma alıp, sarıldım.

Mal, uzanıp saçlarımı karıştırarak başımı okşadı. "İçimizde en çok sevilen, David'tir, tatlım. Yakışıklı, gitarist ve şarkıları da o yazıyor. O, önlerinden geçerken bayılan kızlar var. Senin bu kadar genç olman... Haftanın haberi oldun tabii."

"Ben yirmi bir yaşındayım."

"O da yirmi altı. Doğru şekilde abartırlarsa gayet büyük bir yaş farkı." İç çekti. "Kabul et, çocuk gelin. Vegas'ta rock'un sevimli çocuklarından biriyle, Elvisimsi bir tiple evlendin. Başına bir hal geleceği baştan belliydi. Son zamanlarda grupta olan saçmalıklar da göz önüne alındığında... Jimmy, 1999'daymış gibi partiliyor, Dave beste yeteneğini kaybediyor... Anladın işte. Ama merak etme. Önümüzdeki hafta başka biri saçma bir şey yapar ve ilgi ona kayar."

"Belki de."

"Belki değil, öyle. İnsanlar durmadan saçma sapan işler yapıyor. Ne şahane değil mi?" Ellerini başının ar-

kasına yerleştirerek arkasına dayandı. "Hadi ama, Mal amcana bir gülümse. Sen de istiyorsun, biliyorsun."

İsteksizce gülümsedim.

"Ne biçim gülmek bu böyle. Utanç verici. Kimi kandıryorsun sen? Hadi bir daha."

Bir daha denedim. Bu kez daha fazla. Yanaklarım acıyana kadar gülümsedim.

"Yok artık. İşte şimdi acı çekiyor gibi görünüyorsun."

Kapının deli gibi yumruklanmasıyla eğlencemiz yarıda kaldı.

Mal, kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ben de nerede bu diyordum."

"Ne?" Arkasından kapıya gittim ama belki yine basındır diye düşünüp, duvarlardan birinin arkasına saklandım.

Kapıyı açılınca içeri David girdi. Gözü dönmüş gibiydi. "Seni adi herif. Sakın ona dokundum deme bana. Nerede o?"

"Çocuk gelin şu anda meşgul." Mal, gayet sakin bir halde başını geri atıp David'i içeri almıştı. "Hem sana ne? Umurunda mı ki?"

"Başlatma şimdi. Nerede diyorum!"

Mal, arkadaşına arkasını dönüp sessizce kapıyı kapattı. Ne yapacağımı bilemediğim için orada öyle kalmıştım. Tamam, tamam, tırstığım için gizleniyordum. Her neyse.

Mal, kollarını göğsünde birleştirdi. "Kızı, Adrian'la ve üç avukatla baş başa bırakmışsın. Bu hikâyedeki adi herif kesinlikle sensin, dostum."

"Adrian'ın, üzerine o kadar gideceğini bilmiyordum."

"Bilmek istemiyordun," dedi, Mal. "Herkes yalan söyleyebilirsin, Dave ama ben yemem. Kendine de yediremezsin."

"Bas geri."

“Senin ciddi bir öğüde ihtiyacın var, dostum.”

“Of! Kimsin sen? Oprah mı?”

Mal, kahkahalar atarak duvara yaslanmıştı. “Ya tabii. Birazdan araba da dağıtmaya başlayacağım. O yüzden buralarda ol.”

“Ne dedi?”

“Kim? Oprah mı?”

David, kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. Benim orada onu gözetlediğimi fark etmedi bile. Kaşları çatık hali bile ender rastlanan bir güzellikti maalesef. Bana çok şey yaptı. Karışık meseleler. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Sesindeki duygu ve sinir umurumda değildi. Bir önceki geceden ve o sabahdan sonra hiçbir anlamı yoktu. Bana öyle geliyor olmalıydı ve onun beni umursamasını istediğim için kendime kızıyordum. Aklım başımda değildi. Onun etrafından bir an önce kaybolmak yapabileceğim en akıllıca iş olacaktı.

“Dave. Kız o kadar üzgündü ki bana yumruk atmaya çalıştı.”

“Yok artık.”

“Şaka yapmıyorum. Onu bulduğumda ağlamak üzereydi.”

Alnımı sessizce duvara vurdum. Neden bunu ona anlatmıştı ki?

Kocam, başını öne eğdi. “Bunların olmasını istemiştim.”

“Tüm bu boklukların olmasını istiyormuş gibi görünmüyorsun zaten.” Başını sallayarak sordu. “Onunla evlenmeyi gerçekten istedin mi dostum? Cidden soruyorum.”

David’in yüzü birden değişti. Kaşını kaldırınca yüzünde, o bilindik James Dean bakışı belirdi. “Artık hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı? Lanet olsun! Tüm bu saç-

malıklardan içime fenalık geldiği için Vegas'a gittim ve onunla tanıştım. Çok farklıydı. O gece çok farklı göründü. Ben sadece... Bir değişiklik yapıp bu saçmalıktan başka bir şey yaşamak istedim..."

"Zavalı Davey. Rock tanrısı olmanın modası mı geçti?"

"Nerede o?"

"Seni anlıyorum, kardeşim. Erkek olarak ne istediğini anlıyorum. Gerçekten. Tek istediğin, bir kere olsun sana yalakalık yapmayan bir kızla beraber olmaktı ama şimdi de ona tam da bu yüzden kızılıyorsun. Karmaşık bir durum, değil mi?"

"Siktir. Bırak beni, Mal. Olan oldu." Kocam derin bir nefes çekerek ofladı. "Neyse. Zaten boşanmayı da o istedi. Onu neden sorguya çekmiyorsun?"

Mal, dramatik bir iç çekişle kollarını iki yana açtı. "Çünkü köşeye çekilmiş, seni dinlemekle meşgul. Onu rahatsız edemem şimdi."

David birden dikleşti. Mavi gözleri beni bulmuştu. "Evelyn."

Harika. Yakalandım.

Duvardan uzaklaşıp gülümsemeye çalıştım. Ama olmadı. "Selam."

"Bak bunu çok iyi söylüyor." Mal bana dönüp göz kırptı. "Demek yüce David Ferris'ten boşanmayı sen istedin?"

"Ona evlendiğimizi söylediğimde üzerime kustu," diye ekledi kocam.

Mal, "Ne?" diye haykırdı. Gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu. "Ciddi misin? Hassiktir. Bu şahane. Keşke orada olsaydım, var ya."

O an David'e çok kötü bir bakış attım. Daha kötüsünü görmemiş olmasını umuyordum. Ama etkilenmiş görünmüyordu.

"Yere kustum," diye düzelttim. "Üstüne değil."

"Evet. O seferinde," dedi, David.

"Lütfen. Lütfen devam edin," dedi, Mal. Daha da fazla gülüyordu. "Harika gidiyorsunuz."

Şükürler olsun ki David lafı uzatmadı.

"Cidden, oğlum. Karını acayip sevdim. Harika kız. Onu ben alabilir miyim?"

David'in bakışlarından isteksiz bir yakınlık algılıyordum. Kaşlarının ortasındaki çizgi rahatsız olduğunu gösteriyordu. Ona bir öpücük yolladım. Kafasını çevirdi ve beni boğazlamamak için kendini zor tutuyormuşçasına yumruklarını sıktı. Duygularımız tamamen karşılıklıydı.

Evlilik, büyük mutlulukmuş.

"Siz ikiniz var ya, harikasınız." Cebinden ahenkli bir çan sesi gelince cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda gördüğü şey, neşesini kaçırmış, kahkahasını yarıda kesmişti. "Onu kendi evine götürsen iyi olur, Dave."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum." David, dudaklarını büzüp acı çekiyormuş gibi yapıyordu.

Ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Ömrümü, o korku tüneline bir daha asla ayak basmadan geçirmeyi tercih ederdim. Mal'den rica etsem eşyalarımı oradan aldırır belki diye düşündüm. Ona daha fazla yük olmak istemiyordum ama fazla seçeneğim yoktu.

Mal, "Yok artık," diyerek telefonu David'e uzattı. Yüzü asılmıştı.

David, "Siktir," diye mırıldandı. Ellerini ensesine koyup boynunu ovuşturmaya başladı. Koyu kaşlarının altından bana attığı, endişeli bakış, içimdeki tüm alarmları devreye sokmuştu. Ekranda ne varsa, kötü bir şey olmalıydı.

Çok kötü.

"Nedir o?" diye sordum.

"Şey... şey... Sen kafanı takma ya." Tekrar telefona ba-

kıp telefonu Mal'e geri verdi. "Aslında benim eve gidebiliriz. Evet, evet, öyle yapalım. Eğlenceli olur. Kesinlikle."

"Hayır." David bana o kadar iyi davranıyorduyrsa yolunda gitmeyen bir şeyler var demekti. Elimi uzattım. Sabırsızlık ve sinirden parmaklarım titriyordu. "Gösterin bana."

David, isteksizce başını sallayınca Mal, telefonu bana uzattı.

Küçücük ekranda bile ne olduğu, şüpheyi yer vermeksizin apaçık ortadaydı. Belden aşağım, çıplak halde ekrandaydı. Çok ama çok fazla ten görünüyor, koca kığım tüm heybetiyle karşımda duruyordu. Tanrım. Ne kadar büyük görünüyordu. Geniş açılı objektif filan mı kullanmışlardı? Parti elbisemi yukarı sıyırmış, ayakta, bir masaya eğilmişim. Arkamda da bir dövmeci kıcıma dövme yapmakla meşguldü. Donum, kapaması gereken yerleri anca kapayacak kadar aşağı sıyrılmış. Kahretsin. Uygunsuz pozisyon diye buna denir. Porno çekiminde yer almak, kesinlikle planlarım dahilinde değildi.

Fotoğrafın diğer ucunda David'le yüzlerimiz dip dibeydi ve David gülümsüyordu. Hı. Demek gülümsediği zaman böyle görünüyor.

Tam o sırada bir şeyler hatırladım. İğnenin sesini. David'in benimle konuşmasını, elimi tutmasını. İğne başta canımı çok acıtmıştı. "Parmaklarımı ısırtıyor gibi yapıyordun. Dövmeci, dalga geçtiğimiz için bize kızdı."

David, parmağıyla çenesine vuruyordu. "Evet. Kımıldamadan durman gerekiyordu."

Başımı salladım. Hatırlamaya çalışıyordum ama zihnim boş bir sayfaydı.

O fotoğrafı herkes görecek. Belki de görmüşlerdi bile. Tanıdığım tanımadığım herkes. Başım yine o geceki gibi dönüyordu ama bu kez alkolden değil.

“Nasıl bulmuşlar bunu?” diye sordum. Sesim titriyordu. Kalbim yerle bir. Gururumdan geriye kalanla idare etmeye çalışıyordum.

David bana üzgün gözlerle baktı. “Bilmiyorum. Özel bir odadaydık. Bunun olmaması gerekirdi ama bu tip durumlarda insanlara çok fazla para teklif ediyorlar.”

Başımı salladım ve telefonu Mal’e geri verdim. Ellerim titriyordu. “Tamam. Neyse...”

İkisi de bana baktı. Gergin görünüyor, ağlamamı filan bekliyorlardı. Hayır. Asla ağlamayacaktım.

“Önemli değil,” dedim, inandırıcı olmaya çalışarak.

“Tabii,” dedi Mal.

David, ellerini ceplerine soktu. “Zaten o kadar net bir fotoğraf değil.”

“Evet. Değil,” dedim, ona hak vererek. Gözlerindeki acıma ifadesini daha fazla kaldıramayacaktım. “Bir dakika izin verir misiniz?”

Neyse ki en yakın tuvalet birkaç adım ötedeydi. Kapıyı kilitleyip jakuzinin ucuna oturarak sakinleşmeye, yavaş nefes almaya çalıştım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Fotoğraf çoktan yayılmıştı. Ölüm değildi ya. Kolumu bacağımı da kaybetmemiştim. Tercih edeceğimden çok daha fazla yerimi gösteren saçma sapan bir fotoğraftı ama ne yapalım yani? Aman ne büyük olay. Kabul et ve hayatına devam et. Gerçi tanıdığım herkes, muhtemelen görmüştü. Dünya tarihinde daha kötü şeyler oldu. Bunu da bir kenara koyup sakin davranmak lazım.

“Evelyn?” David, hafifçe kapıyı tıklatıyordu. “İyi misin?”

“Evet.” Hayır. Değildim.

“İçeri girebilir miyim?”

Acıyla kapıya baktım.

“Lütfen.”

Yavaşça ayağa kalkıp kilidi açtım. David usulca içeri girip kapıyı ardından kapadı. O gün, saçlarını bağlamamıştı. Saçları, yüzüne dökülüyordu. Saçlarının arasından görünen üç gümüş küpe vardı. Gözlerinin içine bakmam söz konusu bile olmadığı için gözlerimi küpelerine diktim. Ağlamayacaktım. Bunun için asla. Neler oluyordu gözlerime? İçeri girmesine izin vermek aptallıktı.

Kaşlarını çatıyordu. Yüzüme baktı. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil."

"Evet, benim suçum. Sana daha iyi bakmalıyıldım."

"Hayır, David." Sertçe yutkundum. "İkimiz de sarhoştuk. Tanrım bu ne utanç verici, korkunç bir durum."

Öylece durup bana baktı.

"Özür dilerim."

"Hey, sinirlenmeye hakkın var, tamam mı? O, çok özel bir andı. Fotoğrafın elden ele dolaşmaması gerekirdi."

"Tabii," dedim, ona hak vererek. "Aslında... aslında biraz yalnız kalabilirsem çok iyi olur."

Homurdanır gibi bir ses çıkarıp birden bire beni kendine çekip kollarını vücuduma doladı. Hazırlıksız yakalandığım için sendeledim. Burnum göğsüne çarpmış, çok acımıştı. Ama çok güzel kokuyordu. Temiz, erkeksi ve çok güzel. Tanıdık. Bir yanımda ona bu kadar yakın olmayı hatırlıyordu ve bu çok rahatlatıcıydı. İçimden bir ses "güvende" olduğumu söylüyordu. Ama neden ve nasıl bunu hatırlıyordum, bilmiyorum.

Sırtımı sıvazlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi. "Çok ama çok özür dilerim."

Aşırı nazikti. Gözümünden saçma sapan yaşlar boşaldı. "Kimselere gösteremediğim kığım, şimdi internette geziyor."

"Biliyorum, bebeğim."

Başını, başımın üzerine koydu. Tişörtüne doğru zırladığım sırada bana sıkı sıkı sarılıyordu. Sarılacak biri-

nin olması iyi gelmişti. Her şey yoluna girecekti. Ama o an yolumu net göremiyordum. Kollarını vücuduma dolamaması, orada öylece durmak hoşuma gitmişti.

Ne ara sallanmaya başladık, bilmiyorum. David beni, slow bir şarkıda dans ediyormuşçasına bir sağa bir sola sallıyordu. Yüzümü tişörtüne dayayıp öylece kalma isteğim, geri adım atmama neden oldu. Kendime gelmek zorundaydım. Ellerini kalçalarımaya dayadı. Birbirimizden hâlâ tamamen kopmuş sayılmazdık.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil." Sayemde tişörtünün önü sırlıslam olmuştu.

"Tişörtün sırlıslam oldu."

Omuzlarını silkti.

Ağlayınca çirkin oluyordum. Benim de yeteneğim bu işte. Ayna da onayladı. Şeytan gibi kırmızı gözlü, pembe yanaklıydım. Tuhaf bir gülümsemeyle geri bir adım atınca elleri yana düştü. Kaşlarını çatıp boş boş durduğu sırada yüzüme su çarpıp yüzümü gözümü havluya kuruladım.

"Hadi gel, arabayla biraz dolaşalım," dedi.

"Gerçekten mi?" Ne diyeceğimi bilmeden bakıyordum. David ve ben? Yalnız? Evlilik durumu ve en son yaşadıklarımızdan sonra çok akıllıca bir plan gibi gelmişti bana.

"Evet." Heyecanlanarak ellerini ovuşturdu. "Sadece sen ve ben. Bir süre buradan kurtulmuş oluruz."

"David, senin de dışarıda dediğin gibi, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"LA'de mi kalmak istiyorsun?" dedi, dalga geçerek.

"Bak. Şu kapıdan girdiğinden beri çok tatlısın. Yani Mal'e üzerine kustuğumu söylemenin dışında. O çok gereksizdi. Ama son yirmi dört saat içinde beni bir odaya

kapatıp hayranlarından biriyle takıldın, beni ağabeyinle kıştırmakla suçlayıp, üzerime avukatlarını saldın.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Yani hayranınla ne yaptığın beni ilgilendirmez tabii...”

Topuğunun üzerinde dönüp banyonun öteki tarafına gitti. Sinirli ve gergin hareket ediyordu. Evimdeki beş katı olmasına rağmen banyo, o tip bir gösteri için yeterince büyük değildi. Kapıyla benim aramdaydı. Birden dışarı çıkmak akıllıca bir hareketmiş gibi görünmüştü.”

“Ben onlardan sadece evrak işlerini halletmelerini istedim.”

“Onlar da yaptı.” Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup ayağımı yere sertçe bastım. “Senin paranı istemiyorum.”

“Duydum.” Yüzü tamamen ifadesizdi. O ukala serseriler gibi inanamayarak ve alay edercesine bakmıyordu yüzüme. Neyse ki. Bana inanmış mıydı, bilmiyordum ama en azından inanıyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. “Şimdi yeni evraklar düzenliyorlar.”

“İyi.” Baştan aşağı onu süzüyordum. “Bana bir şey ödemen gerekmiyor. Bu tür varsayımlara gerek yok. Bir şey öğrenmek istiyorsan sor, yeter. Ayrıca hikâyeyi zaten basına satmayacaktım. Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Peki.” Duvara yaslanıp, başını havaya kaldırarak boşluğa baktı. Tavana bakarak, “Özür dilerim,” dedi. Eminim kartonpiyer ömrünü takdir etmişti.

Tepki vermediğimi fark edince haliyle yüzüme baktı. O kadar güzel olmaya hiç hakkı yoktu. O kadar yakışıklı olmak günah olmalı, suç olmalı. Normal insanların karşısında hiç şansı kalmıyordu. Ona her baktığımda içim gidiyordu. Hayır. Sadece içim gitmiyordu. Mahvoluyordum.

En ihtiyacım olduğu sırada Lauren neredeydi? Keşke orada olup olayı abarttığımı söyleseydi.

“Özür dilerim, Evelyn,” dedi, tekrar. “Son yirmi dört saatin bok gibi geçtiğini biliyorum. Buradan bir süreliğine uzaklaşmayı da biraz olsun durumu düzeltmek için teklif ettim.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Buraya, nasıl olduğumu görmek için geldiğin için de teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Yüzüme baktı. İlk kez bakışlarının korumasız olduğunu fark etmiştim. Bakışlarındaki dü-rüstlük benim için her şeyi değiştirdi. Daha fazlasını görüyor gibiydim. Hüzün, yalnızlık... bilmiyorum. Ben anlayana kadar belirip kaybolan bir bitkinlik. Ama izi kaldı. Bu adam, güzel bir yüzden ve ünlü bir isimden çok daha fazlasıydı. Bunu unutmamam kendi kafama göre yargılara varmamam gerekiyordu.

“Gerçekten gitmek istiyor musun?” diye sordum. “Gerçekten?”

Mutlulukla gözleri parladı. “Neden olmasın?”

Yüzüne dikkatle gülümseyerek baktım.

“Konuşmamız gerekenleri konuşuruz. Sadece sen ve ben. Baş başa. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Sonra çıkalım, olur mu?”

“Teşekkür ederim. Çok hoşuma gider.”

Hafif başını sallayarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Mal ile ikisi oturma odasında sessizce bir şeyler konuştular. Ben de o sırada yüzümü biraz daha yıkayıp saçlarımı ıslatarak parmaklarımla şekillendirmek için biraz daha zaman buldum. Kontrolü ele alma zamanı gelmişti. Gerçi çoktan geçmişti de. Bir felaketten diğerine sıçrayıp neler yapıyordum öyle? Hiç bana göre değildi. Ben kontrolü elimde tutmayı severdim. Planım olmasını da. Değiştiremeyeceklerim için endişelenmeyi bırakıp, değiştirebi-

leceklerime yoğunlaşmak üzere somut adımlar atmalıydım. Birikmiş biraz param vardı. Zavallı arabam o ara bozulacaktı. Onun için hazırlıklıydım. Çünkü kış gelip gri, ıslak hava ve soğuklar çattı mı yürümek her zaman çekici olmayabiliyordu. Birikmiş paramı kullanma fikri içimi neşeyle doldurmasa da zor durumda kalmayacağı-mı bilmek iyiydi.

David'in avukatları kâğıtları, para almayacağım şekilde düzenleyeceklerdi. Ben de imzalayacaktım. İşin o kısmıyla ilgili endişelenecek bir şey kalmamıştı. Hem birkaç hafta sonra insan içine çıkmayı da başarabilirdim. Yapmam gereken tek şey, tepki vermektense durup bir an düşünmektir. Koca kızdım, kendi başımın çaresine bakabilirdim. Zaman bunu doğrulamıştı. Onunla araba gezisine çıkacak, temel sıkıntıları çözecek, sıradan, düzenli, rock yıldızı müdahalesi olmayan hayatıma geri dönecektim.

Evet.

David, salonda Mal'e dönüp emir verircesine, "Cipin anahtarlarını ver bana," dedi.

Mal, göz kırptı. "Araba dağıtacağım derken şaka yapıyordum."

"Hadi ama. Sızlanmayı bırak. Motorla geldim ve yanımda Evelyn'e verecek kask yok."

"Tamam." Mal, ekşi bir ifadeyle anahtarları, David'in havada bekleyen avucunun içine bıraktı. "Ama sırf karını sevdiğim için. Tek bir çizik istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Hı, hı." David, arkasını dönünce beni gördü. Birden dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

O ilk sabah, banyoda yerde olduğumuzdan beri gülümsediğini ilk kez görüyordum. Gülümsemeyi geçtim, tebessüm bile etmemişti. Bu değişiklik içimi titretmiş, hafiflememi sağlamıştı. Dizlerim boşaldı. Bu normal

olamazdı. Sırf o mutlu ve sıcak davranıyor diye ben de öyle hissetmemeliydim. Ona bir şeyler hissetmeyi kaldıramazdım. Tabii bu işin içinden tek parça çıkmayı istiyorsam.

“Bugün beni idare ettiğin için teşekkür ederim, Mal,” dedim.

“O zevk bana ait,” dedi, ağdalı bir tonda. “Bu herifle gitmek istediğine emin misin, çocuk gelin? Dangalak seni ağlattı o kadar. Bak, ben seni güldürürüm.”

David’in gülümsemesi yok olmuştu. Yanıma geldi. Elini hafifçe bel çukuruma koydu. Elinin sıcaklığını tişörtümün üstünden bile hissedebiliyordum. “Hadi, gidiyoruz.”

Mal, sırtımdan bana göz kırptı.

David’e “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Fark eder mi?” dedi. “Arabaya binip gidelim işte.”

Yedinci Bölüm

Boynum tutulmuştu. Yavaşça doğrulup gözlerimi kırparak uyanmaya, ağrıyan boynumu ovmaya, kaslarımı gevşetmeye çalışıyordum. "Ah."

David, bir elini direksiyondan kaldırıp, güçlü parmaklarıyla enleme masaj yapmaya başladı. "İyi misin?"

"Evet. Şekilsiz uyumuşum." Yerimde doğrulup, etrafımda neler olduğunu anlamaya çalışırken masajdan fazla keyif almamaya gayret ettim. Çünkü tabii ki elleri çok hünerliydi. Görünüşe göre Büyülü Parmaklar, azıcık uğraşla, kaslarımı eski haline getirmeyi başarabilecekti. Geri çevirecek değildim. Mümkün değildi. O yüzden inleyerek yapacağını yapmasına izin verdim.

Bahanem hazırды: Tam uyanmış sayılmazdım.

Güneş yeni doğmuştu. Gölgele içindeki uzun ağaçların yanından geçiyorduk. LA'dan çıkarken bu Portlandlı kızın hayatında hiç görmediği türde bir trafiğe takılmıştık. Tüm çabalarımaya rağmen pek konuşmadık. Bir yerler-

de durup benzin ve yemek aldık. Onun dışında radyoda Johnny Cash alıyordı, bense kafamda onunla nasıl sohbet edeceğimin provasını yapıyordum. Ama ağızımdan tek kelime çıkmadı. Nedense maceramızı yarıda kesip, kendi yoluma gitmek istemiyordum. Ayaklarımı yere basıp kendi başımın çaresine bakamamamla hiç alakası yoktu bunun. Tamamen onun yanında kendimi rahat hissetmemle alakalıydı. Sessizlik tuhaf değil, huzurluydu. Hatta bir önceki gün düşünöldüğünde tazeleyiciydi bile diyebilirim. Onunla birlikte... önümüzde upuzun, boş bir yol... kendimi müthiş özgür hissediyordum. Sabah saat iki gibi uyuyakalmışım.

“David, neredeyiz?”

Enseme masaj yapmaya devam ederek bana yandan bir bakış attı.

Tam o sırada bir tabelanın önünden geçtik. “Monterey’e mi gidiyoruz?”

“Evim orada,” dedi. “Kasma kendini.”

“Monterey mi?”

“Evet. Ne derdin var Monterey’le? Müzik festivalinden filan kalma kötü bir anın mı var?”

“Yo.” Nankör gibi görünmemek için geri adım atmıştım. “Şaşırdım sadece. O kadar ilerlediğimizi fark etmemişim. Yani şeye kadar... Monterey. Anladım. Tamam.”

David derin bir nefes alarak sağa çekti. Cip toz ve mıcırları havalandırmıştı (Mal’in bu durumdan hoşlanacağını hiç sanmıyordum). Yolcu koltuğunun başlığına dirseğini dayayıp burnumun dibine kadar yaklaşarak yüzüme baktı.

“Konuş benimle, arkadaşım,” dedi.

Ben de açtım ağızımı yumdum gözümü. “Benim bir planım var. Birikmiş biraz param da var. Zaten tüm bu fırtına dinene kadar birkaç hafta için sessiz bir yere gide-

cektim. Kendini böyle ortaya atmana gerek yoktu. Sadece malikanesindeki eşyalarımı ihtiyacım var. Onları aldıktan sonra yakandan düşeceğim.”

“Peki.” Başını salladı. “Artık buraya kadar geldik. Ben de birkaç gün için buradaki evimi kontrol etmek istiyorum. Neden bana katılmıyorsun? Arkadaş olarak. Abartmaya gerek yok. Bugün cuma. Avukatlar, evrakları bize imzalamamız için pazartesi yollayacaklarını söylediler. Haftaya, hafta başı LA’de konserim var. İstersen ortalık yatışana kadar buradaki evde birkaç hafta kalabilirsin. İyi bir plan değil mi? Hafta sonunu birlikte geçirdikten sonra da kendi yolumuza gideriz. Bitti gitti işte.”

Gerçekten de mantıklı bir fikir gibiydi. Ama yine de bir an duraksadım. Sanırım bir andan daha uzun süre duraksadım.

“Hafta sonunu benimle geçirmekten korkuyor musun yoksa? O kadar korkunç muyum?” Göz göze gelmiştik. Aramızda sadece bir karış mesafe vardı. Bir an nefes almayı unuttum sandım. Kımıldamıyordum. Kımıldamıyordum. Dışarıdan, yanımızdan geçen motosikletin sesi geldi. Sonra yine sessizliğe büründük.

Korkutucu muydu? Hem de nasıl!

“Yok canım,” dedim alay eder gibi. Yalandı.

Bana inandığını sanmıyorum. “Bak. LA’deki tuhaf davranışlarım için senden özür dilerim.”

“Önemli değil, David. Gerçekten. Böyle bir durumda kim olsa akli başından giderdi.”

“Ama bana şunu söyle,” dedi, sessizce. “Dövmeyi yaptırdığın âni hatırlıyorsun. Başka bir şey gelmiyor mu aklına?”

Sarhoşken yaptığım azgınlıklara girmek istemiyordum. En azından onunla. Aslında hiç kimseyle. Bedelini zaten hayatımı ters düz edip internette dolanarak ödü-

yordum. Geçmişimde daha utanç verici bir şey olmaması ne tuhaftı. Yani... Tommy'nin annesiyle babasının arasının arkasında yaşadıklarım dışında tabi... "Ne fark eder? Yani bunu konuşmak için biraz geç kalmadık mı?"

"Sanırım." Koltuğuna dönüp elini direksiyona koydu. "Bacaklarını esnetmen filan gerekiyor mu?"

"Aslında bir tuvalet bulsak harika olur."

"Hiç merak etme."

Tekrar yola çıkıp birkaç dakika sessizce ilerledik. Uyuduğum sırada radyoyu kapamış. Bu kez sessizlik tuhaftı ve tamamen benim yüzümdendi. Sabahın köründe hissettiğim ilk şey pişmanlıktı. Muhtemelen günün devamında da pişmanlığım yok olmayacaktı ama kafeinsiz kendime gelemiyordum. Çok zor durumdaydım. Bana nazik davranmış, konuşmaya çalışmıştı. Ben ne yaptım? Onu susturdum.

"O gecenin çoğu hâlâ net değil," dedim.

Parmaklarını hafifçe direksiyondan kaldırdı. Verdiği tepkinin tamamı buydu.

Devam edebilme gücünü kendimde bulmak için derin bir nefes aldım. "Gece yarısı shot attığımızı hatırlıyorum. Ondan sonrası puslu. O dövme dükkanındaki sesi hatırlıyorum. Orada güldüğümüzü. Ama o kadar. Daha önce kendimi hiç kaybetmemiştim. Korkutucuymuş."

"Evet," dedi.

"Peki, biz nasıl tanıştık?"

Sesli bir nefes verdi. "Bir grup arkadaşım, başka bir bara gitmek üzere bir bardan çıkıyorduk. Kızlardan biri önüne bakmayınca kokteyl dağıtan garson kıza çarptı. Garson kız, işinde yeni olacak, tepsisindeki her şeyi yere düşürdü. Neyse ki sadece boş şişeler varmış."

"Peki ben olaya nasıl dahil oldum?"

Bir an için gözünü yoldan alıp bana baktı. "İçlerinden

bazıları zavallı garson kıza demediğini bırakmadı. Onu kovduracaklarını söylüyorlardı. Sen tam o sırada araya girip ağızlarına sıçtın."

"Ağızlarına mı sıçtım?"

"Hem de nasıl." Dudaklarını ıslatıyordu. Dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Onlara kendini beğenmiş, ukala ama peş para etmeyen şeytanlar olduklarını ve önlerine bakarak yürümelerini söyledin. Garson kızın yerdekileri toplamasına yardım ettikten sonra arkadaşlarıma biraz daha hakaret ettin. Klasik şeyler söylüyordun. Tam ne dediğini hatırlamıyorum. Ama sonlara doğru hakaretlerin bayağı yaratıcı olmaya başlamıştı."

"Yapma ya. Sen de benden bu yüzden mi hoşlandın?"

Ağzını kapadı. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey. O kadar uğraşınca bilgi sızılmıyordu tabii.

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum.

"Güvenlik, seni dışarı atmak için yanımıza geldi. Zengin çocuklarla tartışacak halleri yoktu."

"Tabii ya."

"Paniklemiş görünüyordun. Ben de seni dışarı çıkardım."

"Benim için arkadaşlarının yanından mı ayrıldın?" Şaşkınlıkla onu izliyordum.

Önemli bir şey değilmiş gibi tek omzunu silkti.

"Sonra ne oldu peki?"

"Gidip başka bir barda birlikte içtik."

"Benimle kaldığına şaşırdım." Küçük dilimi yuttum daha doğru olurdu aslında.

"Neden kalmayayım?" diye sordu. "Bana normal bir insan gibi davrandın. Havadan sudan konuştuk. Çıkar uğruna beni kafalamaya çalışmadığın belliydi. Başka bir türmüşüm gibi davranmadın. Bana baktığında her şey..."

"Ne?"

Boğazını temizledi. "Bilmiyorum. Artık fark etmez zaten."

"Evet, biliyorsun. Ve hayır, fark eder."

Homurdandı.

"Lütfen?"

"Kahretsin," diye mırıldandı, sürücü koltuğunda rahatsızmış gibi kıpırdanarak. "Her şey çok gerçektir, anlıyor musun? Her şeyin doğru olduğunu hissettim. Başka nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum."

Şaşkınlıkla bir an sessiz kaldım. "Çok iyi açıkladın."

Aniden sırtmaya başladı. "Ayrıca kimse o güne kadar bana öyle ahlaksız bir teklifte bulunmamıştı."

"Yaaaa. Tamam, yeter. Sus." Yüzümü ellerimle kapayıp gülmeye başladım.

"Rahat ol," dedi. "Çok şekerdin."

"Şeker mi?"

"Şeker olmak kötü bir şey değil."

Cipi, bir benzin istasyonuna çekip pompalardan birinin önünde durdu. "Bana bak."

Parmaklarımı indirdim.

David, uzun uzun yüzüme bakıyordu. Güzel yüzünde kocaman bir sırıtış. "Benim çok iyi bir adam olduğumu düşündüğünü söyledin. Odana gidip seks yapıp biraz takılırsak iyi olurmuş. Tabii eğer ilgileniyorsam."

"Bana bak ya... Nasıl da işimi biliyormuşum." Güldüm. Hayatımda daha utanç verici diyaloglarım olmuştu. Gerçi pek emin değilim. Aman Tanrım. David'i öyle baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünüyordum da... Adamın peşinden hayranları koşuyor, mankenler kendilerini kucağına atıyorlardı. Arabada yer olsa koltuğun altına gizlenirdim. "Sen ne dedin?"

"Sence ne dedim?" Bakışlarını benden ayırmadan torpido gözünü açtı ve içinden bir beysbol şapkası çıkardı. "Tuvaletler yan tarafta galiba."

“Bu çok küçük düşürücü. Neden sen de olanları unutmadin ki?”

Bana sadece baktı. Yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Gülümsemeden, yüzüme uzun uzun baktı. Arabadaki ısı âdeta elli derece birden düşmüştü.

“Birazdan dönerim,” dedim, emniyet kemerimle uğraşarak.

“Tabii.”

En sonunda o aptal şeyi açmayı başardım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Konuşmamız sonlara doğru fazla ciddileşmiş, beni gafil avlamıştı. Las Vegas’ta beni koruduğunu, benim için arkadaşlarından vazgeçtiğini bilmek... Her şeyi değiştirmişti. O gece ile ilgili daha neler öğrenmem gerektiğini merak etmeye başlamıştım.

“Dur bir dakika.” Güneş gözlüğü koleksiyonunun arasından pilot stili bir çift alıp bana uzattı. “Artık sen de ünlüsün, unuttun mu?”

“Ben değilim, kığım ünlü.”

Gülümser gibi oldu. Beyzbol şapkasını başına takıp tek kolunu direksiyona dayadı. Koluna kazınmış adım, tüm heybetiyle orada duruyordu. Kenarları hâlâ pembeydi ve harflerden bazılarının üstünde kabuklar vardı. Bu işten kalıcı yara alan sadece ben değildim.

“Birazdan görüşürüz,” dedi.

“Tamam.” Kapıyı açıp, yavaşça cipten indim. Ne olursa olsun onun karşısında kığımın üstüne düşmemeliydim.

İşimi halledip ellerimi yıkadım. Tuvaletteki kız deli gibi bakıyordu. Sonra birkaç kişi daha. Yüzüme su çarpıp aynada saçıma hasar kontrolü yaptım. Ne komik. Yaşadığım macera hiçbir şey üzerinde kontrol sağlamama izin vermiyordu. Ben de hayatım da, durmadan değişip

duruyorduk. Bunun tuhaf bir şekilde bu kadar hoşuma gitmemesi gerekiyordu.

Geri döndüğümde cipin yanında duruyor, içlerinden birinin havada hayali gitarını çaldığı birkaç çocuğa imza veriyordu. David, gülerek sırtını sıvazladı. Birkaç dakika daha konuştular. Nazik ve hoşsohbetti. Yanlarına yaklaştığımı fark edene kadar onlarla gülüyor, sohbet ediyordu. "Teşekkürler, çocuklar. Birkaç gün kimseye bir şey söylemezseniz sevinirim, olur mu? Bu kargaşaya biraz ara vermemiz gerek."

"Merak etme." Çocuklardan biri dönüp bana bakarak sırtıttı. "Tebrikler. Fotoğraflardakinden daha güzelmışsin."

"Teşekkürler." Ne yapacağımı bilemediğim için onlara el sallamıştım.

David, bana göz kırparak benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Başka bir adam cep telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başlamıştı. David onu görmezden gelip hızlı adımlarla arabanın diğer yanına geçti. Tekrar yola çıkana kadar hiç konuşmamıştı.

"Çok yolumuz yok," dedi. "Hâlâ Monterey'e gidiyor muyuz?"

"Kesinlikle."

"Harika."

David'in tanıştığımız günle ilgili anlattıklarından sonra ilişkimiz yeni bir hal almıştı. Anlattıkları beni meraklandırıyordu. Yani o gece bir noktaya kadar beni o seçmişti... Sanırım daha önce bunun mümkün olacağını hiç düşünmemiştim. İkimiz de tekilanın etkisiyle bir şekilde bu kargaşanın içine girdik diye düşünmüştüm. Yanıliyormuşum. Daha fazlası da varmış. Çok daha fazlası. David'in bazı sorulara cevap vermemek istemesi merakımı daha da uyandırıyor.

Bilmek istiyordum. Ama doğru davranmalıyım.

"Hep böyle mi oluyor?" diye sordum. "Yani herkes seni tanıyor, öyle mi? İnsanlar sürekli yanına geliyor?"

"Bunlar iyi olanlardandı. Deliler fena ama idare ediyorsun işte. Bu da işimin bir parçası. İnsanlar müzikten hoşlanıyor. Öyle olunca da..."

Birden içime kötü bir his girdi. "O gece bana kim olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet. Tabii ki." Kaşlarını kaldırıp rahatsız olduğunu gösterircesine bir bakış attı.

O kötü his birden yok olarak yerini utanca bıraktı. "Özür dilerim."

"Evelyn. Nasıl bir belaya bulaştığını bilmeni istedim. Benden çok hoşlandığını ama grubuma pek bayılmadığını söyledin." Yüzünde yine hafif bir gülümseme belirmişti. Radyoyla oynamaya başladı. Kısa süre sonra hoparlörlerden bilmediğim bir rock şarkısı gelmeye başladı. "Sonra da öyle söylediğin için üzüldün. Durmadan özür diledin. Kendini affettirmek için bana hamburgerle milkshake almayı teklif ettin."

"Ben sadece Amerikan folk müziğini tercih ediyorum."

"İnan bana, biliyorum. Ayrıca özür dilemeyi bırak. Ne istersen onu sevmekte özgürsün."

"Hamburgerle milkshake iyi miydi bari?"

Tek omzunu silkti. "Fena değildi."

"Keşke hatırlasam."

Homurdandı. "Bak bunu ilk kez söylüyorsun işte."

Neyim vardı, bilmiyorum. Belki de onu gülümsetip gülümsetemeyeceğimi görmek istemiştım. Dizimi koltuğa dayayıp kemerimi çektim, kendimi havaya kaldırıp onu yanağından öpüverdim. Sürpriz bir saldırıydı. Dudaklarına değen cildi pürüzsüz ve ılıktı. Bu kadar hoş kokmaya hiç hakkı yoktu.

“Bu ne için böyle?” diye sordu, endişeli bakışlarla.

“Beni önce Portland’tan sonra da LA’den kurtarıp, buraya getirdiğin için. Bana o geceyi anlattığın için.” Uzatmamak için omuzlarımı silktim. “Pek çok şey için.”

Burnunun üstünde küçük bir çizgi oluşmuştu. Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. “Anladım. Önemli değil.”

Dudakları kapalıydı. Elini, yanağında öptüğüm yere koydu. Kaşlarını çatarak bir süre daha bana yandan baktı. Bakmaya devam ettiği her saniye, David Ferris’in de benden, benim ondan korktuğum kadar korkup korkmadığını merak ettim. Verdiği bu tepki, gülümsemeden de güzeldi.

Kayalıkların ucundaki kütük ve taş ev, ağaçların arasından görünmeye başlamıştı. LA’deki malikaneden bambaşka bir şekilde akıllara hayranlık vericiydi. Ayaklarında uzanan okyanusun tek işi, evin manzarasına manzara katıp orada öylece muhteşem görünmekti.

David, arabadan inip cebindeki anahtarlarla oynayarak eve doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve güvenlik sistemine bir kod girdi.

“Geliyor musun?” diye seslendi.

Arabanın yanına inip başımı kaldırarak muhteşem eve baktım. O ve ben, baş başa kalacaktık. Orada. Hımm. Aşağıdaki kayalara dalgalar çarpıyordu. Yakından bir orkestra sesi duyduğuma yemin edebilirim. İnanılmaz bir atmosferdi. Tarif etmek için tek sözcük yeterdi. Romantikti. Romantik. O kadar.

“Neyin var?” David, taş patikadan bana doğru geliyordu.

“Hiç... sadece...”

“İyi.” Durmadı. İtfaiyecilerin yangından kurtardıkları

insanlar gibi beni omzuna atıncaya kadar ne olduğunu anlamadım.

“David, ne yapıyorsun?”

“Sakin ol.”

“Düşüreceksin beni!”

“Hayır, düşürmeyeceğim. Bağırmayı bırak,” dedi, koluyla bacaklarımın arkasına bastırarak. “Biraz güven bana.”

“Ne yapıyorsun?” Kotunun arka kısmını avuçluyordum.

“Gelini eşikten kucakta geçirmek âdettir.”

“Ama böyle değil.”

Üzerinde ismi yazan popoma vurdu. “Neden birden geleneksel olalım ki, anlamadım?”

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Bu da arkadaşça işte. Gerçi kıcımlı rahat bırak yoksa başka türlü düşüneceğim. Özellikle de arabadaki öpücükten sonra.”

“Kıcını tutmuyorum ki,” diye söylendim ve tutunmak için sıkıştırdığım poposunu anında bıraktım. Sanki benim suçum. Beni soktuğu pozisyon tutunmak için başka bir seçenek bırakmıyordu ki.

“Lütfen ama. Her yerin her yerimde. Ayıp ama.”

O halime rağmen gülüyordum. “Beni omzuna sen attın, salak. Tabii ki her yerim her yerine geçecek.”

Merdivenlerden çıkınca ahşap bir verandaya, oradan da eve girdik. İçeride sadece koyu ahşap parkeler ve koliler vardı. Bir sürü ama bir sürü koli. Başka bir şey göremedim.

“Bak işte bu biraz sıkıntı yaratabilir,” dedi.

“Ne gibi?” diye sordum. Hâlâ tepetaklaktım ve saçlarım görüşümü engelliyordu.

“Dur bir dakika.” Dikkatle beni yere indirdi, ayaklarımın üzerine basmama izin verdi. Beynimdeki tüm kan

aşağı indiği için sendelemişim. Dirseklerimden tutup dengemi sağlamama yardım etti.

“İyi misin?” dedi.

“Evet, evet. Sorun nedir?”

“Daha fazla mobilya olur diye düşünmüştüm, ” dedi.

“Buraya daha önce gelmedin mi?”

“Yoğundum.”

Kaç koli vardı sayamıyordum. Her yerde üst üsteydiler. Bir duvarında kocaman bir şömine olan dev bir salondaydık. Şömine, içinde bütün bir inek pişirilebilecek kadar büyüktü. Merdivenler bir üst, bir de alt kata gidiyordu. Yan tarafta açık bir mutfak ve yemek odası vardı. Mekân, yerden tavana uzanan camlar, düzgün yerleştirilmiş kütükler ve taş duvarlardan oluşuyordu. Eski ve yeni tekniklerin mükemmel bir kombinasyonuydu. Olağanüstüydü. Ama zaten yaşadığı her yer öyle gibiydi.

Lauren’la yaşadığımız hap kadar evi görse ne düşünürdü acaba? Ne saçma bir düşünce. Sanki gelecek de görecekti.

“En azından buzdolabı koymuşlar.” Paslanmaz çelik kapaklardan birini açtı. Dolabın içi yiyecek ve içeceklerle doluydu. “Harika.”

“Kimlerden bahsediyorsun?”

“Hı. Benim için buraya bakanlardan. Arkadaşlarım. Evin daha önceki sahibi için de aynı şeyi yapıyorlarmış. Onları arayıp bizim için bir şeyler ayarlamalarını istedim.” Dolaptan bir Corona çıkarıp kapağını açtı. “Şeref.”

Güldüm. Hoşuma gitmişti. “Kahvaltıda bira mı içiyorsun?”

“İki gündür uyumuyorum. Önce bir bira sonra da bir yatak istiyorum. Umarım yatak almayı akıl etmişlerdir.” Elinde birayla sallana sallana salonun diğer tarafına ge-

ip merdivenlerden yukarı ıktı. Merakla arkasından yürüyordum.

nce bir yatak odasının kapısını açtı sonra başka bir yatak odasının kapısını daha. Dört oda vardı ve her odanın kendi banyosu, çünkü zenginler asla paylamaz. En son kapıyı açınca durdu ve rahat bir nefes aldı. "Oh be."

Odada tertemiz beyaz nevresimlerle örtülü, dev bir yatak duruyordu. Bir de birkaç koli daha.

"Bu kolilerin olayı nedir?" diye sordum. "Sadece bir yatak mı hazırlamılar?"

"Son birkaç senedir çıktığım seyahatlerde aldığım şeyleri buraya yolluyorum. Bak istersen. Ve evet, sadece tek yatak var." Birasından bir yudum daha aldı. "Ne yani, para mı sııyorum sanıyorsun?"

Birden bir kahkaha attım. "...dedi, yüzük semem için gecenin bir vakti Cartier'yi atıran adam."

"Onu hatırlıyor musun?" ienin yanından gülümse-
di.

"Hayır. Ama gecenin o saatinde yapacak başka bir eyinin olmadığını düşündüm." Pencere kaplı duvarlara bakıyordum. Odanın harika bir manzarası vardı.

"Küçücük, boktan bir yüzük seçtin. İnanamadım." Bana bakıyordu ama bakışları uzaktı.

"Yüzüğü avukatlara fırlattım."

Başını eğip ayakkabılarına baktı. "Evet, biliyorum."

"zr dilerim. Beni çok sinirlendirdiler."

"Avukatlar yledir." Birasından bir yudum daha aldı. "Mal'e de yumruk atmaya alımısın, öyle dedi."

"İskaladım ama."

"İyi olmuş. Salağın tekidir ama iyi niyetlidir."

"Evet. Bana çok nazik davrandı." Kollarımı gğmde birleştirip kocaman yatak odasını incelemeye devam ederek banyoya girdim. Banyodaki jakuzi, Mal'inkini katlar, cebine koyardı. Her şey çok gsteriliydi. Yine

mekâna uymadığımı, bulunduğum yere ait olmadığımı hissetmişim.

"Amma da çattın kaşlarını, dostum," dedi.

Gülmeye çalıştım. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Yani Vegas'ta bu yüzden mi bu işe balıklama atladın? Mutsuz olduğun için mi? Ve Mal hariç etrafında sadece pislikler olduğu için mi?"

"Of." Başını birden geri attı. "O gecedен bahsedip durmak zorunda mıyız?"

"Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Hayır," dedi. "Sadece o yüzden değil, tamam mı?"

"Peki neden?"

"Vegas'taydık, Evelyn. Olur böyle şeyler."

Sustum.

"Öyle demek istemedim..." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Kahretsin. Bak. Tüm bunların, birlikteliğimizin sadece deli gibi içtiğimiz için olduğunu düşünmeni istemiyorum. Böyle düşünmeni hiç istemedim."

Dayak yemiş gibiydim. Verebildiğim tek tepki, olduğum yerde sallanmaktı. "Ama böyle düşünüyorum. Hatta düşündüğüm tam olarak da bu. Tüm olanları kafamda, ancak böyle birleştirebiliyorum. Benim gibi bir kız, senin gibi bir adamla evli uyanınca başka ne düşünebilir ki? Tanrım, David! Bir sana bak, bir de bana. Sen yakışıklı, zengin ve başarılısın. Ağabeyin haklıydı. Bu hiç mantıklı değil."

Gergin bakışlarla bana döndü. "Yapma bunu. Kendini böyle aşışılama."

Derin bir of çektim sadece.

"Ciddiyim. Sakın o adi herifin geçen gece söylediklerini bir daha düşünme, anlaşıldı mı? Sen önemsiz değilsin."

"O halde bana bir şey söyle. O gece aramızdakinin ne olduğunu söyle."

Ağzını açtı ama birden kapadı. "Ah. Olan oldu. Tekrar suları bulandırmak istemiyorum. Tek istediğim, senin o geceyi alkol yüzünden yaşanmış büyük bir hata olarak görmemen. Aslına bakarsan gecenin çoğunda, o kadar sarhoş bile görünmüyordun."

"David, yine korunmaya geçtin. Yapma ama. Senin hatırlayıp benim hatırlamamam hiç adil değil."

"Hayır," dedi. Sesi buz gibi ve hiç duymadığım kadar sertti. Kararlı bir ifadeyle üstüme yürüdü. "Adil olmayan, benim her şeyi hatırlamam ve senin hiçbir şey hatırlamaman Evelyn."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Ben çıkıyorum." Deddiği gibi de çıktı, gitti. Önce koridorda sonra merdivenden inerken çıkardığı sert ayak seslerini duydum. Arkasından bakakalmıştım.

Sakinleşmesi için ona biraz zaman verip peşinden plaja indim. Sabah güneşi ıslıl ıslıl, gök masmavi, gün güzeldi. Tuzlu deniz havasıyla biraz açıldım. David, sorularıma cevap vereceğine aklıma daha da fazla soru sokmuştu. O gece olanlarla ilgili kafamı karıştırınca ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yalnız iki sonuca varabiliyordum ve her ikisi de beni endişelendiriyordu. Birincisi, Vegas'taki o gecenin onun için özel olduğuydu. Olanları anlamaya çalışmam ve değersizleştirmem onu üzüyordu. İkincisiyse, o kadar da sarhoş olmadığından şüpheleniyordum. Sanki ne yaptığını gayet biliyormuş gibiydi. Yani iki durumda da ertesi sabah kendini bok gibi hissetmiş olmalıydı. Onu ve evliliğimizi reddetmiştim. Kalbi kırılmış olmalıydı. Belki de ağağılanmış hissediyordu.

Ama yaptıklarımın anlaşılır birer açıklaması var. Gerçi hâlâ inanılmaz düşüncesiz davranıyordum. O zaman

David'i tanıımıyordum. Ama artık tanımaya başlamıştım. Ve o konuştukça ondan daha da hoşlanıyordum.

David, elinde birası kayalıklara oturmuş, denize bakıyordu. Serin okyanus rüzgârı, saçlarını dağıtmış, tişörtünü geniş sırtına yapıştırmıştı. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarıyla sarmış, orada öylece oturuyordu. Öyle durunca gözüme, olduğundan daha genç ve kırılgan göründü.

"Hey," dedim, yanına çömelip.

"Hey," Yüzünü korumadan başını kaldırıp güneşten kısılan gözleriyle bana baktı.

"Üzerine geldiğim için özür dilerim."

Başını salladı, tekrar denize baktı. "Önemli değil."

"Seni üzmemek istemedim."

"Boş ver."

"Hâlâ arkadaş mıyız?"

Oflayarak güldü. "Tabii."

Ne diyeceğimi, aramızı nasıl düzeltereğimi düşünerek yanına oturdum. Söyleyeceğim hiçbir şey Vegas'ta olanları düzeltmeye yetmeyecekti. Onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu. Geçen her saniye, evliliğimizin iptal işlemlerini daha da yaklaşıtıyordu. Birlikte geçireceğimiz zamanın kısa süre sonra sona ereceğini, bir daha onu göremeyeceğimi, onunla konuşamayacağımı düşünmek sinirimi bozuyordu. Ama aramızdaki bulmacayı da çözemişyordum. Tüylerim diken diken olmuştu. Ama bu ürperme rüzgârdan değildi.

"Üşümüştün," dedi, kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerek.

Ben de mutlulukla ona sokuldum. "Teşekkür ederim."

Şişesini yere bırakıp iki koluyla beni sardı. "İçeri girsek iyi olacak galiba."

"Birazdan gireriz." Baş parmaklarımla, diğer parmak-

larımı ovalamaya başlamıştım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Çok güzel bir yer."

"Hı hı."

"David. Gerçekten. Çok özür dilerim."

"Hey." Parmağıyla çenemi havaya kaldırdı ve o tek omzunu silkme hareketini tekrar yaparak, "Unutalım artık," dedi.

Unutma fikriyle panikledim. Unutmak istemiyordum. Olanları daha yeni öğrenmeye başlamıştım. Uzun uzun yüzüne baktım. "Unutmak istemiyorum."

Göz kırparak, "Kendini affettirmek mi istiyorsun?" dedi.

Aynı şeyden mi bahsediyorduk, emin değildim ama yine de evet anlamında başımı salladım.

"Bir fikrim var."

"Söyle bakalım."

"Hafızayı farklı şeyler harekete geçirebilir, değil mi?"

"Sanırım," dedim.

"O halde seni öpersem, birlikteyken nasıl olduğumuza hatırlayabilirsin belki."

Nefesim kesilmişti. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

"Öpmemi istemiyor musun?"

"Hayır," dedim hemen. "Öpebilirsin tabii."

Anında gülümsedi. "Ne kadar nazıksın."

"Yani bu öpücük sadece bilimsel araştırma için, öyle mi?"

"Aynen. Sen o gece neler olduğunu hatırlamak istiyorsun, ben de bunu konuşmak istemiyorum. O yüzden belki de hatırlaman için sana yardımcı olmamda fayda var."

"Mantıklı."

"Harika."

"O gece ne kadar ileri gittik?"

Bakışları üzerimdeki bluzuma ve göğüslerimin kıvrımlarına yöneldi. "İkinci aşamaya kadar."

"Bluzum üzerimde miydi?"

"Hayır. İkimizin de üstü çıplaktı. Üstü çıplak sarılmak en güzeli." Yüzünü, yüzüme yaklaştırıp bu bilgiler ışığında ne tepki vereceğini merak ederek bakıyordu.

"Sütyen?"

"Kesinlikle hayır."

"Hım." Dudaklarımı yaladım. Nefesim hızlanmıştı. "Yani bunu gerçekten yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Çok düşünüyorsun."

"Özür dilerim."

"Ayrıca özür dilemeyi bırak artık."

Tekrar özür dileyecektim ki sustum.

"Önemli değil. Üstesinden gelirsin."

Allak bullak olmuşum. Dudaklarına baktım. Dolgun ve kenarları kalkık dudakları, dünyanın en güzel dudaklarıydı. Baş döndürücüydü.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi.

"Düşünmememi söylemiştin. Ben de gerçekten düşünmüyorum."

"İyi," dedi, daha da yaklaşarak. "Bu çok iyi."

Dudakları, dudaklarıma dokunduğunda içim eridi. Yumuşak ama sert, duraksamadan öpüyordu. Alt dudakımı hafifçe ısıırıp emmeye başladı. Tanıdığım hiçbir erkek gibi öpüşmüyordu ama farkı nasıl tarif edebilirdim bilmiyordum. Sadece daha iyiydi işte. Hatta... çok daha iyi. Çok, çok daha iyi. Dudakları, dudaklarıma değiyor, dili ağzımın içinde dilimi okşuyordu. Tanrım, tadı o kadar güzeldi ki. Parmaklarım, sanki hep bunu istemişçesine saçlarına daldı. Aklım başımdan tamamen gidene kadar beni öptü. Artık hiçbir şey hatırlayamazdım. Hiçbir şeyin önemi de yoktu zaten.

Elini ensemin arkasına alıp olduğum yerde durmamı

sağladı. Baştan aşağı titriyordum. Ve o an hiç bitmesin istiyordum.

Başım dönene kadar beni öptü ama canım pahasına kıpırdamıyordum. Sonra geri çekildi. Nefes nefeseydi. Bir kez daha alnını alnıma yasladı.

Doğru dürüst bir cümle kurabilince "Neden durdun?" diye sordum. Ellerim ensesindeydi ve daha fazlası için onu kendime doğru çekişordum.

"Şişşt. Sakin ol." Derin bir nefes aldı. "Bir şeyler hatırlayabiliyor musun? Tanıdık gelen bir şey oldu mu?"

Öpücük şaşkınlığıyla aklım başımdan gitmişti. Kahretsin. "Hayır. Sanmıyorum."

"Bu kötü işte." Kaşlarının ortasında derin çizgiler belirdi. Güzel, mavi gözlerinin altı kararmıştı âdetâ. Onu yine hayal kırıklığına uğrattım. Kalbim ağrıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedim.

"Evet. Gözlerimi kapamanın vakti geldi herhalde." Alnıma küçük bir öpücük kondurdu. Arkadaşça bir öpücük müydü, değil miydi, anlayamamıştım. Belki gerçekten de az önce beni bilimsel araştırma için öpmüştü.

"Denemedik değil, değil mi ama?"

"Evet, denedik."

Bira şişesini eline alıp ayağa kalktı. Artık bana sarılıp beni ısıtmadığı için rüzgâr üzerime esiyor, kemiklerimi titretiyordu. Aslında titrememin sebebi öpüşmemizdi. Aklım tamamen başımdan gitmişti. Bütün bir gece öyle öpüşüp nasıl unutabilmişim, aklım almıyordu. En kısa zamanda beyin nakline ihtiyacım vardı.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii." Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Birlikte eve dönüp merdivenlerden çıktık ve büyük yatak odasına girdik. Ayakkabılarımı çıkardığım sırada

David de kendi ayakkabılarıyla uğraşıyordu. Yatağa yattık. Birbirimize dokunmuyorduk. İkimiz de cevap alamamış gibi tavana bakıyorduk.

Sessizliği bozmadım. Bir dakika kadar. Aklım netti ve içimdeki ses beynimin etini yiyip duruyordu. "Sanırım artık neden evlendiğimizi anladım."

"Öyle mi?" Bana döndü.

"Evet." Daha önce kimse beni öyle öpmemişti de ondan. "Anladım."

"Gel buraya." Güçlü kolu belimi sardı ve yatağın ortasına çekti.

"David." Gergin bir gülümsemeyle ona doğru uzandım. Daha fazla öpmek için can atıyordum. Daha fazlasını istiyordum.

"Yana dön," dedi, beni çevirip arkamda kalarak. Bir kolu ensemin altında, diğeri belimde, beni kendine doğru çekiyordu. Kalçaları, popoma tam oturuyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordum, şaşkın bir halde.

"Sarılıp yatıyoruz. O gece de bir süre sarılıp yattık. Senin miden bulanana kadar."

"Sarılıp yattık mı?"

"Evet," dedi. "Hafıza rehabilitasyonunda ikinci aşama: Sarılıp yatmak. Hadi uyu artık."

"Ben daha bir saat önce uyandım."

Yüzünü saçıma dayayıp bir bacağına üstüme atarak beni yatağa bastırdı. "Şansına küs. Yorgunum ve sarılıp yatmak istiyorum. Seninle. Ve görünüşe göre bana borçlusun. O yüzden sarılıp yatıyoruz."

"Anladım."

Nefes verince ensemin yanını ısıtıyor, iliklerime kadar titrememe sebep oluyordu.

"Rahatla biraz. Çok gerginsin." Daha da sıkı sarılma-ya başladı.

Bir süre sonra sol elini alıp parmaklarıyla oynamaya başladım. Parmaklarının uçları sertti. Baş parmağıyla parmaklarının avuç içiyle birleştiği yerde sert birer çıkıntı vardı. Gitar çalarak uzun saatler geçirdiği belliydi. Parmaklarının arkasında *Free* yazan bir dövme vardı. Sağ elinde de *Live* yazıyordu. Evliliğin bu yaşam tarzını etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyordum. Kolu, Japon stili dalgalar ve yılan gibi bir ejderhayla kaplıydı. Renkler ve detay etkileyiciydi.

“Bana biraz bölümünden bahsetsene,” dedi. “Mimarlık okuyordun, değil mi?”

“Evet,” dedim. Bildiğine biraz şaşırmıştım. Muhtemelen Vegas’ta anlatmıştım. “Babam mimar.”

Parmaklarını, parmaklarımın arasına sokup eliyle oynamama son verdi.

“Sen peki? Her zaman gitar mı çalmak istedin?” diye sordum, bana sarılmasına kendimi fazla kaptırmamaya çalışarak.

“Evet. Bana anlamlı gelen tek şey her zaman müzik oldu. Başka bir şey yaptığımı hayal bile edemiyorum.”

“Hımm.” Bir konuda bu kadar tutkulu olmak hoş olmalıydı. Mimar olma fikrini seviyordum. Çocukluğum blokları üst üste koymak ve resim yapmakla geçti. Ama kendimi tamamen kaptırdığımı söyleyemem. “Benim müzik kulağım hiç yoktur.”

“Bak bu her şeyi açıklıyor işte.” Kıkırdadı.

“Kibar ol. Sporda da hiçbir zaman başarılı olmadım. Resim yapmayı, okumayı, film seyretmeyi severim. Bir de gezmeyi. Çok fazla seyahat ettiğim söylenemez gerçi ama...”

“Öyle mi?”

“Hı hı.”

Arkamda kıpırdanıyor, daha da rahatlıyordu. “Ben de

sadece konserler için seyahat ediyorum. Etrafa bakmaya bile vakit kalmıyor.”

“Ne kötü.”

“Bazen ünlü olmak da başa bela oluyor tabii. Hatta bazen çirkinleşiyor. Üzerimizde baskı oluyor. Her zaman istediğimi yapamıyorum. Aslına bakacak olursan, biraz daha sakın bir hayat yaşamak istiyorum artık. Evde biraz daha fazla zaman geçirmek filan...”

Anlattıklarını düşünüyor, hiçbir şey söylemiyordum.

“Bir süre sonra insan partilerden de sıkılıyor. Sürekli etrafında insanların olmasından.”

“Eminim öyledir.” Ama yine de LA’de, ağzını her açtığı anda kıkırdayan, her söylediğinde başını yana eğip güvercin sesleri çıkaran bir hayranı vardı. Belli ki o hayatın bazı yönleri hâlâ ilgisini çekiyordu. İstesem bile rekabet edemeyeceğim yönleri. “Hiçbirini özlemez misin?”

“Dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun zamandır böyle yaşıyorum ki bilemiyorum.”

“İstediğin gibi takılabileceğin harika bir evin var.”

“Hı hı.” Bir süre sessiz kaldı. “Evelyn?”

“Efendim?”

“Mimar olmak senin mi, yoksa babanın fikri miydi?”

“Hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim. “Bu konuyu her zaman konuşurduk. Ağabeyim, meşaleyi devralmaya hiçbir zaman istekli olmadı. Sürekli başını derde sokar, okul asardı...”

“Sen de okulda zor zamanlar geçirmiştin. Öyle anlatmıştın.”

“Herkes okulda zor zamanlar geçirmez mi?” Yüzünü görebilmek için solucan gibi kıvrılıp ona doğru döndüm. “Bu konuyu genelde kimseyle konuşmam.”

“Ama benimle konuştun. Kilon yüzünden seninle dalga geçtiklerini, sana zorbalık ettiklerini anlattın. Sanırım

arkadaşlarıma o kadar sinirlenmen de bu yüzdendi. O zavallı garson kıza, liseli kabadayılar gibi zorbalık ettiler.”

“Belki de.” Benimle dalga geçmeleri, konuşmak istediğim bir konu değildi. Aklıma gelince bile o kötü duyguları anımsıyorum. Gerçi David’in kolları, onlara geçiş vermezdi. “Öğretmenlerin çoğu durumu umursamamıştı. Başlarını bir de o derde sokmak istemediler. Ama Bayan Hall diye bir öğretmenimiz vardı ve ne zaman benimle ya da başka bir çocukla uğraşsalar araya girerdi. Harika biriydi.”

“Harikaymış gerçekten. Ama soruma tam olarak cevap vermedin. Mimar olmak istiyor musun?”

“Yani planlarımı hep bunun üzerine kurdum. Ve birinin evini tasarlama fikri de hoşuma gidiyor. Mimar olmak kutsal amacım değil. Senin müzikle olan ilişkin gibi bir ilişki değil yani benimkisi. Ama başarılı olacağıma inanıyorum.”

“Ondan hiç şüphem yok, bebeğim,” dedi, yumuşak ama kararlı bir sesle.

Tatlı sözlerinin içimi eritmesine izin vermemeliydim. Kurnaz olmam gerekiyordu. Onu Vegas’ta incitmiştim. Bu konuda ciddiysem, yani birbirimize bir şans daha verme konusunda, dikkatli davranmam gerekiyordu. Kötü anılarımızı, iyileriyle değiştirmeliydim. Bu kez ikimizin de hatırlayabileceği anılar.

“Evelyn, hayatta yapmak istediğin bu mu yani?”

Durdum. Standart cevapları vermiştim. Sorduğu soru üzerine biraz daha fazla düşünmeliydim. O kadar uzun süredir mimar olmayı planlıyordum ki artık sorgulamayı bırakmıştım. Kolay ve konforlu bir alandaydım. Ama David fazlasını öğrenmek istiyordu ve ben de ona anlatacaktım. Belki de Vegas’ta bu yüzden ona sırlarımı aç-

mıştım. Bu adamda bir şeyler beni içine çekiyordu ve bu duyguya karşı koymak istemiyordum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Bu çok normal, biliyorsun, değil mi?" Gözleri sürekli üzerimdeydi. Başka hiçbir yere bakmıyordu. "Daha sadece yirmi bir yaşındasın."

"Evet ama artık bir yetişkin gibi davranmam, kendi sorumluluğumu almam gerekiyor. Böyle şeyleri bilme gerek."

"Birkaç yıldır o arkadaşınla yaşıyorsun, öyle değil mi? Okul paranı, faturalarını da kendin ödüyorsun."

"Evet."

"O halde kendi sorumluluğunu almadığını nasıl söyleyebiliyorsun?" Kahverengi saçlarını yüzünden alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "O halde mimar olur, sonra da nasıl gittiğine bakarsın."

"Ne kadar basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü o kadar basit. Ya orada kalırsın ya da başka şeyler deneyip onların sana uyup uymadığına bakarsın. Hayat, senin hayatın. İstekler, senin isteklerin."

"Sen sadece gitar mı çalıyorsun?" diye sordum. Onunla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum. Ayrıca konunun benden uzaklaşması da iyi olacaktı. Çünkü bunları konuştukça içimde hoş olmayan bir sıkıntı büyüyordu.

"Hayır." Ne yaptığımı çok iyi anlamıştı. Hafif gülümseyince dudağının yanındaki kıvrımdan anladım. "Bas ve davul da çalışıyorum tabii ki."

"Tabii ki mi?"

"Gitar çalabilen herkes biraz uğraşırsa bas, eli iki sopa tutan herkes davul çalabilir. Mal'i görünce böyle söyle bak, deli oluyor."

"Ha ha. Anlaştık."

"Ayrıca şarkı da söylüyorum."

"Öyle mi?" dedim, heyecanla. "Benim için bir şey mı-
rıldanır mısın? Lütfen."

Utanarak homurdandı.

"O gece bana şarkı söyledin mi?"

Biraz acı dolu bir bakışla gülümsedi. "Evet, söyledim."

"Yine söylersen belki bir şeyler hatırlarım."

"Bunu sürekli kullanacaksın artık, değil mi? Her iste-
diğine bahane."

"Ama sen başlattın. Bilimsel araştırma için beni öp-
mek istemedin mi?"

"Ama o bilimsel araştırma içindi. Belli bir amaca yö-
nelik olunca arkadaşlar arası öpücük tamamen mantık
dahilindedir."

"Çok arkadaşça bir öpücüktü gerçekten David."

Haylaz haylaz gülümsedi. "Öyleydi."

"Lütfen bana bir şarkı söyler misin?"

"Tamam," dedi, oflayarak. "Arkanı dön o zaman. Sarı-
larak yatmamız gerek."

Arkamı dönüp sırtımı karnına doğru yaslayarak ona
iyice sokuldum. O da bana sıkıca sarılmıştı. David'in sa-
rıldığı yastığı olmak harika bir duyguydu. Daha güzel
bir şey hayal bile edemiyordum. Ama maalesef bilimsel
araştırma meselesine kafayı fazla takmıştı. Onu suçlaya-
mam tabi. Ben olsam, ben de bana karşı dikkatli davra-
nırdım.

Şarkı söylerken derin ve tok sesi, tüm bedenime ya-
yılmıştı.

*Gelip giden bir duygu var içimde,
Tüm parmaklarım, burnum kırık,
Koyu, soğuk sular,
Eve döneceğim, biliyorum,
Göğü yakan bu hüznünlü güneş,*

*Çok uzak, çok ulaşılmaz,
Taştan yatağı,
Kıracağım tahtını, biliyorum,
Her yerim ağrıyor, kalkamıyorum,
Şişmiş ayakkabılarım yeterince çekmiş,
Bacalar yakıp kavurmuş,
Okyanus yalayıp yutmuş onları...*

Şarkısı bitince sessizliğimi bozmadım. Bana daha da sıkı sarılmıştı. Muhtemelen hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek için. Ben de onun kollarını sıktım. Gözlerimdeki yaşları görmemesi için arkamı dönmüyordum. Hüzünlü şarkıyla sesi birleşince çözülüvermiştim. Kendimi, onun yanında durmadan berbat hallere sokuyordum. Ağlıyordum, kusuyordum. Benimle ne işi vardı, anlamıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ne zaman istersen."

Öylece kalıp şarkının sözlerini algılamaya çalışıyordum. Bana söylemek için o şarkıyı seçmesi ne anlama geliyordu acaba? "Adı nedir?"

"Eve özlem. Son albüm için yazmıştım." Tek dirseğinden kuvvet alıp doğrulmuş, yüzüme bakıyordu. "Kahretsin, seni ağlattım. Özür dilerim."

"Hayır. Çok güzeldi. Sesin inanılmaz."

Kaşlarını çatmış ama yine yanıma yatıp göğsünü sırtıma dayamıştı. "Bir dahakine sana neşeli bir şarkı söyleyeceğim."

"Nasıl istersen." Dudaklarımı, hafifçe tüylü elinin üzerine, damarlarının tam geçtiği yere bastırdım. "David?"

"Hımm?"

"Neden grupta şarkı söylemiyorsun? Harika bir sesin var."

"Vokal yapıyorum. Jimmy, spot altında olmaya bayılıyor. Onun olayı o." Parmaklarını, parmaklarıma doladı. "Her zaman, şimdiki gibi pislik değildi. LA'de canını sık-tığı için çok özür dilerim. O söyledikleri yüzünden onu öldürebilirdim."

"Önemli değil."

"Hayır, önemli. Zil zurnaydı. Kendi bile ne dediğini bilmiyordu." Başparmağını, aheste aheste elimin üstün-de gezdiriyordu. "Sen muhteşemsin. Hiçbir şeyini de-ğiş-tirmen gerekmiyor."

Önce ne diyeceğimi bilemedim. Jimmy'nin söylediği kötü şeyler içime oturmıştu. Kötü şeylerin hiç unutul-maması ne tuhaftı.

"Üstüne hem kustum hem de ağlayarak salyalarımı akıttım. Bundan emin misin?" dedim, gülerek en sonun-da.

"Evet," dedi, sadece. "Seni olduğun gibi beğeni-yorum. Ağzına geleni söylemen çok hoşuma gidiyor. Be-nimle oynamaya ya da beni kullanmaya çalışmıyorsun. Sen sadece... benimle oluyorsun. Senden hoşlanıyorum."

Bir an, hiç konuşmadan, şaşkınlıkla orada öylece yat-tım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ne zaman istersen, Evelyn. Her ne za-man istersen."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Dudaklarını ensemde gezdiriyordu. Tüylerim diken diken oldu. "Öyle mi?"

"Evet. Çok."

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Düzenli nefes almaya başlaması uzun zaman aldı. Kolları bacakları ağırlaşmıştı. Arkamda uyuyordu. Aya-ğım karıncalanmıştı ama umursamadım. Lauren'la za-man zaman aynı yatağı paylaşırdık ama daha önce başka

kimseyle böyle yatmamıştım. Görünüşe bakılırsa bugün,
bütün gün uyuyacaktım.

İşin gerçeği, onunla yatmak hoşuma gitmişti.

Kendimi çok iyi ve doğru yerde hissediyordum.

Sekizinci Bölüm

"Selam." Yedi saat sonra David, beline doladığı havlusuyla merdivenlerden aşağı indi. Islak saçlarını arkaya atmıştı. Mükemmel dövmeleeri, kaslı göğsünü ve kollarını iyice vurguluyordu. Çok fazla yeri açıktaydı. Adam, tam bir görsel şölendi! Salyalarımı akıtmamak için kendimi zorluyordum. Yüzümdeki sırıtmayı yok etmem, mümkün değildi. Onu korkutmamak için sakın davranmaya kararlıydım ama kararımı pek uygulayamadım.

"N'apıyorsun?" dedi.

"Hiç. Sana paket geldi." Kapının yanında duran kutuları ve torbaları gösterdim. Bütün gün sıkıntılı durumumuzu düşünmüştüm ve vardığım tek sonuç, birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesini istemediğimdi. O evliliğin iptali evraklarını imzalamak istemiyordum. Henüz istemiyordum. Bunu düşündükçe içimden yine kusmak geliyordu. David'i istiyordum. Onunla olmak istiyordum. Yeni bir plana ihtiyacım vardı.

Birkaç saat önce sahile inip baş parmağımı alt du-

dağıma dayayarak kayalara vuran dalgaları seyredip o öpücüğü kafamda bir kez daha yaşadım. Defalarca gözümün önüne getirmiştım. Aynı şeyi konuştuklarımız için de yaptım. Aslında geçirdiğimiz her ânı deşiyor, her detayın üzerinde düşünüyordum. Daha doğrusu hatırlayabildiğim her anı. Ve kahretsin, her şeyi hatırlamak için deli gibi uğraşıyordum.

"Paket mi?" En yakınındaki paketin önünde eğilip ambalaj kâğıtlarını yırtmaya başladı. Çılgınlar gibi merak etsem de havlusunun kenarından bir şey görmemek için bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Evelyn, sormana gerek yok. Ne istiyorsan kullan."

"Teşekkürler." Lauren ve annemler neler olduğunu bilmedikleri için muhtemelen meraktan deliye dönmüşlerdi. Popo fotoğraflarımla ilgili alacağım tepkilere karşı cesaretimi toplayıp onları aramanın vaktiydi. İçimden homurdanıyordum.

"Bu sana." Yanında daha önce hiç duymadığım bir markanın adı yazılı, kese kâğıtlı paketi bana uzattı. "Bir de bu." Pakete bakarak benim için olduğunu anlamıştı.

"Öyle mi?"

"Evet. Martha'dan bize bir şeyler almasını istedim."

"Ya."

"Yapma ya' mı demek istedin?" David, başını sallıyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöküp kucağımdaki kese kağıdını yırtmaya başladı. "Yapma ya,' duymak istediğimiz tepki değil. Giysiye ihtiyacımız var. Bu kadar basit."

"Çok nazıksın, David ama gerek yok. Ben iyiyim böyle."

Dinlemiyordu. Paketten malikanedeki partide gördüğüm kızların giydikleri kadar mini, kırmızı bir elbise çıktı. "Kahretsin. Bu ne be? Bunu giymiyorsun." Paketi yırt-

tıp ayağımın dibine atıp tasarım elbiseyi havaya fırlattı.

“David, onları öyle fırlatıp atamazsın.”

“Tabii ki atarım. Bak, bu biraz daha iyi.”

Kucağıma siyah, askısız bir bluz koydu. En azından o, bana uyacak ebattaydı. Kıştaki kırmızı elbisede otuz altı beden şakasına maruz kalmıştım. Muhtemelen Martha, LA’de karşılaştığımızda benden hiç hoşlanmadığı için böyle bir hoşluğu uygun bulmuştu. Umurumda bile değildi.

Bluzun yanında, etiketi sarkıyordu. Fiyat etiketi. Yok artık. Ciddi olamazdı.

“Vay canına. Bu bluzla haftalarca kiramı ödeyebilirim.”

Söylediğime karşılık kucağıma siyah, dar bir kot attı. “Bu da fena değil.”

Kotu kenara koydum. “Bu dümdüz, pamuklu bir bluz. Nasıl iki yüz Dolar olabilir?”

“Bunu nasıl buldun?” Elinden, mavi, ipekli bir kumaş dökülüyordu. “Güzel, değil mi?”

“Dikişlerini altın sırimla mı atmışlar, nedir?”

“Neden bahsediyorsun?” Mavi elbiseyi havaya kaldırıp önünü arkasını inceliyordu. “Yok devenin nalı. Bu elbisenin sırtı yok. Poponun üst kısmını tamamen ortada bırakır bu.” Mavi elbise, yerdeki kırmızı elbiseye katıldı. Onları kaldırıp düzgünce katlayıp kaldırmak için çıldırıyordum. Ama David bir sonraki kutuyu açmakla meşguldü. “Ne diyordun?”

“Bluzun fiyatı, diyorum.”

“Aaa, yapma ama. O bluzun fiyatını konuşmayacağız, çünkü paradan bahsetmiyoruz. Bu konu senin için bir sorun ve ben bu konuya girmeyeceğim.” Bir sonraki torbadan mikromini bir kot etek çıktı. “Martha sana bunları alırken ne düşünüyordu acaba?”

“Yani... Aslında adil davranmak gerekirse... Senin et-

rafındaki kızlar genelde sadece bikiniyle dolaşıyor. Bunlar, onlara kıyasla usturuplu bile sayılabilir.”

“Sen farklısın. Sen benim arkadaşımısın, öyle değil mi?”

“Evet.” Kendi sesimin tonuna inanmamıştım.

Tiksinerek yüzünü buruşturdu. “Yok artık! Şunun boyuna bak. Etek mi kemer mi belli değil.”

Birden kahkahayı bastım. Kırgın gözlerle bana baktı. Hiç hoşuna gitmemişti. Belli ki kalbini kırmıştım.

“Özür dilerim,” dedim. “Ama babam gibi konuştun.”

Mikrominiyi torbaya geri koydu. En azından o da yeri boylamamıştı. “Öyle mi? Babanla tanışmalıyız. Bence çok iyi anlaşacağız.”

“Babamla mı tanışmak istiyorsun?”

“Duruma göre. Beni görür görmez vurur mu dersin?”

“Hayır.” Vurmazdı herhalde.

Merakla bana bakıp bir sonraki pakete geçti. “Bak buradaki daha iyi.”

Birkaç normal, ağırbaşlı parça uzattı. Bir siyah, bir mavi tişört.

“Bana rahibe kıyafetleri seçmene gerek yok, arkadaşım,” dedim, tavrı karşısında eğlenerek. “Biraz çifte muamele olmuyor mu bu?”

“Rahibe kıyafeti filan değil bunlar. Sadece kapanması gereken yerleri kapatıyorlar. Çok şey mi istedim yani?” Bir sonraki paketi açmadan bana uzattı. “Al.”

“Ama ortada biraz çifte standart var yani, itiraf et.”

“Hiçbir şey itiraf etmem. Adrian, bunu bana uzun zaman önce öğretti. Torbanın içine baksana.”

Bakmamla kahkahalara boğulması bir oldu. İçindeki görünce suratım ne hal aldıysa gülmekten geberiyordu.

“Bu ne böyle?” diye sordum. Şaşkınlıktan gözlerim

yuvalarından fırlamıştı. Paketin içindeki, üreticisi biraz daha kumaş kullansaydı tanga olabilecek bir şeye benziyordu.

"Ben mi seni rahibe gibi giydiriyorum?"

"La Perla." Etikette böyle yazıyordu. Fiyatını görmek için etiketin arkasını döndürdüm.

"Ooo. Ne yapıyorsun, Evelyn? Fiyatlara bakmayı keser misin artık?" Beni geri itmişti. Arkaya doğru kayarken dantel parçasından daha büyük etiketin üzerindeki rakamları görmeye çalışıyordum. Kocaman eliyle, elimi tangayla birlikte avucunun içine aldı. "Yapma. Lütfen yapma."

Başımın arkasını basamaklardan birine çarpınca canım acıdı. Gözlerimi kırptırdım. Gözlerim dolmuştu. "Ah!"

"İyi misin?" Bedeni benim bedenimin üzerine uzanmıştı. Eli, başımın arkasını ovuyordu.

"Evet. İyiyim." Sabunun, şampuanın kokusu, cennetten çıkma gibiydi, Tanrı yardımcım olsun. Ama sırf o da değildi. Bir de parfümü vardı. Ağır bir koku değildi. Azıcık baharatlıydı. Çok tanıdık gelmişti.

Bakmasam da gözümün önünde sarkan etiketin üzerinde yazanı görünce irkildim. "Üç yüz dolar mı?"

"Ama değer."

"Yok artık. Tabii ki değmez."

Havalı bir gülümsemeyle tangayı, parmak ucuna astı. "İnan bana, hiç sorgulamadan on katını bile verirdim."

"David, bunun aynısını normal bir mağazadan onda bir fiyatına alabilirim ben. Bu delilik."

"Hayır, alamazsın." Ağırlığını tek dirseğinin üzerine verip yanımdaki basamağa geçti ve bana etiketi okumaya başladı. "Bak ne diyor: Bu seçkin dantel, el işçiliğiyle ünlü bir Kuzey İtalya kasabasında, yerel sanatçılar-

ca elde üretilmiştir. En kaliteli ipekten yapılmış. Bunu Walmart'tan alamazsın, bebeğim."

"Evet, muhtemelen."

Buğulu, yumuşak bakışlarla beni süzüyor, keyifli, sessiz iniltiler çıkarıyordu. Sonra bir anda gülümsemesi yok oldu. Geri çekilip tangayı elinde buruşturdu. "Neyse."

"Bir dakika." Parmaklarımı kollarına dolayıp olduğu yerde kalmasını istedim.

"Neler oluyor?" dedi. Sesi gergindi.

"Bir saniye izin ver bana..." Yüzümü boynuna doğru kaldırdım. Koku en yoğun oradaydı. Kokusunu içime çektim. Bıraktım başımı döndürsün. Gözlerimi kapattım. Hatırlıyordum.

"Evelyn?" Kol kasları esnedi ve kasıldı. "Bu iyi bir fikir mi, emin değilim."

"Venedik'te gondoldaydık. Sen bana yüzmeyi bilmediğini söyledin. Alabora olursak seni kurtarmam gerekiyordu."

Adem elması aşağı yukarı oynadı. "Evet."

"Senin için korktum."

"Biliyorum. Bana o kadar sıkı sarıldın ki nefes alamıyordum."

Yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim.

"Neden gondolda o kadar uzun süre kaldık sanıyorsun?" dedi. "Kucağımda oturuyordun da ondan."

"Yüzmeyi biliyor musun yani?"

Sessizce güldü. "Tabii ki biliyorum. Zaten suyun o kadar derin olduğunu sanmıyorum."

"Düzenbaz, David Ferris."

"Ama sen de çok eğlencelisin, Evelyn Thomas." Yüzü gevşemiş, bakışları tekrar yumuşamıştı. "Bir şey hatırladın."

"Evet."

"Harika. Başka?"

Üzgün bir gülümsemeyle, "Hayır, maalesef," dedim. Gözlerini başka yöne çevirdi. Sanırım hayal kırıklığına uğramıştı ve belli etmek istemiyordu.

"David?"

"Hımm?"

Dudaklarımı, dudaklarına dayamak için uzandım. Onu öpmek istiyor, buna âdeta ihtiyaç duyuyordum. Yine kendisini geri çekti. Umudum suya düşmüştü. "Özür dilerim. Üzgünüm."

"Evelyn. Ne yapıyorsun?"

"Seni öpmeye çalışıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Çenesi kaskatı, başını çevirdi.

"Sen beni istediğin gibi öpüp, bana dilediğin gibi sarılıp, manyak pahalı iç çamaşırları alabiliyorsun ama ben seni öpemiyorum, öyle mi?" Elim, elinin içinde kaydırdım ve tuttum. En azından beni tamamen reddetmiyordu.

"Neden beni öpmek istiyorsun?" diye sordu, sert bir tonda.

Bir an birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıp düşüncelerimi bir araya getirdim. "David, muhtemelen hiçbir zaman o gece Vegas'ta olanları hatırlayamayacağım. Ama düşünüyorum da... belki bu hafta sonu her ikimizin de hatırlayabileceği yeni, güzel anılarımız olabilir."

"Sadece bu hafta sonu mu?"

Kalbim, boğazımda atıyordu. "Hayır. Bilmiyorum. Ben sadece... aramızda daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Arkadaşıktan fazlası mı?" Gözlerimin içine bakıyordu.

"Evet. Senden hoşlanıyorum. Sen nazik, tatlı ve yakı-

şıklısın. Üstelik sohbetin çok rahat. Vegas'la ilgili kavga etmediğimiz zamanlarda. Bana öyle geliyor ki..."

"Nasıl geliyor?"

"Bu hafta sonu ikinci şansımızmış gibi. Parmaklarımızın arasından kayıp gitmesini istemiyorum. Yoksa çok pişman oluruz gibi."

Başını sallayıp geri attı. "Peki planın nedir? Beni öpüp daha sonra neler olacağına bakmak mı?"

"Planım mı?"

"Senin planlarını çok iyi biliyorum. Ne kadar analitik olduğunu anlatmıştın."

"Sana bunu mu anlattım?" Ne salağım.

"Evet. Anlattın. Özellikle de büyük planını." Gözlerimin içine bakıp beni inceliyordu. "Hani şu... okulu bitecek, üç beş yıl orta karar bir şirkette çalışacak, terfi edip daha prestijli bir yere geçtikten sonra otuz beş yaşlarında kendi küçük danışmanlık firmasını açacakmışsın. Belki o zaman bir ilişkiye girebilir ve çocuk yapmayı da aradan çıkararak sinir bozucu sevimli aile tablonu tamamlayabilmişsin."

Boğazım aniden kurumuştı. Çölde gibiydim. "O gece çenem baya düşmüş benim."

"Hı hı. Ama işin ilginç yanı tüm bu plandan iyi bir şeymiş gibi bahsetmemendi. Sanki bir kafese kapatılmıştın ve parmaklıkları sallıyordun."

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"O yüzden hadi ama," dedi, yumuşak bir tonda benimle alay ederek. "Bu kez plan neydi, Evelyn? Beni nasıl ikna edecektin?"

"Ha. Şey... sanırım seni baştan çıkaracaktım. Evet..."

"Peki nasıl? Sana bir şeyler aldığım için söylenerek mi?"

"Hayır. O, işin bonusu. Ayrıca rica ederim."

Dudaklarını yalıyordu ama gülümsediğini görebiliyordum. "Tamam o halde. Hadi gel. Maharetini göster bakalım."

"Maharetimi mi?"

"Baştan çıkarma tekniklerini. Hadi gel, vakit kaybediyoruz." Bir an duraksadım. Sabırsızlanarak diliyle bir ses çıkarıyordu. "Üzerimde sadece bir havlu var, tatlım. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Tamam, tamam." Parmaklarını sıkıca tuttum. Bırakmıyordum. "Peki. David?"

"Evet, Evelyn?"

"Düşünüyordum da..."

"Evet?"

Umutsuzdum. Onun klasmanına yaklaşılamazdım bile. Aklıma gelen tek şeyi söyleyebildim. Daha önce işe yaradığını gördüğüm şeyi. "Bence sen çok iyi bir adamsın. Düşünüyorum da... odama gidip seks yapsak, sonra da biraz takılsak... Ne dersin? İlgin çeker mi?"

Bakışları karardı. Mutsuz görünüyordu. Suçlayıcı. Yine kendini geri çekmeye başladı. "Şimdi zırvaladın işte."

"Hayır." Elimi ensesine, ıslak saçlarının altına koyarak onu kendime doğru çektim. Onu geri getirmek istiyordum. "Hayır, ben çok ciddiylim."

Çenesi kasıldı. Uzun uzun yüzüme baktı.

"Bu sabah arabada çok mu korkunç olduğunu sordun ya. Cevabım, evet. Senden ödüm kopuyor. Burada ne yaptığımı da bilmiyorum. Ama seni bırakıp gitme fikrinden nefret ediyorum."

Hâlâ yüzümü inceliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Beni geri çevirecekti. Biliyordum. Zaten çok şey istemiş, onu çok zorlamıştım. Benden uzaklaşacaktı. Ama olanlardan sonra onu kim suçlayabilirdi ki?

"Peki," dedim, yerlerdeki gururumdan geriye kalanları toparlamaya çalışarak.

"Yapma ama," dedi, oflayarak. "Sen de biraz korkutucusun."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Ayrıca sırtıma öyle."

"Özür dilerim."

Başını yana eğip beni öptü. Dudakları sıkı ve çok güzeldi. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı araladım. Tadı, tüm benliğimi esir almıştı. Diş macununun naneli tadını ve dilini ağzımın içinde hissediyordum. Her şey mükemmel ötesiydi. Beni merdivenlere dayadı. Başımın arkasındaki morluk yüzünden başımı yaslamakta zorlanıyordum. Bir an için çekildim ama durmadım. David, daha fazla yara almamam için başımın arkasını avuçladı.

Ağırlığı, beni olduğum yere mıhlamıştı. Zaten bir yere kaçacak değildim. Basamakların ucu sırtıma batıyordu ama umurumda değildi. Üstümde olacak, ılık kokusu aklımı başımdan alacaksa saatlerce o pozisyonda kalabilirdim. Kalçaları, bacaklarımı araladı. Kotum ve havlusu olmasaydı işler enteresan şekilde hızlı ilerleyebilirdi. Tanrım, işte o an pamuktan nefret ettim.

Bir an için bile öpüşmeyi bırakmadık. Bacaklarım vücuduna dolanmıştı ve omuzlarını tutuyordum. Daha büyük bir zevk bilmiyorum. Ona olan açlığım coşmuştu. Alev alev yanıyordum. Bacaklarımı vücuduna kenetledim. Kaslarım yanıyordu. Ona yeterince yaklaşmıyordum. Bir de korkudan bahsediyoruz. Dudakları, çenemden boynuma iniyor, kulaklarımın arkasında ve boynumda hassas noktalarımı buluyordu. Öyle noktalarım olduğunu bile bilmiyordum. Adam, büyülüydü. Benim bilmediğim şeyler biliyordu. Nereden öğrendiğinin önemi yoktu. En azından o an.

"Kalkıyoruz," dedi, sert bir sesle. Yavaşça ayağa kalktı. Bir eli popomun, diğeri hâlâ başımın altındaydı.

"David." Sirtına daha sıkı tutunmaya çalışarak çırpındım.

"Hey." Gözlerime bakmak için yüzümü kendine doğru çekti. Gözbebekleri kocamandı. Mavi irisini yutmuş, koca bir kara delik gibi. "Seni düşürmeyeceğim. Asla. Seni hiçbir zaman düşürmeyeceğim."

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"İyi." Elini sırtıma kaydırды. "Şimdi. Kollarını boynuma sar."

Dediğini yaptım ve anında dengemi buldum. David'in iki eli de popomdaydı. Ayaklarımı sırtında birleştirmiş, sıkıca tutunmuştum. Yüzünde acı çektiğine ya da eli kulağında hasar alacak gibi bir ifade yoktu. Belki de adam, beni kucağına alacak kadar güçlüydü.

"Bu kadar." Gülümseyerek çenemi öptü. "Rahat mısın?"

Başımı salladım ama konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Yatak?"

"EVET."

Kıkırtısı içimi kıpırdatıyor, aklıma çok fena şeyler getiriyordu. "Öp beni," dedi.

Bir an bile duraksamadan dudaklarımı, dudaklarına dayadım. Dilimi, dudaklarının arasından içeri kaydırırken kendimi defalarca kaybettim. Beni kendine iyice bastırıp inliyordu.

Tam o sırada kapı, kalbimde ve kasıklarımnda yankılanarak ağır ağır ve kederli bir sesle çaldı. "Olamaz."

"Şaka yapıyorlar, değil mi?" David'in yüzü buruştu. Kanatlı kapıya pis pis bakıyordu. En azından sadece ben öyle hissetmiyordum. İnleyerek kollarım ve bacaklarım-

la onu bir kez daha sıkı sıkı sardım. Canım o kadar acımasa eğlenceli olabilirdi.

Eli, bluzumdan içeri girmiş, sırtımı okşuyordu. "Evren içine girmemi engellemeye çalışıyor, yemin ederim," diye söylendi.

"Kim geldiyse, gönder gitsin. Lütfen."

Beni daha sıkı avuçlayarak kendi kendine güldü.

"Canım acıyor."

İnleyerek boynumu öptü. "Kapıya bakıp geleni göndereyim, senin işini sonra bitireceğim, anlaştık mı?"

"Havlun yere düştü."

"Bak bu sıkıntı işte. Hadi bas bakalım ayaklarının üstüne."

İstemedenden de olsa kollarımı gevşetip ayaklarımı yere bastım. Gong gibi ses, evde yine yankılanıyordu. David, torbalardan birinden siyah bir kot çıkarıp üstüne geçirdi. Tek görebildiğim, bronz bir popoydu. Bakmamaya çalışmak, o güne kadar yaptığım en zor şeydi.

"Basın olabilir. O yüzden geride dur." Kapının arkasına gömülü, küçük güvenlik ekranına baktı. "Of. Olamaz."

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır. Daha kötü. Eski dostlar, ellerinde yemeklerle kapıdalar." Dönüp bana baktı. "Kendini iyi hissedecek-sen söyleyeyim, benim de canım çok acıyor."

"Ama..."

"Bekleyince daha tatlı olur. Söz veriyorum," dedi ve kapıyı açtı. Eliyle tişörtünü çekştirip önündeki kabarıklığı kapamaya çalışıyordu. "Tyler. Pam. Hey. Sizi görmek ne güzel."

Onu gebertecektim. Yavaşça. O pahalı tangayla boğacaktım onu. Bir rock yıldızına yakışır bir ölüm olurdu.

İçeri, elleri kolları yemek kapları ve şarap şişelerini-

le dolu, annemle babam yaşlarında bir çift girdi. Tyler, uzun ince, her yeri dövme kaplı bir adamdı. Pam'ın Kızılderili kökeni ilk bakışta fark ediliyordu. Siyah saçları, bileğim kalınlığında bir örgüyle sırtında sallanıyordu. İki de güler yüzlüydü ve bana merakla bakıyorlardı. Yere atılmış elbiseleri ve iç çamaşırları gördüklerini fark edince yüzümün kızarmaya başladığını hissetmiştim. Az sonra mercimeği fırına verecek gibi görünüyor olmalıydık. Gerçi yalan da değildi.

Tyler, Avustralya aksanıyla David'e "Nasılsın bakalım?" diyordu, bir elinde elektrikli tencere, "Bu da Evelyn olmalı. Tüm bunları gazeteden mi öğrenecektik, Dave? Oldu mu bu?" Tek kaşını kaldırıp kocama sert bir bakış attı. "Pam çok kızdı."

"Özür dilerim. Şey... her şey çok ani oldu." David, Pam'i yanağından öpüp elindeki güvenci ve dolu çantayı aldı. Pam, David'i, anne gibi başına vurarak seviyordu.

"Beni tanıştırsana," dedi.

"Evelyn, bunlar Pam ve Tylor. Benim eski arkadaşlarım. Ayrıca benim için eve bakıyorlar." O iki insanın yanında rahat görünüyordu. Gözleri parlıyor, gülümsemesi başkalaşıyordu. Daha önce onu hiç o kadar mutlu görmemişim. Kıskançlık, baş göstermeye başlamış, iğnesini batırıyordu.

"Merhaba." Tokalaşmak için elimi uzattım ama Tyler bana sarıldı.

"Ne güzelmiş. Çok güzel, değil mi, tatlım?" Tyler, bir adım geri atınca Pam yaklaştı. Sıcacık gülümsüyordu.

Eşeklik etmişim. Çok tatlı insanlardı. David'in etrafındaki her dişinin, memelerini ona dayamadığını görmek, ayrıca rahatlatıcıydı. Kahretsin ki şaha kalkan hormonlarım yüzünden suratım asılmıştı.

"Kesinlikle öyle. Merhaba, Evelyn. Ben Pam." Kadının

kahverengi gözleri sulanmıştı. Neredeyse ağlayacaktı. Hızla elimi tutup parmaklarımı sıktı. "En sonunda tatlı bir kız bulduğuna o kadar seviniyorum ki."

"Çok teşekkür ederim." Yanaklarım al al olmuştu.

David, bana üzgün bir bakış attı.

Tyler, "Tamam. Hadi bu kadar yeter," dedi. "Bu çifte kumruları rahat bırakalım. Başka zaman ziyaretinize geliriz."

David, hâlâ elinde güveç tenceresi ve çanta, yanda duruyordu. Ona baktığımı görünce göz kırptı.

"Bir ara size aşağıdaki tertibi göstereyim," dedi, Tyler. "Uzun süre kalacak mısınız?"

David, bana bakıp, "Emin değiliz," dedi.

Pam, gitmek istemiyor, sıkıca elimi tutuyordu. "Size Meksika usûlü, acılı börek ve pilav yaptım. Meksika yemeklerini sever misin? David'in en sevdiği yemekler, Meksika yemekleridir." Birden kaşları kırıştı. "Ama senin hoşuna gider mi diye sormak aklıma gelmedi. Vegeteryan olabilirsin."

"Hayır, değilim. Ve evet, Meksika yemeklerine bayılırım," dedim, onun sıktığı kadar olmasa da parmaklarını sıkarak. "Çok teşekkür ederim."

"Ha hayt!" Sırıtiyordu.

Tyler, "Tatlım," diye seslendi, ona.

"Geliyorum." Pam, parmaklarımı bırakıp elime hafifçe vurdu. "Burada bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

David, hiçbir şey söylemedi. Belli ki kalıp kalmamaları benim kararımды. Vücudum hâlâ arzuyla titriyordu. Aslında yalnız kalsak çok daha iyi olacaktı. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordum, çünkü sığ biriydim ve seks istiyordum. Ama yapılması gereken şey bu değildi. Ve

madem bekleyince daha tatlı oluyormuş, belki de doğru olanı yapmak, en iyisini yapmaktır.

“Kalın, lütfen,” dedim, kelimeleri kekeleyerek ağzımdan çıkararak. “Birlikte yiyelim. Ne kadar çok şey yapmışsınız. Bunların hepsini bitirmemize imkân yok. ”

David’in bakışlarını üzerimde hissettim. Yüzünde onaylayan bir gülümseme vardı. Heyecanlı görünüyordu. Küçük bir çocuk gibi. Bu insanlar her kimdiyse, onun için önemli olmalıydılar. Bir tür sınavdan geçtiğimi hissetmiştim.

Pam, derin bir iç çekti. “Tyler haklı. Daha yeni evlendiniz.”

“Kalın, lütfen,” dedim, tekrar.

Pam, Tyler’a baktı.

Tyler omuzlarını silkerek gülümsedi. Mutlu olduğu belliydi. Pam, neşeyle ellerini çırpı. “Hadi, yemek yiyelim!”

Dokuzuncu Bölüm

Hava aydınlanırken, sıcacık ellerin bluzumu kaldırdığını hissettim. Sonra sırtımdan aşağı ılık öpücükler inmeye başladı, içim titriyordu. Günün en berbat saati olmasına rağmen vücudumdaki tüylerin hepsi diken diken olmuştu.

“Evelyn, bebeğim, kay hadi.” David, kulağıma fısıldıyordu.

“Saat kaç?”

Yemekten sonra alt kattaki kayıt stüdyosuna “göz atmaya” gitmiştik. Gece yarısı Pam, işleri bitince Tyler’ın kendisini aramasını söyleyerek gitmişti. Bir şişe bourbon açtıkları için hiçbirimiz Tyler’ın kısa süre sonra Pam’i aramayacağını biliyorduk. David ve Tyler kumanda odasıyla kayıt odası arasında gidip gelerek bir şeyler yaparken aşağıdaki kocaman koltuğa uzanıp esnedim. David’e yakın olmak, gitar çalarken ve şarkılardan parçalar söylerken onu dinlemek istiyordum. Çok güzel bir sesi vardı. Elinin altındaki altı telle neler yaptığını görün-

ce aklım başımdan gitti. Uzaklara bakıp dalıyor ve o an kayboluyordu. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi. Orada uzanıp onu izlerken bir ara kendimi yalnız hissettim ama şarkısı bitince başını sallayıp parmaklarını esneterek dünyaya dönünce bana bakıp gülümsedi.

Bir ara uyuyakalmışım. Uyandığımda yataktaydım ama oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. David beni kucağına alıp götürmüş olmalıydı. Kesin olan bir şey vardı ki: Alkolün kokusu bile bana yetiyordu.

"Saat neredeyse sabah beş," dedi. "Kay hadi."

"Çok yorgunum," diye mırıldandım, olduğum yerde kalarak.

Bacaklarını açarak üstüme oturup iki elini başımın iki yanına koyarak üstüme abanınca yatak sallanmıştı.

"Bak ne diyeceğim?" dedi.

"Ne?"

Yüzümdeki saçlarımı nazikçe geri itti, kulağımı yaladı. Gıdıklanarak küçük bir çığlık attım.

"Şarkı yazdım," dedi. Hafif geveleyerek konuşuyordu.

"Hımm." Gülümseyerek gözlerimi açtım. Ona destek verdiğimi düşünmesini umuyordum. Dört saatten az uykuyla idare edemiyorum. Yapacak bir şey yok, sistemim böyle. "Ne güzel."

"Hayır, anlamadın. İki yıldır hiçbir şey yazmıyorum. Bu inanılmaz." Boynuma sokuldu. "Ve hepsi senin hakkında."

"Şarkıların mı?" diye sordum, şok içinde. Ama hâlâ uykuluydum. "Gerçekten mi?"

"Evet, sadece..." Derin bir nefes alıp omzumu çimdikleyince birden gözlerimi açtım.

"Hey hey!"

Yüzünü görebilmem için yüzüme yaklaştı. Kahverengi saçları aşağı sarkıyordu. "İşte buradasın. Seni düşü-

nüyordum ve içimden bir şeyler anlatmak geldi. Uzun zamandır hiçbir şey anlatmak istememiştim. Her şeyi bir kez daha yaşar gibiydim. Hepsi birbirine benziyordu. Ama sen bunu değiştirdin. Beni düzelttin.”

“David, ilhamının geri gelmesine sevindim ama sen zaten inanılmaz yeteneklisin. Bozulmana imkân yok. Belki de sadece biraz ara vermek istemişsindir.”

“Hayır.” Üstümde durmuş kaşlarını çatıyordu. “Yana kay. Seninle böyle konuşamıyorum.” Söylediğini yapmıyınca popoma bir şaplak attı. Neyse ki dövme olmaması tarafına. “Hadi ama bebeğim.”

“Hey! Isırıklara, şaplaklara dikkat edelim, bayım.”

“O zaman sen de kay kenara,” diye kükredi.

“Tamam, tamam.”

Üzerimden kayıp dev gibi yatağın diğer tarafına geçti. Ben de doğrulmuş, oturarak dizlerimi göğsüme doğru çekmiştim. Yine üstsüzdü. Üzerinde sadece kotu vardı ve gözlerimin içine bakıyordu. Tişörtlerini durmadan kaybetmeyi nasıl beceriyordu? Çıplak göğsü ağzımı sulandırıyor. Pantolonuna kilitlenmişim. Kot, kimseye David’e yakıştığı kadar yakışmıyordu. Ve üzerinde kotu yokken onu bir an için görmek bile her şeyi daha beter bir hale sokmuştu. Hayal gücüm, cinsel bir girdaba girmişti. Beynimde kareler belirliyordu... Nereden geldiklerini bilmiyordum. Şaşırtıcı derecede açık saçık ve detaylı görüntüler. Bazılarını becerebilecek kadar esnek olduğunu sanmıyordum.

Odadaki tüm hava yok olmuştu. İşin aslı, onu istiyordum. Her şeyini. İyisini, kötüsünü ve ikisinin arasında-kileri. Aramızda tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bu her neyse berbat etmek istemiyordum.

O yüzden, evet. Seks yoktu. Kötü, çok kötü.

Ona bakmaktan vazgeçmeliydim. O yüzden derin bir

nefes alıp dizlerimi incelemeye başladım. Çıplak dizlerimi. Uyuduğum sırada üzerimde kotum vardı. O andaysa sadece bluzum ve külotum. Sutyenim de gizemli bir şekilde kaybolmuştu. "Kıyafetlerim nerede?"

"Gittiler," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Sen mi aldın?"

Omuzlarını silkti. "Uyurken rahat etmeyecektin."

"Nasıl oldu da beni uyandırmadan sutyenimi çıkarmayı başardın?"

Kurnaz bir bakış atmıştı. "Başka bir şey yapmadım. Yemin ederim. Sadece güvenlik sebebiyle çıkardım. Balen tehlikeli bir şey."

"Tabii."

"Bakmadım bile."

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım.

"Tamam, yalan," diye itiraf etti omuzlarını geri atarak. "Baktım. Ama hâlâ evliyiz, o yüzden bakmanın bir sakıncası yok."

"Öyle mi?" Bana öyle bakarken ona sinirlenmemin imkânı yoktu. İçimdeki aptal kızın başı dönüyordu.

Hayır. Seks yok.

Azan hormonlarımdan ve endişelerimden bihaber, "Yatağın bir ucunda ne işin var? Böyle olmaz," dedi.

Nefesindeki alkol oranını anlamama kalmadan ayaklarımdan tutup beni yatağın aşağısına doğru çekti. Sırtım şilteye çarptı, başım yastıktan indi. Kaçmak için herhangi bir hamlede bulunmama fırsat vermeden üstüme çıktı. Ağırlığıyla, yatağa harika bir şekilde yapışmışım. O şartlar altında hayır demek çok şey istemek olurdu.

Birden, "Şimdi seks yapmamalıyız," deyiverdim.

Dudaklarının yanı kıvrıldı. "Rahat ol. Şu an yapacak değiliz."

“Öyle mi?” Kahretsin, oysa sadece söyleniyordum. Acınası halimin limiti yoktu.

“Hayır. İlk kez birlikte olduğumuzda ikimiz de tamamen ayık olmalıyız. İnan, bir daha uyanıp bir şey hatırlamamanı ya da fikrini değiştirmeni filan istemiyordum. Sonra aşağılık ben oluyorum.”

“Ben senin aşağılık olduğunu hiç düşünmedim David.” En azından tam olarak öyle düşünmemiştim. Pislik olduğunu düşünmüştüm belki ve sutyen hırsızı olduğu kesindi. Ama aşağılık değil.

“Öyle mi?”

“Düşünmedim.”

“Sana Vegas’ta bağdırdıktan sonra kapıyı çekip çıktığımda bile mi?” Parmaklarını saçlarıma sokmuş, başımı okşuyordu. Dokunuşlarına, mutlu bir kedi yavrusu gibi sokulmaktan başka verilecek tepki yoktu. Elleri büyülüydü. Sabahları bile katlanılabilir kılıyordu. Gerçi sabahın beşi biraz limitleri zorluyordu ama...

“O ikimiz için de iyi bir sabah değildi,” dedim.

“Peki, LA’de o kızın ağzımın içine düştüğü an?”

“Onu planladın mı?”

Bir gözünü sımsıkı kapatıp yüzüme baktı. “Sana karşı kalkana ihtiyacım olmuş olabilir.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Başta. “Ağzının içine kimin düştüğü beni hiç ilgilendirmez.”

Yüzünde, aşırı derecede tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. “Kıskandın.”

“Şu an bunu konuşmalı mıyız?” Sert vücudunu ittim ama kımıldamadı bile. “David?”

“Kabul etmek istemiyorsun, değil mi?”

Cevap vermedim.

“Ona dokunamadım bile. Sen oradayken yapamadım.”

"Yapmadın mı?" Öyle söyleyince rahatlamıştım. Düzensiz kalp atışlarım sakinleşti. "Ne olduğunu merak etmiştim. Çok çabuk döndün çünkü."

Homurdanarak yaklaştı. "Ve seni Jimmy'le gördüm..."

"Hiçbir şey olmadı. Yemin ederim."

"Biliyorum, biliyorum. O konuda çok üzgünüm. Hadimi aştım."

Göğsünü iten ellerim okşamaya başlamıştı. Ne tuhaf. Omuzlarından arkaya ilerleyip saçlarıyla oynamaya başladım. Tek istediğim vücudunun sıcaklığını hissedip onu yanımda tutmaktı. Sekiz saniyede, uykusuzluk huysuzluğumu, aşkla coşma haline döndürmüştü. "Şarkı yazmana çok sevindim. Bu harika."

"Hı hı. Peki seni Adrian ve avukatlarla yalnız bıraktığımda? Bana o zaman da kızmadın mı?"

Ofladım. "Peki, tamam. O an biraz sinirlendiğimi kabul ediyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını hafif eğdi. "Eve dönünce bana olanları ve senin Mal'le gittiğini anlattılar. Kendimi kaybettim. En sevdiğim gitarımla Mal'in davul takımını parçaladım. Hâlâ yaptığıma inanmıyorum. Çok sinirliydim. Deli gibi kıskandım. Kendime çok kızıyordum."

İnanamayarak yüzümü buruşturduğumu fark ediyordum. "Öyle mi yaptın?"

"Evet."

Gözlerini kocaman açmış, üzgün bakıyordu. "Öyle yaptım."

"Bana şimdi neden bunları anlatıyorsun, David?"

"Başkasından duymanı istemiyordum." Boğaz çizgisini hareket ettirerek yutkundu. "Dinle, Evelyn. Normalde böyle biri değilim. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak, söz veriyorum. Ama buna hiç alışık değilim. Beni sinir

ediyorsun. Bütün bu durum ediyor. Bilmiyorum. Saçma sapan konuşuyorum işte. Anlıyor musun?"

Daha sonra bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamaya bilirdi. Ama o sırada çok samimi görünüyordu. Onun için üzüldüm. Kanlı gözlerinin içine bakıp gülümsedim. "Anlıyorum sanırım. Ama bir daha olmayacak, değil mi?"

"Hayır, yemin ederim." Sesinden, rahatladığı anlaşılıyordu. "Aramız iyi, değil mi?"

"Evet. Daha sonra bana şarkıları çalacak mısınız?" diye sordum. "Dinlemeyi çok isterim."

"Daha bitmediler. Bitince çalarım. Senin için kusursuz olmalarını istiyorum."

"Tamam," dedim. Benim için şarkı yazmıştı. Ne harika bir şeydi. Tabii kötü bir şeyler yazmadıysa. Öyleyse ciddi ciddi konuşmamız gerecekti. "Seni bazen ne kadar sinir ettiğimle ilgili değil, değil mi?"

Elini havada aşağı yukarı salladı. "Biraz. Ama hoş bir şekilde."

"Ne?" diye bağırdım.

"Güven bana."

"Şarkılarda nasıl bir baş belası olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tam olarak böyle, bu kelimeleri kullanarak değil. Hayır." Kendi kendine gülüyordu. Tekrar havasını bulmuştu. "Yalan mı söyleyeyim? Her şey günlük güneşlik, harika mı diyeyim?"

"Olabilir. Evet. İnsanlar bunların benim için yazıldığını anlayacak. Biliyorsun, korunması gereken şahane bir kadın olarak belli bir itibarım var."

Homurdanarak, "Evelyn, bak bana," dedi.

Baktım.

"Sen şahane bir kadınsın. Kimsenin bunun aksini düşündüğünü sanmıyorum."

“Yalan söylemeyi beceremiyorsun.”

“Öyle mi? Şimdi mi? Bunlar aşk şarkıları, bebeğim. Aşk her zaman basit ve kolay olmuyor, bazen karmakarışık ve acılı olabiliyor,” dedi. “Ama bu, insanın başına gelecek en güzel şey olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Benim senin için deli olduğum gerçeğini de.”

“Öyle misin?” diye sordum, duygulu, tiz bir sesle.

“Tabii ki senin için deli oluyorum.”

“Ben de senin için deli oluyorum. İçin, dışın güzel, David Ferris.”

Alnını, alnıma dayayıp bir an gözlerini kapadı. “Çok şekersin. Ama biliyorsun ben senin tırnaklarını çıkardığın hallerini de seviyorum. Vegas’ta o pisliklere yaptığın gibi. O kızı umursayıp onu koruman çok hoşuma gitmişti. Beni sinirlendirdiğinde bile bazen hoşuma gidiyorsun. Her zaman değil ama tabi. Ooo... ben yine saçma sapan konuşuyorum ya...”

“Önemli değil,” diye fısıldadım. “Saçma sapan konuşmana bayılıyorum.”

“Yani sinirlendiğim için bana kızgın değilsin, öyle mi?”

“Hayır, David. Sana kızgın değilim.”

Hiçbir şey söylemeden üzerimden inip yanıma uzandı. Bir kolunu altıma bir kolunu kalçama koyup beni kollarına rahatça alacağı bir pozisyon buldu. “Evelyn?”

“Hı?”

“Bluzunu çıkar. Tenim tenine değsin istiyorum,” dedi. “Lütfen. Başka bir şey yapmayacağım, söz veriyorum.”

“Tamam.” Doğrulup bluzumu çıkardım ve tekrar ona sokuldum. Ten tene olmak başka türlü bir şeydi gerçekten. Beni çenesinin altında kendine iyice yaklaştırdı. İlk göğsü kusursuzdu. Heyecanlanıyor, aynı zamanda rahatlıyordum. Popomun, göbeğimin nasıl görüldüğünü düşünmemiştim bile.

Tenindeki içki kokusunu umursamamıştım. Ona yakın olmak istiyordum.

"Seninle uyumayı seviyorum," dedi, sırtımı okşayarak. "Başkasıyla aynı yatakta uyuyabileceğimi hiç düşünmezdim ama seninle güzel."

"Daha önce kimseyle birlikte uyumadın mı?"

"Uzun zamandır, hayır. İstedğim gibi yayılmayı severim." Parmakları, boxer tarzı iç çamaşırımın şeritleriyle uğraşıyordu. Küçük bir çığlık attım.

"Ah."

"Seninleyken bu tam bir işkence ama güzel bir işkence."

Bir an sessizlik oldu. Uyudu sandım. Ama uyumamıştı. "Konuş benimle. Sesini duymak hoşuma gidiyor."

"Peki. Pam'le çok iyi zaman geçirdim. Çok iyi biri."

"Evet. Öyledir." Parmakları, omurgama doğru çıkıyordu. "İyi insanlar."

"Bize yemek getirmeleri ne büyük incelik." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Mimar olmam konusunda söylediklerini düşündüğümü itiraf etmek istememiştim. Büyük planımı sorgulamaya başladığımı da. Bir şekilde bir hata yapıp aramızı bozmaktan ödümün koptuğunu anlatmak da iyi bir fikir değildi. Nazar değmesinden korkuyordum. *Tanrım, umarım kötü bir şey olmaz*, diye düşündüğümü anımsıyorum. O yüzden havadan sudan konuşmaya karar vermiştim. "Burada okyanusun sesini duymaya bayılıyorum."

"Hıı," diye mırıldandı aynı fikirde olduğunu belirtircesine. "Bebeğim, Pazartesi o kâğıtları imzalamak istemiyorum."

Kımıldayamıyordum. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "İstemiyor musun?"

"Hayır." Elini yukarı götürüyor, göğüslerimin altını,

göğüs kafesimi okşuyordu. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştım. Ne yaptığının farkında bile değildi. Tenimin üzerinde, deftere bir şeyler karalamış gibi oyalanıyordu. "O işin beklememesi için hiçbir sebep yok. Biraz birlikte zaman geçirir neler olduğuna bakarız."

Her yerimi umut kaplamıştı. Her yanımda ateş gibi yanıyordu. Heyecandan öleceğim sandım. "David, ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim." Derin bir nefes aldı. "Biliyorum, içkiliyim. Ama bunu çok düşündüm. Seni... Kahretsin. Son birkaç saattir seni bir an bile gözümün önünden ayırmak istemedim. Gerçi çok uykun var gibiydi. O kâğıtları imzalamak istemiyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp içimden kısa bir dua geçirdim. "O halde imzalamayalım."

"Emin misin?"

"Evet."

Bana sıkıca sarıldı. "Tamam, tamam. Bu çok iyi."

"İyi olacağız," diye nefes verdim, mutlulukla. Rahatlayınca halsizleşmiştim. O an uzanıyor olmasam kesin yere düşerdim.

Birden omuzlarını ve koltuk altını kokladı. "Kahretsin. Bourbon kokuyorum. Bir duş alacağım." Bana küçük bir öpücük verip yataktan kalktı. "Bir daha böyle kokarsam beni yataktan tekmeyle at. Sana böyle sarılmama sakın izin verme."

İkimiz hakkında, her gün birlikte olacaktı gibi konuşmasını çok seviyordum. O kadar seviyordum ki ne kadar kötü koktuğu umurumda bile değildi.

Gerçek aşk.

Onuncu Bölüm

Kapının zili, tüm evde yankılandığında saat onu biraz geçiyordu. David, sırtına yaslanıp uyumuş, hiç kıpırdamamıştı. O birkaç saatlik uyku sırasında mutluluktan ölebilirdim. Onu rahatsız etmemeye çalışarak kolunun altından kıvrılıp yataktan kalktım.

Boynumu kırmamaya çalışarak kotumu ve bluzumu üzerime geçirip hızla aşağı indim. Muhtemelen yine paket gelmiştir diye düşünmüştüm.

Kapının diğer tarafından Mal, "Çocuk gelin! Açsana kapıyı!" diye bağıırıyordu. Sonra da sağlam ahşap kapının üstüne elleriyle vurarak ritim tutturdu. Davulcu olduğu belliydi. "Evvie!"

Kimse bana Evvie demezdi. O kısaltmadan kurtulalı yıllar olmuştu. Gerçi çocuk gelinden daha iyi olabilirdi.

Kapıyı açtığım an içeri önce Mal, hemen arkasından da Tyler girdi. Tyler, sabahın körüne kadar David'le içip müzik yaptığı için haline şaşırma-mıştım. Zavallı adam elindeki enerji içeceğini dudaklarına yapıştırmış, akşam-

dan kalmanın verdiği ızdırapla baş etmeye çalışıyordu. Gözlerinin altı, uykusuzluktan morarmıştı. İki gözüne birden yumruk yemiş gibiydi.

"Mal. Ne işin var senin burada?" Durdum ve gözlerimi ovuşturdum. Kendime gelmem gerekiyordu. Ev, benim bile değildi. "Kusura bakma, kaba oldu. Seni gördüğüme şaşırdım sadece. Selam, Tyler."

O gün kocamı tamamen kendime saklamayı umuyordum ama görünüşe göre pek mümkün olmayacaktı.

Mal, ayaklarımın dibine sırt çantamı attı. Etrafı incelemekle meşguldü. O kadar meşguldü ki sorumun kaba olup olmadığını duymamıştı bile.

"David hâlâ uyuyor," dedim, çantamın içindekileri karıştırarak. En sonunda eşyalarım kavuşmuştum. Harika eşyalarım... Özellikle çantam ve telefonum gözüme ayrı bir güzel göründü. Lauren'dan bir sürü mesaj gelmişti. Birkaç tane de babamdan. Mesaj atabildiğini bilmiyordum. "Bunları getirdiğin için teşekkür ederim."

"Dave, sabahın dördünde beni arayıp yeni bir şeyler yazdığını söyledi. Ben de gelip neler olduğuna bakayım, dedim. Eşyalarına kavuşmak hoşuna gider diye düşündüm." Ellerini kalçalarına koyup tamamen camdan oluşan duvarın önüne geçip manzara karşısında doğaya hayran kaldı. "Vay canına, şu manzaraya bak."

"Güzel, değil mi?" dedi, Tyler. Hâlâ o enerji içeceğini içiyordu. "Bir de stüdyoyu gör."

Mal, ellerini ağzının iki yanında kıvırıp, "Hipsterların Kralı! İn aşağı!" diye bağırdı.

O sırada Pam, elindeki anahtarlarla oynayarak içeri girdi. "Selam, tatlım. İşlerini birkaç saat sonraya bırakmalarını söyledim ama görüyorsun ki lafımı dinletemedim. Kusura bakma."

"Önemli değil," dedim. Genellikle sarılmayı seven

biri değilimdir. Aile içinde de birbirimize pek sarılmayız. Annemle babam ellerini kullanmamayı tercih edenlerdendir. Ama Pam o kadar tatlı davranıyordu ki kollarını açınca ben de ona sarıldım.

Bir önceki gece aşağıda, stüdyoda otururken saatlerce konuştuk. Oldukça aydınlatıcı bir sohbetti. Ünlü bir kayıtçı ve yapımcıyla evli olduğu için yirmi yıldır o tarz bir hayat yaşıyordu. Turlar, kayıtlar, hayranlar... Rock'la ilgili deneyimlemediği şey kalmamış. Tyler'la Monterey'de gittikleri bir müzik festivali sırasında kasabanın sahiline ve geniş okyanus manzarasına âşık olup oraya yerleşmişler.

"Koltuk ve birkaç yatak daha yolda. Birazdan burada olurlar. Mal, Tyler, kutuları kaldırmaya yardım edin. Şömineye dayayacağız." Sonra bir an durup bana tuhaf bir gülücük attı. "Dur bir dakika. Evin hanımı sensin. Burada emirleri sen verirsin."

"Ah... Şömineye dayamak çok mantıklı, teşekkür ederim," dedim.

"Duydunuz, çocuklar. Kaldırın kıçınızı."

Tyler homurdanıyordu ama içeceğini bırakıp kutulardan birine doğru eğildi. Ayaklarını sürürken yaşayan ölümlere benziyordu.

"E hadi ama." Mal, Pam'le beni tutup şapır şupur öptü. "Hoş geldin öpücüğü yok mu bana?" Pam'e sarıldı. Kucağına alıp kahkahalar atana kadar havada döndürmeye başladı. Sonra kollarını iki yana açarak bana doğru yürüdü. Sıra bana gelmişti. "Gel bakalım papaz kafa."

David, merdivenlerin tepesinden, "Bırak onu," diye seslendi. Bir yandan esniyor, bir yandan da gözlerini ovuşturuyordu. Üzerinde hâlâ kotu vardı. O, benim kriptonitimdi. Prensip filan düşünemiyordum. Onu görünce dizlerimin bağı çözülüyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Bugün evli miydık, değil miydık? Dün gece deli gibi içmişti. Sarhoş insanlar, daha sonra tutamayacakları sözler verirler, tecrübeyle sabitti. Sabaha karşı konuştuklarımızı hatırladığını ve hâlâ aynı şekilde hissettiğini umuyordum.

Kocam, "Senin ne işin var burada?" diye kükredi.

"Yeni şeyleri dinlemek istiyorum. Uzatma." Mal, çenesini kilitlemiş, David'in gözlerinin içine bakıyordu. "Senin ağzını burnunu kırmam gerekiyor da... N'aptın oğlum! O benim en sevdiğim davul takımındı!"

David, kaskatı kesilmiş halde merdivenlerden aşağı indi. "Özür dilerim dedim ya. Samimiydim."

"Olabilir. Ama şimdi ödeşme zamanı, seni pislik!"

David, cevap vermedi. Yüzü gergin, bitkin gözleri çaresiz gibiydi. "Peki, tamam. Ne yapacaktıydın?"

"Çok fena canın acıyacak ama. Çok fena."

"Evelyn'le baş başayken habersiz gelmeden daha da mı çok?"

Mal, biraz mahcup olmuş gibiydi.

David, merdivenlerin başında durdu, "Bu işi dışarıda halledelim mi?" dedi, olduğu yerde bekleyerek.

Pamve Tyler, hiçbir şey söylemiyor, sadece olanları izliyordu.

İçimden bir ses, bu ikilinin ilk kez kapışmadığını söylüyordu. Erkekler işte. Ama Mal'in yanında dururken tüm vücudum kaskatı kesildi. David'e doğru tek adım atsaydı, üstüne atlayacaktım. Saçını filan çekerdim, ne bileyim. Ama onu durdururdum.

Mal, David'e, boyunun ölçüsünü alır gibi bakıyordu. "Sana vurmayacağım. Çalışmamız gerekiyor, ellerimi mahvetmek istemiyorum."

"Eee, ne o zaman?"

"En sevdiğin gitarını da parçaladın. O yüzden başka

bir şey olmalı." Mal, ellerini ovuşturdu. "Paranın alama-
yacağı bir şey."

"Ne?" dedi David, birden tedirginleşerek.

Mal, sırtarak "Selam, Evvie," dedi, omuzumdan tu-
tup beni kendisine doğru çekti.

"Heeey," diye itiraz ettim.

Ama bir anda kesinlikle arzulamadığım dudaklarını,
dudaklarımın üstünde hissettim. David bağıyor, dur-
masını söylüyordu. Birden belime sarıldı, beni yere eğip
dudaklarımı morartırcasına sert öpmeye başladı. Düş-
memek için omuzlarını tutmuştum. Ama dilini ağzımın
içine sokmaya çalışınca onu ısırmakta hiç sakınca görme-
dim.

Salak herif, ulumaya başladı.

Al buradan yak.

Beni yere eğdiği hızda ayağa kaldırmıştı. Başım dö-
nüyordu. Sendelememek için bir elimi duvara dayadım.
Tadını ağzımdan atmak için dudaklarımı ovuşturduğum
sırada bana kırılmış gibi bakıyordu.

"Acıdı be!" Ne olduğunu anlamak için dikkatle diline
dokundu. "Kanıyor!"

"İyi olmuş."

Pam ve Tyler, kahkahalar atıyor, çok eğleniyorlardı.

Bu kez arkadan belime David sarılıp kulağıma, "İyi iş
çıkardın," diye fısıldadı.

"Bunu yapacağını biliyor muydun?" diye sordum, si-
nirli bir ses tonuyla.

"Tabii ki hayır." Yüzünü, başımın yanına sürtüyor,
yataktan kalktığı gibi kalan saçımı daha da karıştırı-
yordu. "Sana benden başkasının dokunmasını istemiyo-
rum."

Doğru cevap buydu. Sinirim geçiverdi. Ellerimi elleri-
nin üzerine koydum. Ellerimi sıkıca kavramıştı.

"Ağzını burnunu kırayım mı bunun?" dedi, David.
"Söyle, hemen yapayım."

Mal bizi dikkatle izlerken bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi yaptım. LA'de olduğumuzdan çok farklı görünüyor olmalıydık. Ama bu kimseyi ilgilendirmezdi. Ne arkadaşını, ne basını. Hiç kimseyi.

"Hayır," diye fısıldadım, ağırlığımı tek ayağımın üzerine verip kalçamı yana atarken. Ona o kadar hızlı âşık oluyordum ki. Korkuyordum. "Yok. Yapmasan daha iyi."

David, beni kendisine doğru döndürdü. Vücuduna yaslanıp beline sarıldım. Her şey çok doğal ve rahat geliyor, ten kokusu başımı döndürüyordu. Orada durup saatlerce kokusunu içime çekebilirdim. Birlikteymişiz gibi hissediyordum ama artık kendi yargılarıma güvenemediğimden bilemiyordum da.

Pam büyük şaşkınlıkla, "Balayınıza Mal de mi dahil oluyor?" dedi.

David güldü. "Hayır. Balayında değiliz. Balayına çıcarsak buradan ve herkesten çok uzak bir yere gideceğiz. Bu heriften de kurtuluruz."

"Gidersek mi?" dedi, Pam. "O nasıl söz?"

Pam'i gerçekten çok seviyordum.

David, bana sıkıca sarılıp, "Gittiğimiz zaman," diye düzeltti.

Mal, "Tamam. Tüm bunlar çok şeker, siz çok şekersiniz ama ben buraya müzik yapmaya geldim," dedi.

"O zaman oturup bekleyeceksin," diye cevap verdi, David. "Bu sabah, Evelyn'le bir programımız var."

"Yeni bir şey çıkarmak için iki yıldır bekliyoruz."

"Şansına küs. Birkaç saat daha bekle o zaman." David elimden tutup beni merdivene doğru götürdü. Heyecandan ölebilirdim. Beni seçmişti. Kendimi harika hissettim.

Mal, en yakınındaki kutunun üstüne otururken, "Sert davrandıysam özür dilerim, Evelyn," dedi.

"Affedildin," dedim, kraliçe gibi el sallayarak. Yukarı çıkarken kendimi kraliyet ailesindenmiş gibi hissediyordum.

"Sen beni ısırдың için özür dilemeyecek misin?" diye sordu, Mal.

"Hayır."

"Peki. Ama hiç nazik değilsin," diye seslendi arkamızdan.

David, kıs kıs gülüyordu.

Pam, "Hadi bakalım millet, kutuları kaldırıyoruz," dedi.

David, beni hızla koridordan odaya sokup arkamızdan kapıyı kapadı ve kilitledi.

"Kıyafetlerin yine üstünde," dedi. "Çıkar onları."

Benim çıkarmamı bekleyemediği için kollarımı kaldırıp bluzumu başımdan çıkardı.

"Kapıyı çıplak açmak iyi bir fikir değilmiş gibi geldi."

"Haklısın," diye mırıldandı, beni kendisine doğru çekip duvara yaslarken. "Aşağıda bir şeye endişeleniyor gibiydin. Neydi o?"

"Hiçbir şey."

"Evelyn." Adımı farklı bir şekilde tonlayarak söylemişti. Titriyordum. Ayrıca vücuduyla beni köşeye sıkıştırmıştı. Ellerimi, sert göğsünün üstüne koydum. İtmiyordum. Sadece ona dokunma ihtiyacı hissediyordum.

"Düşünüyordum..." dedim. "Sabah konuştuklarımız, hani pazartesi evrakları imzalamakla ilgili..."

"Ne oldu ki?" diye sordu, bana dik ve sert bakarak. İstesem bile gözlerimi kaçıramazdım.

"Hâlâ aynı şekilde hissediyor musun, bilemedim. Yani imzalamamakla ilgili olarak. Çok içmiştin."

"Fikrim değişmedi."

Kalçasını iyice bana doğru bastırdı, ellerini iki yanına koydu. "Senin fikrin değişti mi?"

"Hayır."

"İyi." Sıcacık elleriyle göğüslerimi avuçladığında doğru dürüst düşünme yetimi kaybettim.

Ellerine bakıp, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Evet, anlamında başımı salladım. Düşünemediğim gibi konuşamıyordum da belli ki.

"O halde plan şu; senin planlardan ne kadar çok hoşlandığını biliyorum. İlişkimiz konusunda birbirimizi net anladığımızdan emin olana kadar bu odadan çıkmayacağız. Anlaştık mı?"

Yine başımı sallamıştım. Göğüslerimi avuçlayan ellerinden birini göğüslerimin arasına dayadı. "Kalbin çok hızlı çarpıyor."

"David."

"Hım?"

Yok, hâlâ konuşamıyordum. O yüzden elimi ellerinin üzerine koyup kalbime dayadım. Gülümsedi.

Koyu kahve kaşlarının altından bana bakıp, "Evlendiğimiz geceyi yeniden sahneliyoruz şu an," dedi. "Dur bir dakika. Senin motel odandaki yatakta oturuyorduk. Bacaklarını açıp üstüme oturmuştun.

"Ben mi?"

"Evet." Beni yatağa götürüp kenara oturttu. "Gel hadi."

Kucağına oturup bacaklarımı açtım. "Böyle mi?"

"Aynen." Belimden tuttu. "Bellagio'daki süitime gitmeyi reddettin. Gerçek hayattan koptuğumu, küçük insanların nasıl yaşadığını görmem gerektiğini söyledin."

Utançla homurdandım. "Amma küstahlaşmışım."

Dudakları kıvrıldı. Gülümsüyordu. "Eğlenceliydi. Ama haklıydın da."

“Bana bunu sık söyleme. Ciddiye alırım sonra.”

Çenesini kaldırdı. “Şaka yapmayı bırak, tatlım. Ben çok ciddiylim. Bir parça gerçekliğe ihtiyacım vardı. Zaman zaman bana hayır diyecek, saçmaladığımı söyleyecek birine. Biz birbirimize bunu yapıyoruz. Birbirimizin konfor alanlarını zorluyoruz.”

Mantıklıydı. “Sanırım haklısın... Yeter mi?”

Elini kalbimin üstüne koyup burnunu burnuma değdirdi. “Burada ne yaptığınızı hissediyor musun? Bir şey inşa ediyoruz.”

“Evet.” Aramızdaki bağı, onunla olma isteğimin yoğunluğunu hissedebiliyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Aklıma, o güne kadar deneyimlediğim her şeyden ama her şeyden hızlı giriyordu. Ayrıca fiziksel yakınlığımızı da hissediyordum. Sabahları uyku sıcaklığı hâlâ üzerindeyken ne kadar muhteşem koktuğunu biliyordum. Ama tüm bunlardan daha fazlasını istiyordum. Herhangi bir şeyler hakkında, her şey hakkında konuştuğunu duymak istiyordum.

İçim fena sarhoştı. Azgın hormonlarımdan oluşan bir karışım, tüm bedenimi ışık hızıyla esir alıyordu. Elini ensemdaki saçlarıma doladı ve öpmek için beni kendine doğru çekti. David’le öpüşmek, içimdeki karışıma gazyağı dökmek gibiydi. Dilini, dudaklarımın arasından sokup dilimi okşamadan önce dudaklarımla ve dişlerimle oynamıştı. Daha güzel bir his bilmiyordum. Parmakları, göğüslerimi okşuyor, harika şeyler yapıp beni inletiyordu. Tanrım, çıplak teninin sıcaklığı var ya. Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak öne atıldım. İkimizin üstünde de kot olmasına rağmen onu yine de hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasına uyguladığı baskı, eşsizdi. Muhteşemdi.

Daha fazla isteyerek ona doğru eğildiğim sırada, “İşte böyle,” dedi, mırıldanarak.

Deli gibi, öpüşmeye aç gibi öpüşüyorduk. Sıcacık dudaklarını çeneme, oradan boynuma sonra da enseme kaydır-
dı. Boynumun göğsümle buluştuğu yerde durup orayı emiyor, içimi eritiyordu.

“David...”

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. Gözbebekleri büyümüş-
tü. Onun da her yeri, en az benim kadar uyarılmıştı. Tanrım, neyse ki nefes nefese kalma konusunda yalnız değildim. Parmaklarından birini, göğüslerimin arasından aşağı indirip kotumun düğmesine ulaştı.

“Sonra ne oldu, biliyorsun,” dedi. Elini araya kaydır-
dı. “Söylesene, Evelyn.” Duraksadığımı fark edince öne eğilip boynumu ısırdı. “Hadi, söylesene bana.”

Daha önce, ısırılmanın çekici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ne aklımda ne de pratikte. Gerçi ne kadar pratiğim olmuştu ki zaten. Ama David’in dişlerini tenime bastırması, içimdeki kelebekleri coşturuyordu. Gözlerimi sıkı sıkı kapadım. Biraz ısırdıktan ama daha çok söylememi istediği şey yüzünden.”

“Bunu daha önce sadece bir kez yaptım.”

“Gerginsin. Gergin olma.” Az önce ısırıldığı yeri öptü.
“Neyse. Hadi evlenelim.”

Bir anda gözlerim açıldı ve gülmeye başladım. “O gece böyle söylemediğine eminim.”

“Deneyimsizliğinin beni biraz endişelendirdiğini söylemem gerek. Bu konuda bir iki söz söyledik.” Hafif gülümseyerek dudağımın kenarından öptü. “Ama her şey yolunda gitti.”

“Ne sözü? Bana neler olduğunu anlat.”

“Evlenmeye karar verdik. Lütfen sırtını yatağa daya.”

Üstünden kalkıp yatağa geçmem için kalçalarım-
dan tutarak bana yardım etti. Serin, pürüzsüz pamuklu çarşafta elim kaymıştı. Sırtüstü uzanıp yavaşça kotumun

düğmelerini açtım. Üstüme çıkarken, yatak altımdan kayıyordu. İçimden bir şeyin kaydığını, kalbimin deli gibi çarptığını hissediyordum ama o gayet sakin ve ne yaptığığını bilir gibi görünüyordu. En azından birimizin öyle olması iyiydi. Tabii öyle olacaktı, kimbilir kaç defa aynı şeyleri yapmıştı.

Muhtemelen çok fazla. Hayranlarıyla filan. Yüzlerce? Yoksa binlerce kez mi?

Bunu düşünmek istemiyordum.

Gözlerimin içine bakarak parmaklarını külotumun kenarlarına taktı. Hiç acele etmeden üzerimde kalan son kumaş parçasını da bacaklarımdan sıyırdı. Kendimi örtme dürtüsü içimi sıkıyordu. Ama bunu düşüneneğime çarşafı avuçlayıp parmaklarımdan arasına sıkıştırdım.

Kotunun düğmelerini açıyordu. Odada, sadece kıyafetlerinin hışırtısı duyuluyordu. Göz temasımızı hiç bozmadık. Yatağın yanındaki komodinin üzerinden bir prezervatif alıp nazıkçe yanımdaki yastığın altına sıkıştırana kadar.

David'in çıplaklığı, tarif edilemezdi. Güzellik çok yetersiz bir sözcüktü. Vücudunun tüm bariz çizgileri, tenini kaplayan dövmeleri... Ama fazla bakmama izin vermedi.

Tekrar yatağa atlayıp yanıma uzandı, dirseklerinden birine ağırlık vererek doğruldu. Eli, kalçamdaydı. Kahverengi saçları yüzüne dökülüyor, yüzünü görmemi engelliyordu. Onu görmek istiyordum. Bu kez eğilip yavaşça yüzümü, dudaklarımı öpmeye başladı. Saçları, bedenimi okşuyordu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu. Sesi kulaklarımda çınlıyordu.

"Evlenmeye karar verdik."

"Ah. Çünkü hayatımın en güzel gecesini geçirmiştin. İlk kez kendimi bu kadar uzun süre yalnız hissetmemiş-

tim. Ertesi gece yanımda olmayacağını düşünmek bile... Yapamazdım." Dudakları boynuma döndü. "Gitmene izin veremezdim. Özellikle de sadece bir kişiyle yattığını öğrendikten sonra."

"Bunun seni rahatsız ettiğini sanıyordum?"

"Doğru, etti," dedi ve çenemi öptü. "Sekse bir şans daha vermek istediğin belliydi. Seni bırakacak kadar salak olsaydım gidip başka biriyle takılacaktın. Senin benden başkasıyla yatman fikrine dayanamadım."

"Ha."

"Ya," dedi. "Konusu açılmışken, şu an yaptığımızı bir kez daha düşündün mü?"

"Hayır." Gergindim ama hiçbir şeyi iki kere düşünmüyordum.

Kalçamdaki el, karnıma çıktı. Daha aşağı inmeden önce göbek deliğimin etrafında gezip, her yerimi titretti.

Nefes verdiği sırada, "Acayip güzelsin," demişti. "Her yerin güzel. Ve planını boş verip benimle kaçmanı istediğimde, tamam dedin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Parmakları, klitorisimi okşayıp bacaklarımı aralamak için uyluklarıma kaydığında kasıldım ve bacaklarımı açamadım. Daha ileri gitmek istiyorduysam, açmam gerekiyordu, bunu biliyordum. Tabii ki biliyordum. Geçen sefer olanları hatırlayınca duraksamıştım. O kadar gerilmiştim ki ayak parmaklarım kıvrılıyor, baldırıma kramp girecek diye korkuyordum. Ne saçma sapan şeyler düşünüyordum. Tommy Byrnes, düşüncesiz hödüğün tekiydi. David öyle değildi.

"İstediğin kadar ağırdan alabiliriz," dedi, düşüncelerimi okuyarak. "Güven bana, Evelyn."

Dili boynumda gezerken sıcacık eli uyluklarımı okşu-

yordu. Çok hoşuma gitmişti ama gerginliğimi tamamen almamıştı.

“Beni...” Yüzümü ona çevirip dudaklarını aradım. Dudaklarını, dudaklarımın üstünde hissedince her şey düzeldi. David’i öpmek, tüm dertlerin dermanıydı. İçimdeki gerginlik, dudaklarının tadını alınca, vücudunu vücudumda hissedince yerini tatlı bir duyguya bırakmıştı. Bir kolum altımda kalmıştı ama diğeriyle ulaşabildiğim her yere dokunuyordum. Omuzlarını yoğurup sırtının pürüzsüzlüğünü hissediyordum.

Dilini emdiğim sırada gırtlaktan çıkan bir sesle öyle bir inledi ki kendime güvenim arttı. Elini, bacalarımın arasına kaydırmıştı. Avucunun bastırmasıyla bile gözümün önünde yıldızlar belirliyordu. Öpüşmeyi yarıda kestim, çünkü nefes alamıyordum. Önce küçük küçük dokundu. Ona alışmamı sağlamaya çalışıyordu. Aman Tanrım, o parmaklarla yapabildiklerine inanamıyordum.

“Elvis, bugün bizimle olamadı,” dedi.

“Ne?” diye sordum şaşırarak.

Durdu ve parmaklarını ağzına soktu. Tadıma mı bakıyordu, parmaklarını mı ıslatmaya çalışıyordu, bilmiyorum. Önemli değildi. Önemli olan, elini bir an önce üzerime geri koymasıydı.

“Bunu kimseyle paylaşmak istemedim.” Parmak ucunu içime sokup biraz girdiği yeri hafifçe okşadı. Sonra biraz geri çekip daha derine soktu. Okşadığı sırada verdiği haz kadar büyük bir zevk vermiyordu ama canım acımıyordu. En azından o anda.

“Yani, Elvis yok. Soruları ben sormak zorunda kalacağım,” dedi.

Kaşlarımı çatıp ona bakıyor, söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum. Söyleyecekleri, bana dokunmasından önemli olamazdı. Beynimi haz arayışı yönlendi-

riyordu. Belki de ön sevişme sırasında gevezeleşiyordu, bilemiyorum. İsterse saatlerce dinleyebilirdim. Ama daha sonra.

Göğüslerimden birine gözlerini dikti, eğildi ve en sonunda onu ağzına aldı. Başımı arkaya atıp yay gibi gerildim. Parmağını daha da içeri sokuyordu. Dudakları, tüm konfor eksikliğimi unutturmuştu. Bacaklarımın arasını okşadıkça aldığım haz artıyordu. Muhteşem bir şekilde uyarılmışım. Bunu kendim yaptığımda da hoş oluyordu ama David yapınca harikulade bir hal almıştı. Harika gitar çaldığını biliyordum ama esas yeteneği buydu. Gerçekten.

“Tanrım, David.” Diğer göğsüme geçtiği sırada bedenimi ona doğru itmiştim. İki parmağı içimde hareket ediyordu. Biraz rahatsız olmuşum ama üstesinden geleceğim bir şey değildi. Dudaklarını göğüslerimden ayırmadıkça sorun yoktu. Başparmağıyla o en tatlı noktayı bulup okşarken artık gözlerimi odaklayamıyordum. Az kalmıştı. İçimde toplanan güçle sallanmaya başladım. Aklım başımdan gitmişti. Bu iş bitince bedenim tuz buz olacak, atomlarına ayrılacaktı.

O an dursaydı ağlardım. Ağlar, yalvarırdım. Ölür, öldürürdüm.

Neyse ki durmadı.

Vücudumdaki her kas gerildi ve inleyerek boşaldım. Çok fazlaydı. Çok. Vücudum, kollarım, bacaklarım, her yerim rahatlamış, hiç olmadığı kadar tatmin olmuştu. En azından bir sonrakine kadar.

Gözlerimi açınca beklediğini gördüm. Prezervatifi ağzıyla açıp taktı. Üzerime çıktığı sırada, ancak nefes almaya başlamıştım ki bacaklarımın arasına girdi.

“İyi mi?” diye sordu, tatminkâr bir gülümsemeyle.

Ağırlığını dirseklerine vermiş, vücuduyla beni yatağa

bastırıyordu. İriliğini ikimiz yararına kullanması hoşuma gitmişti. İşe yarıyordu. Pozisyon kesinlikle klostrofobik ya da sıkıcı değildi. Neden öyle olacağını düşünmüştüm, bilmiyorum. Tommy Byrnes'in annesiyle babasının arabasının arkasında bacaklarıma kramp girmişti. Çok rahatsız olmuştum. Ama bunun, onunla hiç alakası yoktu. David'in altında yatmak, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek mükemmeldi. Ve onun da fazlasıyla istekli olduğuna hiç şüphe yoktu. Orada uzanmış, içime girmesini bekliyordum.

Hâlâ bekliyordum.

Dudaklarını, dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sen, Evelyn Jennifer Thomas, ben David Vincent Ferris'le evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Demek bahsettiği Elvis, oydu. Bizi evlendiren. Ahh. Saçlarını geri ittim. Gözlerini görmeliydim. Keşke saçlarını bağlamasını isteseydim. Ciddiyetini anlamamı ve denememizi engelliyordu.

"Bunu gerçekten şimdi mi yapmak istiyorsun?" diye sordum, biraz öne atılarak. Bir türlü tam olarak sonuca varamadığım seks için telaşlanıyordum.

"Kesinlikle. Şimdi yeminlerimizi tekrarlayacağız."

"Evet?" dedim.

Başını sallayıp gözlerini kısarak bana baktı. Yüzünde ciddi anlamda kırgın bir ifade vardı. "'Evet?' mi? Emin değil misin?"

"Hayır. Yani, evet," diye tekrarlardım, daha kesin bir şekilde. "Evet, eminim. Eminim."

"Oh be." Elini, yanımdaki yastığın altına soktu. Parmaklarının arasında, yüzüklerin en muhteşemi ışıltıyordu. "Elini ver."

Elimi aramızda tuttum ve yüzüğü parmağıma taktı. Öyle bir gülümsemişim ki yanaklarım acımişti. "Sen de evet dedin mi?"

"Evet." Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Elini aşığı alıp bacaklarımin arasını avuçladı. Hâlâ hassas ve kesinlikle ıslaktı. Öpücüklerindeki, bana dokunuşundaki ihtirastan, bunu umursamayacağına emindim.

İçime girmiş, bastırıyordu. Buydu işte. Ve birden, kahretsin ki rahatlayamadım. Geçen sefer o kadar canımı acı-mıştı ki o acı aklımla oynuyordu. Islaklığın, kasılmaya faydası yoktu. Bacaklarımla kalçalarını sarıp derin nefes-ler alıyordum. David sert ve kalındı ve canımı acıtıyordu.

"Bana bak," dedi. Gözlerinin mavisi koyulaşmış, çenesi kasılmıştı. Nemli teni, loş ışıktaki parlıyordu. "Selam."

"Selam." Sesim, kendi kulağıma bile titrek geldi.

"Öp beni." Başını eğince dediğini yaptım, dilimi dudaklarına dayadım. Ona ihtiyacım vardı. Dikkatle üstü-me geliyor, daha da içime giriyordu. Acıyı hafifletmek için başparmağıyla klitorisimi okşamaya başlamıştı. Rahatsız olmakla haz aralığında bir yerde acım azaldı. So-run yoktu. Dayanabilirdim.

Parmakları, popomun bir tarafını sıkıştırmadan önce bacaklarıma dolarmıştı. Beni kendine doğru çekip daha da içime girdi. Onu tamamen içime alana kadar üstümde gidip geldi. Aslında ortada ciddi bir problem vardı, içim-de onu alabilecek kadar yer yoktu.

"Tamam, oldu," diye inledi.

Onun için söylemesi kolaydı, tabii.

Kahretsin.

Öylece uzandığımız sırada vücutlarımız birbirine karışmış, hareketsiz duruyorduk. Kollarımı boynuna o kadar sıkı dolarmıştım ki nasıl nefes alıyordu, emin değildim. Bir şekilde başını kaldırıp boynumu öpmeyi, tenimdeki teri yalamayı başardı. Çenemden dudaklarıma geçti. Beni öpünce o çılgın acı hafiflemişti.

"İşte bu," dedi. "Benim için rahatlamaya çalış."

Sarsılarak başımı salladım. Vücudumun açılmasını ben de çok istiyordum.

"Acayip güzelsin ve Tanrım, seninle sevişmek harika." Kocaman elini göğsüme koyup nasırlı parmaklarını belimde gezdirip beni rahatlatıyordu. Vücudum, varlığına alışıp yavaş yavaş rahatlıyordu. Her dokunuşu, kulağıma her fısıldayışında, acım biraz daha hafifledi.

En sonunda, "İyiyim," dedim, ellerimi kol kaslarının üzerinde dinlendirirken. "İyiyim."

"Hayır, iyiden ötesin. İnanılmazsın."

Başım dönmüş bir halde ona gülümsedim. Çok güzel şeyler söylüyordu.

"Yani, hareket edebilir miyim diyorsun?"

"Evet."

Tekrar üstümde gidip gelmeye başladı. Her seferinde biraz daha fazla hareket ediyordu. En sonunda vücutlarımız yapışıp ortak bir ritim tutturdum. Olmuştu işte. Gerçek olmuştu. Birine yakın olmak böyle bir şeymiş. İnsan kimseye fiziksel olarak daha fazla yaklaşamazdı. Bunu onunla yaşadığım için çok mutluydum. Dünyalara bedeldi.

Tommy, iki saniye dayanabilmişti. Zarımı parçalayıp canımı acıtacak kadar. David bana dokunuyor, beni öpüyor, hızlı davranmıyordu. O tatlı güç, tekrar yavaş yavaş içimde hareketlenmeye başladı. Beni uzun uzun öpüyor, hazırlıyordu. İçimde gidip gelmesi müthiş bir hazdı. Beni yakından takip etmesi, verdiğim tepkilere dikkat etmesi inanılmazdı.

En sonunda kollarına sımsıkı tutunup, daha önce hiç hayal edemeyeceğim kadar şiddetli bir şekilde boşaldım. İçimde yeni yılda atılan havai fişekler patlıyordu sanki. Parlak, kusursuz havai fişekler. Bedeni, içimde ve üzerimde tamamen bana yapıştı. Adını haykırdığım sırada

sertçe içime bastırđı, bedeni titrerken inliyordu. Yüzünü boynuma gömdü. Nefesi tenimi ısıtıyordu.

Başarmıştık.

Ha.

Vay canına.

Biraz acımişti. İnsanlar bu konuda haklı. Ama geçen seferkiyle alakası yoktu.

Dikkatle üzerimden kalktı, yanıma uzandı.

"Yaptık," diye fısıldadım.

Gözleri açıldı. Göğsü hâlâ yükselip alçalıyor, içine daha fazla hava almaya çalışıyordu. Bir süre sonra bana doğru, yan dönüp yüzüme baktı. Daha iyi bir adam olamazdı. Bundan emindim.

"Evet. İyi misin?"

"Evet."

Vücudunun ısınısını hissetmek için ona iyice sokuldum. Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Beni istediğini hissettiriyordu. Yüzlerimiz, birbirinden bir karış uzaklıktaydı. "Geçen seferden çok daha iyiydi. Sanırım aslında seksi seviyormuşum."

"Bunu duymak benim için ne kadar rahatlatıcı, bilemezsin."

"Sen gergin miydin?"

Sokularak güldü. "Senin kadar değildim. Hoşuna gittiğine sevindim."

"Bayıldım. Çok yetenekli bir adamsın."

Gülümserken ılık saçıyordu.

"Şimdi bütün o söylediklerim yüzünden benimle dalga geçmeyeceksin, değil mi?"

"Buna asla cesaret edemem, Bayan Ferris."

"Bayan Ferris," dedim, hiç düşünmeden. "Nasıl ama?"

"Hımm." Parmaklarıyla yüzümü okşuyordu.

Çıplak elini alıp inceledim. "Senin yüzüğün yok."

“Evet, yok. Bu işi halletmeliyiz.”

“Evet. Halletmeliyiz.”

Gülümsedi. “Merhaba, Bayan Ferris.”

“Merhaba, Bay Ferris.”

İçimde uyandırdığı duygular için içimde yeterince yer
yoktu.

Olamazdı da.

On Birinci Bölüm

Tüm öğleden sonramızı, Tyler ve Mal'la birlikte aşağıdaki stüdyoda geçirdik. David, gitar çalmadığı zaman kucağına beni alıyordu. Çaldığı sırada, hayranlıkla onu izliyordum. Şarkıyı söylemediği için sözlerini öğrenememiştim. Ama müzik, harika bir rock parçaydı. Mal, çıkan yeni işten memnun görünüyor, durmadan başını sallayarak müziğe eşlik ediyordu.

Tyler, düğmeler ve ışıklarla dolu panonun arkasında kayıttaydı. "Şu soluyu bir daha çalsana, Dave." Kocam, onaylayarak başını salladıktan sonra parmaklarını gitarın tuşesi üzerinde gezdirerek harikalar yaratmaya başladı.

Biz yukarıdayken Pam, kutuları açmakla uğraşmış. Akşam üzeri tekrar iş başı yapmak için döndüğünde ben de onunla gittim. İstese de istemese de o işi tek başına yapmasına gönlüm razı gelmedi. Ayrıca içimdeki düzen ihtiyacına da iyi gelmişti. Aşağı inip öpüşüyor, yukarı çıkıp Pam'e yardım ediyordum. David ve ekibi kendilerini

müziğe kaptırmıştı. Ara sıra yemek ve içecek almak için yukarı çıkıyor ama hemen aşağı iniyorlardı.

“Kayıt dönemleri böyle oluyor. Kendilerini müziğe kaptırıp zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorlar. Tyler kimbilir böyle kaç akşam yemeği atlamıştır. Sırf unuttuğu için!” dedi, Pam son kutuyu açarken.

“Meslekleri ama aynı zamanda da ilk aşkları,” diye devam etti, Uzak Doğu stili bir vazanın tozunu alırken. “Hani aklın bir köşesinde, unutulamayan eski bir sevgili olur ya, sarhoş akşamlar aranıp davet edilir...”

Güldüm. “Hiçbir zaman öncelikli olmamayı nasıl kaldirabiliyorsun peki?”

“Bir denge tutturman lazım. Müzik, onların bir parçası. Bunu olduğu gibi kabul etmen gerek, tatlım. Karşı koymak işe yaramaz. Senin hiç tutkuyla bağlı olduğun bir şey var mı?”

Tüm dürüstlüğümlle, “Hayır,” diye cevap verdim. Gözüme, daha önce benzerini görmediğim, yaylı bir çalgı takılmıştı. Ses deliğinin içine giren oymaları vardı. “Üniversiteden keyif alıyorum. Espresso uzmanı olmak da hoşuma gidiyor, harika bir iş. Birlikte çalıştığım insanları çok seviyorum. Ama ömrüm boyunca kahve yapacak değilim.” Durup, gülümsedim. “Aman Tanrım. Babam gibi konuştum. Ne dediğimi boş ver lütfen.”

“Eğer istediğin buysa, ömrün boyunca kahve yapabilirsin tabii ki,” dedi. “Ama bazen hayatta yapmayı gerçekten istediğin şeyi bulmak zaman alabilir. Acelesi yok. Ben doğuştan bir fotoğrafçıyım. Öyle de büyütüldüm.”

“Ne güzel.”

Pam, uzaklara bakıp gülümsedi. “Tyler’la da öyle tanıştık. O zamanlar çaldığı grupla birkaç günlüğüne bir tura çıkmıştım. Kendimi onlarla tüm Avrupa’yı gezerken

buldum. Turun sonunda, Venedik'te evlendik ve o zamandan beri birlikteyiz."

"Harika bir hikâye."

"Evet," dedi, Pam içini çekerek. "Harika zamanlardı."

"Fotoğrafçılık okudun mu peki?"

"Hayır, babam öğretti. National Geographic'te çalışırdı. Ben altı yaşındayken elime bir fotoğraf makinesi verdi ve geri vermeyi reddettim. Ertesi gün gidip bana ikinci el, eski bir tane aldı. Gittiğim her yere onu da götürürdüm. Gördüğüm her şeyi o lensin arkasından gördüm. Yani işte, anladın ne demek istediğimi... Dünya, o açıdan baktığımda daha anlamlı geliyordu. Her şeyi daha güzel, daha özel kılıyordu." Kutulardan birinin içinden birkaç kitap çıkardı, duvardaki rafın üzerindekielerin yanına koydu. Rafların yarısını kitaplarla ve anısı olan objelerle doldurmuştuk bile.

"Biliyor musun, David seneler içinde pek çok kadınla birlikte oldu ama senin yanında çok farklı. Bilemiyorum... Sana bakışı... Çok sevimli. Altı senedir buraya ilk kez birini getiriyor."

"Neden ev bu kadar uzun zamandır boş kaldı?"

Pam'ın yüzündeki gülümseme bir an yok oldu. Gözlerini benden kaçırmaya çalışıyordu. "David buranın her zaman dönebileceği yuvası olmasını istiyordu ama o sırada durumlar değişti. Grup, zirveye yeni çıkmıştı. Sanırım işler karmaşık bir hal aldı. O sana daha iyi anlatır."

"Anladım," dedim. Merak etmişim.

Pam, kamburunu çıkarmış etrafa bakıyordu. "Anlamsız bir şey için amma da çok konuştum. Bütün gün evdeydik. Artık biraz mola vermenin vakti geldi bence."

"Doğru dedin."

Kutuların neredeyse yarısı açılmıştı. Nereye koyacağımızı bilemediğimiz eşyaları bir duvarın önüne sıraladık.

Büyük, konforlu siyah bir koltuk gelmişti. Ev sahibine uygun bir koltuktu. Etrafa yerleştirilen kilimler, resimler ve müzik aletleriyle ev neredeyse eve benzemeye başlamıştı. David'in hoşuna gidip gitmeyeceğini merak ediyordum. Okula gitmediğim zaman orada, birlikte vakit geçirdiğimizi gözümde canlandırabiliyordum. Tatillerde de güzel olabilirdi. Geleceğimiz, umut dolu, güzel, büyüleyiciydi.

Ama bu arada Lauren'la hiç konuşamamıştık. Suçluluk duygusu, içimi kemiriyordu. David'e karşı hızla gelişen duygularımı da, durumu da açıklamak hiç içimden gelmiyordu.

"Hadi gidip yolun sonundan yiyecek bir şeyler alalım. Buradaki bar, harika kaburga yapar. Tyler bayılıyor," dedi, Pam.

"Harika bir fikir. Gidip onlara çıkacağımızı haber vereyim. Üstümü değiştirmeme gerek var mı?" Üzerimde siyah bir bluz ve kot, ayağымda Converse ayakkabılar vardı. Martha'nın gönderdiği bir karış topukluların arasında giyilebilecek bir tek bunları bulabilmişim. En azından biraz da olsa rock'n'roll tarzını yakalamışım. Pam'in üstünde kot ve beyaz bir bluz, boynunda dev gibi, turkuz bir kolye vardı. Teoride sıradan giyinmişti ama çarpıcı bir kadındı.

"Gayet iyisin," dedi. "Merak etme. Rahat bir yer."

"Tamam."

Aşağıdan hâlâ müzik geliyordu. İndiğimde kapının kapalı, kırmızı ışığın açık olduğunu gördüm. Tyler'ı, kulaklıkları kulağında, panelin arkasında görebiliyordum. Tüm bu son yaşananlar sırasında telefonumu şarj etmeyi unutmuşum. David'in telefon numarasını bilmediğim için zaten ona mesaj da atamazdım. Rahatsız etmek istemedim. En sonunda bir not yazıp mutfaktaki bankın

üzerine bıraktım. Zaten çabuk dönecektik. David, evden çıktığımızı fark etmeyebilirdi bile.

Bar, müzik kutusu ve uç bilardo masasıyla, geleneksel bir ahşap harikasıydı. Pam içeri girince çalışanlar ona selam verdi. Kimse bana göz bile kırpmamıştı, rahatladım. Tıklım tıklımdı. Dışarı çıkıp tekrar insanların arasına karışmak hoşuma gitmişti. Pam, sipariş vermek için önceden telefon etmişti ama paket hazır değildi. Belli ki mutlak da bar kadar kalabalıktı. Birer içki alıp beklemek için bir yere oturduk. Hoş, rahat bir yerdi. Müzik kutusu folk müzik çalıyor, insanlar kahkahalar atıyordu. Parmaklarımı oynatarak ritim tutmaya başlamıştım.

Pam, "Hadi dans edelim!" deyip elimi tutarak beni oturduğum sandalyeden kaldırdı. Peşinden kalabalık dans pistine yürüdüğüm sırada başını ve kalçalarını sallamaya başlamıştı bile.

Kendimi serbest bırakmak iyi gelmişti. Sugarland bi-tip Miranda Lambert çalmaya başlayınca kollarımı havaya kaldırıp dans etmeye başladım. O sırada arkadan biri yaklaşıp ellerini kalçalarımın koydu ama başımı döndürüp gülümseyerek hayır anlamında sallayınca geri adım attı. Sırıttırıyor, uzaklaşmıyor, orada dans ediyordu. O sırada bir adam Pam'ı parmağının ucundan tutup döndürdü. Pam, kahkahalarla çığlık atıyordu. Birbirlerini tanıyor gibiydiler.

Arkamdaki adam biraz daha yaklaşmıştı, itiraz etmedim. Elleri cebindeydi, o yüzden rahatsız olmadım. Bir sonraki şarkının ne olduğunu bilmiyordum ama hoş bir ritimle başlamıştı. O yüzden dans etmeye devam ettim. Hafif terlemiştim, saçlarım yüzüme yapışuyordu. Sonra Dierks Bentley çalmaya başladı. On iki yaşından beri ona âşıktım. Ama müziğine değil, sırf o sarı saçlarına. Ona olan aşkı, utanç vericiydi.

O adam geri çekilmiş, başka biri arkama geçip belime sarılıp beni kendine doğru çekmeye çalışmıştı. Ellerimi göğsüne koyup adamı geri ittim, az öncekine yaptığım gibi gülümseyerek başımı salladım. Kocaman şapkasına rağmen aşağı yukarı benim boylarımda ama iriydi. Göğsü çok genişti ve sigara kokuyordu.

Onu hâlâ kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Hayır," dedim, "Üzgünüm."

Kulağıma eğilip şapkasının ucuyla alnuma çarparak "Üzülme, sevgilim," diye bağırdı. "Dans et benimle."

"Git başımdan."

Sırtarak ellerini kaldırıp sertçe popomun iki yanına vurdu. Arkadan dayamaya çalışıyordu, pislik herif.

"Hey!" İttim ama kımıldamıyordu. "Rahat bırak beni."

"Sevgilim." İğrenç şey, beni öpmek için eğildi ve şapkasının ucuyla bu kez burnuma çarptı. Canım acıdı. Ayrıca herife uyuz olmuştum. Bacaklarının arsına tekme atıp dizimle onu geri itebilirdim. Böylece şartlarımız eşitlenirdi. Ya da onu yerde, kıvranıp ağlar halde bırakabilirdim, umurumda olmazdı.

Amacıma ulaşmaya az kalmıştı bacaklarının arasına tekme atmak üzere bacağıma kaldırdım ki...

David, mucizevi bir şekilde kalabalığın arasında, arkamızda belirip herife "Bırak onu," dedi. Çenesindeki kas, kalp gibi atıyordu. Lanet olsun. Adamı öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Kovboy, kalçalarını yine dayamaya çalışarak, "Sıranı bekle," diye bağırdı. Tanrım, iğrenç bir herifti. Kusabilirdim. Ki bunu bile hak etmiyordu.

David, sinirle adamın şapkasını çıkarıp kalabalığın üzerine fırlattı. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ellerini üzerimden çekti.

En sonunda ondan kurtulmuştum. "David..."

Bana baktığı sırada kovboy, bir yumruk salladı ve David'in çenesine vurdu. Vuruşun etkisiyle başı geri gidince David, sendeledi. Kovboy, üzerine atladı. Üst üste dans pistine düştüler. Yumruklar, tekmeler havada uçuşuyordu. Kimin ne yaptığını seçemiyordum bile. İnsanlar, etraflarında çember oluşturup kavgayı izlemeye başladı. Kimse durdurmak için bir şey yapmıyordu. Pist kan içinde kalmıştı. Birbirlerini itiyor, yerde yuvarlanıyorlardı. David, üste çıktı. Sonra aynı hızda altta kaldı. Kalbim, kulaklarımda atıyordu sanki. Vahşice ve ürkütücüydü. Nathan, eskiden okulda sürekli kavga ederdi. Saçma sapan sinirinden, kirden, kandan nefret ederdim.

Ama orada oturup ağzı açık budala gibi seyirci kalacak değildim. Hayır, yapamazdım.

Tam adamın üzerine atlıyordum ki güçlü bir kol, kolumu yakaladı.

"Yapma," dedi, Mal.

Sonra birkaç kişi daha araya girdi. İçim rahatlamıştı. Mal ve Tyler, David'i kovboydan ayırdı. Başka birileri de yüzü kanlar içinde kalmış geri zekâlının kollarını tutuyordu. Adam hâlâ şapkasının derdindeydi.

David'i hemen sürükleyerek dışarı çıkardılar. Ön kapıya çıkıp merdivenlere ulaşana kadar tekmeler atıp geri dönmeye çalışmıştı. Onu, Mal'in kocaman, siyah cipine dayadıkları âna kadar kavgaya devam ediyordu.

Mal, yüzüne, "Kes artık!" diye bağırırdı. "Bitti."

David, arabaya arkasını dayadı ve yere yığıldı. Burundan kan akıyordu. Saçları yüzüne yapışmıştı. Karanlıkta bile yüzünün şiştiği, şeklinin kaydığı belli olabiliyordu. O herif kadar beter halde değildi ama yine de.

Yaralarına bakmak için yaklaşıp, "İyi misin?" diye sordum.

Gözlerini yere dikmiş, omuzlarını hâlâ havaya kaldırıyordu. "İyiyim," dedi. "Hadi gidelim."

Yavaş yavaş yürüyüp, ön sağ kapıyı açtı ve arabaya girdi. Pam ve Tyler, mırıldanarak iyi geceler dileyip kendi evlerine gitti. Barın önünde birkaç kişi durmuş, olanları izliyordu. Adamın birinin elinde bir beysbol sopası vardı Kavganın devam edeceğini düşünüyor olmalıydı.

"Evelyn, arabaya bin." Mal, arka kapıyı açıp beni içeri itti. "Hadi. Polis gelebilir. Ya da daha beteri..."

Daha beteri basındı. Artık öğrenmiştim. Göz açıp kapayana kadar her şeyi öğrenirlerdi.

Arabaya bindim.

On İkinci Bölüm

Eve girdiğimizde Mal birden bire gözden kayboldu. David, yatak odamıza gitmek için merdivenlerden çıkıyordu. O oda, gerçekten bizim odamız mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Ama peşinden gittim. Odaya girer girmez yüzüme baktı. Bakışları korkutucu, kaşları çatık, dudakları gergindi. "Sen buna, bize ikinci bir şans vermek mi diyorsun?"

Vay canına. Dudaklarımı yalayıp bir an bekledim. "Ben buna dışarı çıkıp yemek almak diyorum. Yemek hazır değildi, biz de birer bira aldık. Müzik hoşumuza gidince de kalkıp biraz dans edelim dedik. O kadar."

"Adamın elleri, her yerindeydi."

"Ben de bacaklarının arasına tekme atmak üzereydim."

"Tek bir kelime etmeden çıktın, gittin!" diye bağırdı.

"Bağırma bana," dedim. Sakinleşmek istiyordum.

"Mutfağa not bıraktım."

Ellerini saçlarına sokmuş, belli ki sakınlaşmaya çalışı-

yordu. "Görmedim. Neden bana söylemedin?"

"Kırmızı ışık yanıyordu. Kayıttaydınız. Ben de rahatsız etmek istemedim. Zaten uzun kalmayacaktık."

Yaralı yüzü sinirliydi, birkaç adım gidip sert adımlarla geri geldi. Volta atışına bakılırsa sakinleşmemiştir. Ama en azından çabalıyordu. Siniri, odadaki üçüncü kişi gibiydi ve her yeri kaplıyordu. "Endişelendim. Telefonun bile yanında değildi, ağzına sıçtığımin masasının üstünde buldum. Pam'i aradım, o da açmadı."

"Endişelendiğin için üzgünüm." Ellerimi uzattım. Açıklamaya başladım. "Telefonumu şarj etmeyi unutmuşum. Bazen oluyor işte. Bundan sonra daha dikkatli olmaya çalışırım. Ama David, ortada hiçbir şey yoktu. Evden çıkmaya hakkım var."

"Kahretsin. Biliyorum. Ben sadece..."

"Sen işinle ilgileniyordun ve bence bu harika."

"Bu bir çeşit ceza mıydı?" Dişlerini sıkarak konuşmaya başlamıştı. "Öyle miydi?"

"Hayır. Tabii ki değil." Sessizce ofladım.

"Yani seni tavlama için uğraşıyordun?"

"Bunu söylemediğini farz edeceğim." Kafasına patlatmak, yapamayacağı bir şey değildi. Sinirime hakim olup sıkıştığım yumruklarımı tutmaya çalıştım.

"Neden sana dokunmasına izin verdin?"

"İzin vermedim. Geri çekilmesini söyledim, çekilmedi. O sırada da sen geldin." Sabrım taşmak üzereydi. Dudaklarımı ovuşturuyordum. "Bak. Durup durup aynı şeyleri konuşuyoruz. Kısır döngüye girdik. Belki de tüm bunları sen sakinleştikten sonra konuşmalıyız."

Ellerim titriyordu. Kapıya yöneldim.

"Gidiyor musun? Şahane!" Kendini yatağa attı. Sinir kahkahaları atıyordu. "Ne güzel. Birbirimizi hiç bırakmıyoruz gerçekten."

"Ne? Hayır, seninle kavga etmek istemiyorum, Da-

vid. Söylemek istemediğimiz şeyleri söylemeye başlamadan önce aşağı gidiyorum, o kadar.”

“Git,” dedi, sert bir sesle. “Gideceğini biliyordum zaten! Kahretsin.”

“Tanrım,” diye kükredim, arkamı dönüp yüzüne bakarak. İçimden deli gibi bağırarak, çılgılık atmak geliyordu. “Beni dinliyor musun? Beni duyuyor musun? Seni terk etmiyorum. Nereden çıktı bu?”

Cevap vermedi. Sadece suçlayan gözlerle bakıyordu. O kadar saçmaydı ki.

Geri dönüp ona doğru yürüdüğüm sırada ayağım takıldı. Neredeyse düşüyordum. Yüz üstü düşsem harika olurdu gerçekten. Gerçi o yolda ilerliyorduk. Ne için kavga ettiğimizi unutmuştum, zaten bilmiyordum da.

“Beni kiminle karşılaştırıyorsun sen?” dedim, en az onun kadar sinirli bir halde. “Çünkü ben o değilim.”

Ters ters bana bakmaya devam etti.

“Öyle mi?”

O sustukça sinirim daha da artıyordu. Omuzlarından tutup onu sarmak, konuşturmak, herhangi bir şey söylemesini sağlamak istiyordum. Esas meselenin ne olduğunu söylemesini sağlamak istiyordum.

Yatağa çıkıp emekleyerek yüzüne ulaştım. “David, konuş benimle!”

Sesi çıkmıyordu.

Peki.

Geri çekilip yataktan inmeye çalıştım. Bacaklarım titriyordu. Gitmemem için kolumu tuttu. Tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de onu ittim. Kolumu bırakmayınca birlikte yere yuvarlandık. Sırtı, sert zemine çarptı. Beni tekrar yuvarladı ve üstüme çıktı. Kalbim, yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. İçimde yarattığı tüm öfkeyi çıkararak onunla boğuşuyor, vuruyor, itiyordum. Kendine gelme-

sine fırsat vermeden tekrar yuvarlandım ve bu kez üste ben çıktım. Beni durduramazdı. Kaçmak üzereydim.

Ama olmadı.

David, yüzümü iki elinin arasına aldı ve dudaklarını, dudaklarımın üstüne yapıştırdı. Ağzımı açtığım an dilini ağzımın içine sokmuştu. Sert ve ıslak bir öpücüktü. Nefes almanın imkânı yoktu. İkimizin de sinir kontrolü sorunları vardı. Kendimizi durdurup boğuşmayı bırakamıyorduk. Dudağı yaralı olduğu için kaybetmeye daha yakındı. Tam o sırada ağzıma kanın metalik tadı geldi.

Acıyla kendini geri çekti. Üst dudağı tekrar kanamaya başlamıştı. "Hassiktir."

Ellerimi kavradı. Ona rahat vermiyor, gücüm yettiğince direniyordum. Ama o daha güçlüydü. Ellerimi başımın iki yanına koyup sıkı sıkı tuttu. Kalkan aletini bacaklarımın arasında hissetmek harikaydı. Ona karşı koydukça daha da sertleştiğini hissediyordum. Vücuduma pompalanan adrenalini beni çevikleştirmişti. Onu üzerime oturtmam, tenimi tenine değdirmem gerekiyordu.

Demek sinirli seks böyle bir şeydi. Gerçekten canını acıtamazdım asla. Ama kendimi, duruma başka şekillerde adapte edebilirdim. Tekrar dudaklarıma yapışınca onu bir kez daha uyararak ısırdım.

Yüzünde çılgın bir gülümseme belirdi. Ben de muhtemelen öyle görünüyordum. İkimiz de yok yere kavga etmekten nefes nefese kalmıştık ve ikimiz de keçi gibi inatçıydık. Hiçbir şey söylemeden bileklerimi bırakarak kendini geri çekti, beni hızla belimden tuttuğu gibi yüzüstü, dirseklerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı. Beni istediği pozisyona sokuyordu. Sert elleri kotumun üzerinde, düğmeyi açıyor, fermuarımı indiriyordu. Kotumu ve aşırı pahalı tangamı sıyırıp harekete hazırlandı.

Popomu okşuyordu. İsminin olduğu tarafta, dövmenin hemen üzerindeki hassas yere dişlerini geçirdi ve vajinamı avuçladı. Parmaklarını bastırdıkça gözümün önünde yıldızlar belirliyordu. Parmaklarını hareket ettirmeye başladıkça heyecanım artıyordu. Kendimi tutamadım ve inlemeye başladım. Popomu ısırıyor, içimde müthiş bir heyecan yaratıyordu. Sonra omurgamı öpmeye başladı. Kirli sakalı omuzlarıma batıyordu.

Bir parmağını içime daldırdı. Kahretsin ki yetmemişti. İkinciye de daldırıp beni biraz esnetti. Bir iki defa parmaklarını yavaşça içime sokup çıkardı. Kendimi eline doğru yapııştırıyor, daha fazlasını istiyordum. Sonra komodinin çekmecesinin sesini duydum. Prezervatif çıkarıyordu. Parmaklarını kaydırarak içimden çıkardı. İçimdeki boşluk, katlanılamazdı. Fermuarını açtığını, üstündekileri sıyırdığını ve prezervatif paketini açtığını duydum. Sonra aletini üzerime dayadı, deliğimin üzerine sürtünmeye başladı. Yavaş ama sert itiyor, içeride yer bırakmıyordu. Bir an durdu, alışmam için bana zaman verdi.

Ama çok değil.

Ellerini kalçalarımın üzerine koyup hareket etmeye başladı. Her hamlesinde biraz daha sertleşiyordu.

Sessizliğin içinde sadece nefes alışını ve teninin tenime çarpınca çıkardığı sesi duyuyordum. Hava seks kokuyordu. Kendimi geri itiyor, her hamlesinde onunla aynı noktada buluşuyor, onu daha da azdırıyordum. Sabahki tatlı ve yumuşak sevişmemizle alakası yoktu. İkimiz de haşındık. Kotum, bacaklarımı dizlerimde zincirlemiş, her hamlesinde beni biraz daha ileri kaymak zorunda bırakmıştı. Parmaklarını kalçalarıma geçiriyor, olduğum yerde kalmamı sağlamaya çalışıyordu. İçimde bir yere bastırınca birden inledim. Üst üste o noktaya vuruyor, aklımı başımdan alıyordu. İyice kızışmıştım. Beni

ateşliyordu sanki. Tenimden ter akıyordu. Başımı geri atıp gözlerimi kapadım, gücüm yettiğince yere tutunmaya çalıştım. İstem dışı, adını haykırmaya başlamıştım. Kahretsin. Bedenim, benim değildi sanki. Vücudumun her noktası uyarılmıştı. Çok ama çok sert boşaldım. Kaslarım her kasıldığında sırtım iyice yay şeklini alıyordu.

Elleri, kaygan tenimin üzerinde kayıyor, hamleleri sıklaşıyordu. Kısa süre sonra o da boşaldı ve kendini iyice dibe itip bir süre öyle kaldı. Başını sırtımda dinlendirip belime sarılıyordu. İyi ki de sarılmıştı. Yoksa olduğum yere yığılacaktım. Yavaşça yere kaydım. Beni tutmasa yüzümü yere çarpabilir, muhtemelen de bunu hiç umursamazdım.

Beni sessizce kucağına alıp banyoya götürdü, musluğun yanına oturttu. Fazla uğraşmadan prezervatifi çıkardı, küveti doldurmaya başladı. Ara sıra musluğun altına elini tutuyor, sıcaklığı kontrol ediyordu. Beni, çocukmuşum gibi soyuyordu. Ayakkabılarımı, çoraplarımı, kotumu ve külotumu çıkardı. Bluzumu başımdan çekip sutyenimi açtı. Kendi giysilerini hiç umursamadan fırlatıp atmıştı. Beni ilgiyle soymuştu. Tüm iriliğime, hantallığıma ve kavgacılığıma rağmen bana çok nazık davranıyordu. Porselen bebekmişim gibi. Ara sıra sert seks yapabileceği porselen bebeğiydim sanki. Suyu bir kez daha kontrol ettikten sonra beni kaldırdı ve birlikte küvete girdik.

Tenim aniden soğudu. Sırtımı ona dayadım. Dişlerim titriyordu. Bana sıkıca sarılıp yanağını başımın üstüne dayadı.

“Çok sert davrandıysam özür dilerim,” dedi, en sonunda. “Öyle demek istemedim. Seni öyle saçma sapan şeylerle suçlamak da... Ben sadece... Kahretsin. Özür dilerim.”

“Sert olmak önemli değil ama güven sorunu... Bir ara

bunu konuşarak halletmemiz gerekiyor." Başımı omzuna dayayıp hüznü gözlerinin içine baktım.

Başını gergince öne eğerken çenesi de gerilmişti.

"Ama şimdi, Vegas'tan bahsetmek istiyorum."

Beni saran kolları kasıldı. "Vegas'tan mı?"

Yüzüne uzun uzun baktım. Hâlâ geriye doğru düşünüp hatırlamaya çalışıyordum. Yaşadığımız her neyse, yanlış anlamak istemiyordum.

Evlilik. Evlilikti işte.

Yok artık.

"Son yirmi dört saat içinde pek çok şey atlattık," dedim.

"Evet, sanırım öyle."

Elimi, parlak yüzüğümü havaya kaldırdım. Pırlantanın büyüklüğü önemli değildi. Önemli olan, o yüzüğü parmağıma David'in takmış olmasıydı. "Pek çok şey konuştuk. Birlikte uyuduk. Birbirimize sözler verdik. Önemli sözler..."

"Verdiğin sözler için pişman mısın?"

Elimi, ensesine kaydırdım. "Hayır. Kesinlikle değilim. Ama yarın uyanıp tüm bunları unutsan, senin için hiç var olmamış olsam, sana çok sinirlenirdim."

Alnı kırıştı.

"Benim için her şey bu kadar değerliken sen hepsini unutsan senden nefret ederdim."

Dudaklarını yalayıp ayağıyla musluğu kapadı. Akan suyun sesi kesilince banyo birden sessizleşmişti.

"Evet," dedi. "Sinirliydim."

"Seni bir daha öyle yüzüstü bırakmayacağım."

Göğsü, altımda hızla inip kalkıyordu. "Tamam."

"Birine güvenmeyi öğrenmek zaman alıyor, biliyorum. Ama bu arada bana biraz olsun şans vermeni istiyorum. En azından yargıya varmadan önce biraz düşün."

"Biliyorum." Dikkatli mavi gözleriyle beni inceliyordu.

Uzanıp küvetin yanındaki küçük sabun bezini aldım. "Şimdi izin ver, seni biraz temizleyeyim."

Çenesi fena şişmişti. Burnunun altında, dudaklarının yanında kurumuş kan lekeleri vardı. Fena haldeydi. Kaburgalarında kocaman kırmızı bir iz oluşmuştu.

"Bir doktora görünmelisin," dedim.

"Kırılan bir şey yok."

Dikkatle, dudağının yanını ve burnunun altını sildim. Onu canı acırken görmek çok kötüydü. Tüm bunlara benim sebep olduğumu düşünmek hele içimi sızlatıyordu. "Çok bastırırsam söyle."

"İyi yapıyorsun."

"Canın yandığı için üzgünüm. Bu gece barda da Vegas'ta da. Bunların olmasını hiç istemedim."

Bakışları yumuşamıştı. Ellerini üzerimde kaydırdı. "Benimle LA'e dönmeni istiyorum. Seni, yanımda istiyorum. Bir ara okul başlayacak, biliyorum ama o konuyu da bir şekilde hallederiz diye düşünüyorum. Ama ne olursa olsun birbirimizden uzaklaşmamızı istemiyorum."

"Uzaklaşmayacağız."

"Söz mü?"

"Söz."

On Üçüncü Bölüm

Sabah ışığıyla uyandım. Yuvarlanıp gerinmiş, planımızı gözden geçirmiş, kafamda pürüzleri düzeltmeye çalışmışım. David, yanımda yan yatıyor, uyuyordu. Yukarı attığı kolu yüzünü kapatıyordu. O, orada oldukça, hayatımdaki her şey yolunda gidiyor demekti. Ama aynı zamanda da gözler önünde. Gece bir ara üstünü açmış olmalıydı. Demek sabah ereksiyonu diye bir şey gerçekten vardı. Al işte. Lauren yine haklıydı.

Yüzüğüm parmağımda, yanında uyanınca kafayı yemiş gibi sırtmıştım. Tabii, kim uyanıp David'i yanında çırılçıplak yatarken bulsa sırtırdı. Dün geceki zorlamalardan dolayı, bacaklarımın arası biraz ağrıyordu ama çok kötü değildi. Hiçbir şey beni, kocamı izlemekten alıkoymazdı.

Hazır vaktim varken onu yakından incelemek için yatakta biraz aşağı kaydım. Göbek deliği yok gibiydi. Küçük bir izi dümdüz karnında takip eden tüyleri, şeyine kadar iniyordu. Şeyi kalın, sert ve uzundu.

“Şey” den kastım, penisiydi tabii ki.

Ahh. Böyle söylemek hiç hoşuma gitmedi.

Aleti. Evet. Çok daha iyiydi.

Dün gece ısrarı üzerine ılık suyun içinde her yanımız buruşuna kadar bir süre daha oturmuştuk. Sadece konuştuk. Çok tatlıydı. Geçmişte onu terk ettiğini ve/veya aldattığını anladığım kadından hiç bahsetmemiştik. Ama gizli varlığını hissediyordum. Zamanla onu kapı dışarı edecektik, emindim.

Sabun kokuyordu. Sanırım biraz misk kokulu bir sabundu. Daha önce ılıkılığı, bir koku olarak tanımlamazdım ama David tam olarak böyle kokuyordu; ılık. Sıvı gün ışığı gibi. Evin sıcaklığı ve huzuru gibi.

Hemen yüzüne baktım. Şükürler olsun ki kolunun altından, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Göğsü değışmeyen aralıklarla inip kalkıyordu. Her ne kadar şairane düşüncelerle olsa da aletini koklarken yakalanmak istemiyordum. Bu, yaşamak istemeyeceğim seviyede bir utanç olurdu.

Damarlara rağmen teni pürüzsüz, başı belirgin görünüyordu. Sünnetsizdi. Merakım arttı. Belki de zaten merak ediyordum. Her şeyi ortada, karşımda yatıyordu ve ben ne düşünüyordum. Avucumu nazikçe üzerine koydum. Teni yumuşak ve sıcaktı. Dikkatle parmaklarımı etrafına doladım. Aleti birden kıpırdayınca şaşkınlıkla geri çekildim.

David, bağırarak kahkaha atmaya başlamıştı.

Piç kurusu.

Utançtan yerin dibine girmiştım. Boynumdan yukarı kıpkırmızı kesilmiştim.

“Özür dilerim,” dedi, elini bana uzatıp. “Ama yüzünü görmeliydin.”

“Hiç komik değil.”

"O kadar komikti ki, bebeğim, inanamazsın." Parmaklarını, bileklerime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Gel buraya. Ah, kulakların kızarmış."

"Hayır, kızarmadı," diye mırıldandım, başımı göğsüne dayayıp.

Hâlâ kıs kıs gülüyor, bir yandan sırtımı okşuyordu. "Bunu kafana takma ama, tamam mı? Bana dokunman hoşuma gidiyor." Bilemiyorum artık, der gibi bir bakış attım, içimi çekerek.

"Bak, aletimle oynarsan, mutlaka bir şeyler olur. Sana bunun garantisini verebilirim."

"Onu biliyorum." Boynu, kızaran yüzümü saklayabilmem için ideal bir pozisyonda duruyordu. Fırsatı kaçırmadım. "Küçük bir sürpriz yapacaktım sadece."

"Yaptın zaten. O kesin." Bana sıkıca sarılıp alt tarafımı avuçladı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

"Öyle mi?"

"Biraz acıyor," diye itiraf ettim. "Sen benimle umursamazca alay etmeden önce çok mutluydum."

"Kıyamam sana. Bakayım," dedi, beni yuvarlayıp yataкта üstüme çıkarken.

"Ne?"

Bacaklarımın arasına oturup dizlerimin üzerine ellerini koydu. "Çok şişmiş görünüyorsun. Belki de içten biraz acıyordur?"

"Galiba." Bacaklarımı çekip kapamaya çalıştım. Bana öyle bakması, kulaklarımın ucunun rengi için hiç iyi değildi.

"Sana daha nazik davranmalıyım."

"Ben iyiyim. O kadar da kırılgan değilim, gerçekten."

"Hımm."

"Öyle yerde bir kere seks yaptık diye parçalanacak değilim."

“Öyle mi? O halde böyle kal,” dedi, yatağın ucuna doğru kayarak.

Başı, bacaklarımın arasında, acıyan yerimle karşı karşıya duruyor, hiçbir yere kıpırdamamamı sağlıyordu. Bununla ilgili çok iyi şeyler duymuştum. Utangaçlığımı daha da arttıracak şeyler. Ama merak da ediyordum.

Dudaklarını, oradaki dudaklarımın üzerine koydu. Nefesinin sıcaklığıyla titriyordum. Karın kaslarım, beklenti içinde kasılmıştı.

Gözleri, gövdemin üzerinden gözlerimle buluştu. “Hoşuna gitti mi?”

Sabırsızca başımı salladım.

“Başının altına bir yastık daha koy,” dedi. “İzlemeni istiyorum.”

Kocamın her zaman harika fikirleri vardı. Söylediğini yaptım, açık bacaklarımın arasından onu izlemeye başladım. Uyluklarımı öptü. Önce birini, sonra diğerini. O hassasiyetten başka bir şey hissedemiyordum. Küçük, mükemmel bir dünyada gibiydim. Kendi dünyamda. Yatağımızın dışında hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Gözlerini kapadı ama benimkiler açıldı. Oradaki dudakları öptü ve dilinin ucuyla araladı. Çok hoşuma gidiyordu. İçim sıcaklığıyla dolmuştu. Ellerini bacaklarımın altına sokup daireler çizerek okşamaya başladı. Dudakları, oradan hiç ayrılmamıştı. Sanki oramla öpüşüyor gibiydi. Ağzını açıp dilini çıkararak beni zevkten kıvrandırıyor. Bacaklarımın altından sıkıca tutup beni kendine doğru kaldırdı. Saçları ve kirli sakalları tenime değdikçe daha da çıldırıyordum. Hangi noktada izlemeyi bıraktım, bilmiyorum. Haz vücudumu esir aldıkça gözlerim kapanmıştı. Muhteşemdi. Bitmesini istemiyordum. Ama içimdeki baskı artıyor, kontrol edilemez bir hal alıyordu. Tüm vücudum baştan aşağı titremeye başlamıştı. Bağırıp

çığlık atarak boşaldım. Her yerim gıdıklanıyor gibi titriyordu. Dümdüz yatıp nefes almaya çalıştığımı görene kadar başını kaldırmadı.

"Sana güldüğüm için beni affettin mi?" diye sordu, yanıma gelip omzumdan öperken.

"Tabii ki."

"Peki yerdeki sert seks için? Onun için de affettin mi beni?"

"Hımm."

Üzerime çıkarken şilte altımdan kayıyordu. Göğüslerimin yanını yalayarak köprücük kemiğime ulaştı.

"O çok hoşuma gitti," dedim. Sessiz ve yavaş konuşuyordum. Yavaş yavaş gözlerimi açtım.

"Seks sarhoşluğu sana çok yakışıyor, Evelyn." Tek eliyle kalçamı okşayıp başını eğerek bana gülümsedi. "Seni ne zaman istersen yerim. Sorman yeterli."

Ben de ona gülümsedim. Belki gülümserken biraz tuhaf bakmış olabilirim. Bu tür şeylerden bahsetmek benim için çok yeniydi.

"O muhteşem amını yalamama bayıldığını söyle bana."

"Hoşuma gitti, dedim ya."

"Utaniyorsun." David'in kaşları, yaramaz bir ifadeyle havalanmıştı. "Yerde sert seks yapabiliyoruz ama oral seksten bahsedemiyoruz, öyle mi? 'Am,' de."

Gözlerimi devirdim. "Am."

"Bir daha. 'Ama,' der gibi söyleme."

"'Ama,' der gibi söylemiyorum. Am. Am. Am. Am. 'Ama,' gibi değil, am. Oldu mu? Mutlu musun?" Bir elimi göğsünden aşağı doğru kaydırırken gülüyordum. "Ben de şimdi senin için bir şey yapabilir miyim?"

Elimi durdurdu, dudaklarına götürüp öptü. "Bu gece tekrar sevişene kadar bekleyeceğim. Tabii kendini iyi hissedersen."

"Bu gece sevişeceğiz, Nazik Bayım, öyle değil mi?"

"Tabii ki." Sırıtarak yataktan indi. "Önce sevişeceğiz, sonra seni becereceğim. Aradaki farkı keşfetmek için ciddi zaman ayırmamız gerek. Eğlenceli olacak."

"Tamam," dedim, hemen. Salak değildim.

"İşte benim sevgilim." Dikkatle gözlerimin içine bakıp elini uzattı. "Acayip güzelsin. Kesinlikle bu akşama kadar bekleyemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Beklemeyecek misin?"

"Hayır. Baksana, böyle çırlıçplak yatağımda yatıyorsun. Daha önce hiç böyle güzel şey görmedim." Başını sallıyordu. Dudaklarında hafif bir hüznün, vücudumu inceliyordu. Kocam, egoma o kadar iyi geliyordu ki. Ama aynı zamanda da şükran dolu ve mütevazı hissettiriyordu. "Ne salağım! Neden bekleyelim, dedim ki?", dedi, parmağını bana doğru kıvrarak. "Senden uzak kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Duşa gelip bana yardım etmek ister misin? Ellerin de biraz deneyim kazanır."

Yataktan kalkıp peşinden gittim. "Öyle mi?"

"Tabii, kesinlikle. Seni ve eğitimini ne kadar ciddiye aldığımı biliyorsun."

Lauren telefonda, "Çok kötüsün," derken, sesi yankılanıyordu. Pam, sahilin bazı yerlerinde cep telefonunun çekmediğine dair beni uyarmıştı.

"Seni hâlâ sevmiyorum, demiyorum," dedi. "Ama..."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedim, koltuğun köşesine otururken. Evin erkek ahalisi alt katta müzik yapmakla meşguldü. Pam, şehre birkaç işini halletmeye gitmişti. Benim de aramam gereken insanlar, açmam gereken kütüphaneler vardı. Mutlu evlilik bağı hayallerim, beynimde inanılmaz boyutlara gelmişti.

"Neyse, anlat hadi," diye ısrar etti.

"Yani hâlâ evliyiz. Ama şimdi bu iyi bir şey."

Lauren, kulağımın içine çılglık atıyordu. Sakinleşmesi birkaç dakikasını aldı. "Aman Tanrım. Ben de bir şeylerin yoluna girmesini umuyordum. Adam acayip seksi."

"Evet, gerçekten öyle. Ama sırf seksi değil. Ondan çok daha fazlası. Harika birisi."

"Anlat, anlat."

"Yani, gerçekten. Harika birisi."

Kahkahalar atıyordu. "Onu dedin zaten. Harika, tamam. Başka bir sözcük bul, Külkedisi. İçimdeki hayran kıza oyalanacağı bir şeyler ver."

"Kocama sulanma. Çok ayıp."

"Kusura bakma ama bu uyarı için altı yıl geç kaldın. Ben David Ferris'e, sen Vegas'ta adamın parmağına yüzüğü takmadan çok önce âşıktım bir kere."

"Aslında, onun yüzüğü yok."

"Öyle mi? Bu işi halletmen gerek."

"Hımm." Pencereden dışarı, okyanusa baktım. Uzaklarda bir yerlerde bir kuş, havada daireler çizerek uçuyordu. "Monterey'deki evindeyiz. Burası çok güzel."

"LA'den ayrıldınız mı?"

"LA pek iyi geçmedi. Hayranlar, avukatlar, menajerler, her şey çok boktandı."

"Detay ver, bebeğim. Detay ver."

Dizlerimi göğsüme çekip kotumun dikişleriyle oynamaya başladım. Kendi içimde çatışıyordum. David'in arkasından, özelimizi bir başkasıyla paylaşmak hoşuma gitmemişti. O kişi, Lauren bile olsa. Her şey değişmişti. Ama yine de ona anlatabileceğim şeyler vardı. "İnsanlar, başka bir gezegenden gibiydi. İçlerine giremedim. Ama yine de partilerini görmeliydin. Bütün o şık insanların hepsi bir arada bir malikanedeydi. Çok etkileyiciydi."

"Beni kıskançlıktan delirtiyorsun şu an. Kimler vardı?"

Birkaç isim söyledim. "Aaaa, ooo," deyip duruyordu.

"Ama LA'ı özlemiyorum. Burada her şey çok güzel gidiyor, Lauren. Evliliği iptal etmekten vazgeçtik. Bekletiyoruz. Nasıl gideceğine bakıyoruz."

"Ne romantik. O yakışıklı adamın üstüne atlamadım deme bana sakın. Sakın beni ağlatma."

"Lauren," diye ofladım.

"Evet mi, hayır mı?"

Duraksadım. Yine bağırırmaya başladı. "EVET Mİ, HAYIR MI?"

"Evet. Tamam mı? Evet."

Bu kez, çığlığının kulak zarımı patlattığından eminim. Tek duyabildiğim çınlamaydı. Çınlama geçince arkadan sesler geldiğini duydum. Erkek sesleri.

"Orada kim var?" diye sordum.

"Kimse. Bir arkadaş."

"Arkadaş arkadaş mı, yoksa 'arkadaş' mı?"

"Sadece bir arkadaş. Dur bir dakika odaya geçeyim. Eee, senden bahsediyorduk, David Ferris'in karısı. Stage Dive'ın gitaristi David Ferris'in karısı oldun."

"Tanıdığım bir arkadaş mı o?" diye sordum. Daha da meraklanmıştım.

"Popo fotoğrafının kopardığı kıyameti biliyorsun, değil mi?"

Can evimden vurmuştu. "Evet, biliyorum."

"Şok şok şok. Ha ha! Ama cidden, gayet iyi görünüyordun. Benimki seninkinin yarısı kadar bile iyi görünmezdi. Geçen dönem sayemde arabayı bırakıp okula yürüyerek gittiğine mutlu oluyorsundur herhalde şimdi. Vegas'ta ne gece geçirmişsin be kızım!"

"Kıçımı, Vegas'ı filan boş ver de şu arkadaştan bahset."

"Ya da sen seks hayatından bahset. Çünkü birkaç senedir benim seks hayatımı yeterince konuştuk. Senin hakkında konuşmaya pek fırsatımız olmamıştı," dedi, şen şakrak kız arkadaş sesiyle.

Mal, alt kattan çıkmış, mutfağa giderken, "Evvie, içecek bir şeyler ister misin?" diye bağırdı.

"Evet, lütfen."

"O kim?" diye sordu, Lauren.

"Davulcu. Aşağıdaki stüdyoda çalışıyorlar."

Lauren, şaşkınlıktan dilini yutacaktı. "Bütün grup orada mı?"

"Hayır, sadece Mal ve David'in başka bir arkadaşı."

"Malcolm orada mı? O da acayip seksi ama tam erkek orospusu," diye ekledi, beni bilgilendirerek. "Kaç kadını yakalandığını görmem lazım."

"Al bakalım, çocuk gelin." Mal, kapağını açtığı buz gibi bir şeyi bana uzattı.

"Sağ ol, Mal," dedim.

Göz kırpıp gitti.

"Beni ilgilendirmez," dedim, Lauren'a.

Kıkırdıyordu. "İnternete girip onları araştırmadın değil mi daha? Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorsun."

"Arkalarından iş çevirip onları kontrol etmek doğru değilmiş gibi geliyor."

"Saflık da bir yere kadar seksi, yavrum."

"Saflık değil bu, yavrum. Özel hayatlarına saygı göstermek."

"Ki, artık sen de bunun bir parçasısın."

"Özel hayat önemli bir şey. Oturup internette onları araştırırsam neden bana güvensinler?"

"Aman her şeye de bir lafın var." Lauren içini çekti.

"O halde grubun David daha on altı yaşındayken tura çıkmaya başladığını bilmiyorsun. Asya'nın bir ucundan diğer ucuna kadar konserler verdiler. Yolda ve döndükten sonra kayıtta çok zaman geçirdiler. Ne hayat ama değil mi?"

"Evet. Artık daha sakın bir hayat istediğini söylüyor."

"Şaşırmadım. Grubun dağılacağına dair dedikodular var. Yapabilirsen bunun olmamasını sağla lütfen. Kocana da kendini bir an önce toparlamasını ve yeni bir albüm hazırlamasını söyle. Sana güveniyorum."

"Tabii," dedim, David'in bana şarkılar yazdığını söylemeyerek. Bu bizim, özelimizdi. En azından şimdilik. Lauren'a anlatamayacaklarımın listesi gittikçe kabarıyordu.

"O çocuğun kalbini öyle bir kırmanı istiyorum ki yine *San Pedro* gibi bir albüm çıkarabilsin. Ama sanırım senin için bu pek kolay olmayacak."

"Tahmin gücün ne acayıpmış."

Güldü. "O albümde Monterey eviyle ilgili bir şarkı var, biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Tabii. Gelmiş geçmiş en iyi aşk şarkılarından biri. Hani şu meşhur 'Kumdan Ev' şarkısı. David, yirmi bir yaşında Avrupa'da turne ederken lise aşkı ona ihanet etmiş. O evi zamanında, birlikte yaşamaları için satın almış."

"Dur, Lauren. Bu... Kahretsin, bunlar çok özel konular." Kalbim de aklım da şaşkındı. "Bu evi mi?"

"Evet. Yıllardır birliktelermiş. David, mahvolmuş. Sonra yattığı bir kaltak, hikâyeyi basına satmış. Bu arada on iki yaşındayken annesi evi terk etmiş. Kadınlar konusunda sorunlu olmaması beklenemez, ha?"

"Dur, Lauren, lütfen. Ciddiyim," dedim. Neredeyse

telefonu boğacaktım. "Bu tür şeyleri bana hazır olduğunda anlatmalı. Bu bana hiç doğru gelmiyor."

"Buna hazırlıklı olmak derler, canım. Sorun nedir, anlamıyorum."

"Lauren."

"Tamam. Daha fazla anlatmıyorum. Ama bu kadarını bilmen gerekiyordu. Ciddiyim. Böyle olaylar insanda kalıcı yaralar bırakır."

Haklıydı. Bu bilgiler, evden çıktığımda verdiği sert tepkiyi açıklıyordu. Hayatındaki en önemli iki kadın onu yapayalnız bırakmış. Ama yine de geçmişiyile ilgili öğrendiğim bu bilgileri öğrenme şeklimin doğru olduğunu düşünmüyordum. Bana yeteri kadar güvendiğinde kendi anlatmalıydı. Gerçi bana güvenmesi için yeterli zamanımız olmamıştı henüz. Bu kadar özel meselelerini ilk buluşmada anlatacak değildi ya. Başından geçen özel olayların, insanların eğlencesi için internette yayınlanıyor olması ne kadar korkunçtu. Mahremiyete gel. Basına konuşmamam konusundaki endişesini artık daha iyi anlıyordum.

Gazlı içeceğimden bir yudum daha alıp şişeyi yanağıma dayadım. "Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

"Biliyorum. Ondan bahsederken sesinden anlaşıyor. Ona âşık olmuşsun."

Birden sırtım dikleşti. "Ne? Yoo. Delirme canım. Daha değil. En azından henüz değil. Daha birlikte olalı birkaç gün oldu. Sesimden âşık olduğum mu anlaşıyor? Gerçekten mi?"

"Konu aşksa, zamanın ne önemi var."

"Belki de," dedim, düşünceli bir halde.

"Dinle beni. Jimmy, bir süredir Liv Andrew'la çıkıyor. Onunla tanışırsan imzalı bir fotoğrafını istiyorum, anlaşıldı mı? Son filmi harikaydı."

"Jimmy, en tatlıları değil. Pek mümkün olmayabilir."

Ofladı. "Peki. Ama sen âşıksın."

"Şişşt."

"Ne? Ne güzel işte."

Lauren'ın gizemli arkadaşının arkadan çıkardığı gü-rültüler, artan korkumu bastırmıştı.

"Hadi kapamam lazım," dedi. "Ara beni, tamam mı?"

"Ararım."

"Güle güle,"

Ben de, "Sana da," dedim ama çoktan telefonu kapat-mıştı.

On Dördüncü Bölüm

David, yavaşça arkama gelip, "Kaşlarını çatıyorsun," dedi. Başını yana eğince, kahverengi saçları yüzüne doğru düşmüştü. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yaklaştı. "Neden öyle yapıyorsun?"

Akşam yemeği hazırlıyordum. Dondurucuda pizza hamuru bulmuştum. Onu çözdürürken üzerine koyabileceğim bir şeyler dilimliyor, peynir rendeliyordum. Tabii bir yandan Lauren'ın anlattıklarını düşünerek. Artık evi o kadar da sıcak bulmuyordum. Aklında başka bir kadın varken onun için satın aldığını düşününce mekâna karşı hislerim değişmişti. Kendimi tekrar başkasının işine burnumu sokuyor gibi hissetmeye başlamıştım. Korkunç ama gerçektir. İnsanın kendine güvenmemesi ne kötü şey.

"Versene." Arkadan bileğimi kavrayıp elimi ağzına götürdü, parmağımdan domates sosu yaladı. "Hımm."

Karın kaslarım kasılmıştı. Tanrım, sabah ağzı üzerimdeydi. Bu gece ikimiz için planları vardı. Kendimi uyanmak istemediğim çılgın bir rüyada gibi hissediyordum.

Uyanmama gerek de yoktu. Her şey yoluna girecekti. Yoluna sokacaktık. Artık birbirimize bağı ve evliydik. Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti, sırtıma dayandı. Aramızda hiç boşluk bırakmamıştı.

"Aşağıda işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Çok iyi. Dört şarkıyı şekillendirdik. Biraz uzun sürdü, kusura bakma," dedi, boynuma bir öpücük kondurup tüm kötü düşüncelerimi yok ederek. "Ama artık baş başayız."

"Güzel."

"Pizza mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu, burnunu boynuma dayayıp beni koklarken. Kirli sakalı tenime batınca kendimi hem tuhaf hem de harika hissettim. İçimi titretmişti. Durana kadar tüm tüylerim havadaydı. "Pizzaya brokoli mi koyuyorsun?"

"Pizzaya sebze koymayı çok severim."

"Kabak da koymuşsun. Peki." Sesinden anladığım kadarıyla pizzaya bunları koyduğuma inanamıyordu. Çenesini omzuma dayayıp, "Hadi bakalım," dedi.

"Ayrıca domuz pastırması, sosis, mantar, biber, domates ve üç çeşit peynir de koyuyorum." Bıçağımla harika malzeme koleksiyonumu işaret ettim. "Bekle ve gör. Dünyanın en iyi pizzası olacak."

"Tabii ki. Bak, hepsini bir araya getirdim." Yüzüne bakmam için beni kendisine doğru döndürdü. Arkaya dönerken yanlışlıkla bıçağı ona doğru sallamıştım. Ellerini sıkıca kalçalarımın üzerine koydu ve beni mutfağın ortasındaki adaya çıkardı. "Bana eşlik et."

"Tabii."

Buz dolabından kendisi için bir bira benim için de gazlı bir içecek çıkardı. Alkolden hâlâ uzak duruyordum. Oturma odasından Tyler ve Mal'in sesleri yükseldi.

Tyler, "Yarın da çalışıyor muyuz?" diye sordu.

"Kusura bakma, dostum. LA'e dönmemiz gerek," dedi, David ellerini lavaboda yıkarken. Uzun, güçlü parmaklı elleri çok güzeldi. "Bana birkaç gün ver. Oradaki işleri yoluna sokayım sonra yine geliriz."

Tyler, başını kapıdan içeri sokup bana el salladı. "Tamamdır. Yeni işler bayağı ortaya çıkıyor. Bir dahakine Ben'le Jimmy'yi de getirecek misin?"

David'in kaşları buruştu. Çok mutlu bakmıyordu. "Olabilir. Neler yapıyorlar bir bakalım."

"Tamam. Pam dışarıda bekliyor, ben kaçıyorum. Bu gece randevu gecemiz."

El sallayıp, "İyi eğlenceler," dedim.

Tyler sırtı. "Biz hep eğleniyoruz."

Mal, sessizce kıkırdayarak içeri girdi. "Randevu gecesi mi? Yok artık... O da ne be? Bu yaşlılar bir tuhaf oluyor. Oğlum, pizzanın üstüne brokoli koyamazsın."

"Tabii ki koyabilirsin." David, brokoli ağaççıklarının üzerine karabiber öğütmekle meşguldü.

"Hayır," dedi, Mal. "Olacak iş değil."

"Kes sesini. Evelyn, pizzaya brokoli koymak istiyorsa pizzanın üzerine brokoli konacak."

Boğazımdan inen soğuk sodanın tadı ağzıma bir başka güzel gelmişti. "Sakin ol, Mal. Sebze dosttur, sebze candır."

"Of, çocuk gelin." İğrenerek dudaklarını gerip buz dolabından meyve suyu çıkardı. "Neyse. Ben de üzerinden çıkarıp yerim."

"Hayır. Sen dışarı çıkıyorsun," dedi, David. "Biz de Evelyn'le randevu gecesindeyiz."

"Ne? Atıyorsun, değil mi? Nereye gideceğim peki şimdi ben?"

David, omuzlarını silkip dağ gibi yükselen malzemelerin üzerine biraz daha İtalyan salamı ekledi.

"Yapmayın ama... Evvie... Sen benim arkamda durursun, değil mi?" Mal'in yüzünde hayatımda gördüğüm en zavallı ifade belirmişti. Izdırapla karışık mutsuzluğuna bir de terk edilmenin perişanlığı eklenmişti. Ayaklarıma kapanıp başını dizlerimin üzerine koydu. "Kasabada kalırsam burada olduğumuzu anlarlar."

"Araban burada," dedi, David.

"İyi de Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeyiz," diye söylendi, Mal. "Beni vahşi doğaya mı atacaksın? Ayılar yer beni."

"Burada ayı bile yoktur," dedim.

David, "Zırvalamayı kes, Mal," dedi. "Kafanı da karımın bacaklarının üzerinden kaldır."

Mal, homurdanarak ayağa kalktı. "Senin karın, benim arkadaşım. O, bana bunu yapmaz!"

David bana baktı. Kaybetmişti. "Yok artık ama ya. Hayır. Bu zırvalıklara kanıyor olamazsın, bebeğim. Tek gecemiz kaldı burada."

Gözlerimi kırptım. "Biz odamıza çıkarız. Ya da o aşağıda kalır. Bir şeyler yaparız."

David, elleriyle saçlarını tarayarak geri attı. O an zavallı çenesindeki morluğu bir kez daha gördüm. Daha iyi öpmeliydim. Arkadaşına bakarken alnında o James Dean kırıışığı belirmişti. "Tanrım. Kıza zavallı zavallı bakmayı kes. Biraz gururun olsun be!"

Ensesine vurunca Mal'in sarı saçları yüzüne düşmüştü. Bunun üzerine Mal, ateşle oynamaya başladı. "Tamam. Aşağıda kalırım. Boktan pizzanızdan bile yiyeceğim."

"David." Tişörtünden tutup onu kendime çektim. Mal'i kovalamayı bırakıp yanıma gelmişti.

"Hani baş başa kalacaktık," dedi.

"Tamam, tatlım. Kalacağız."

Mal, bir yandan yürüyor bir yandan dişlerinin arşından tıslayarak, "Evet!" diyordu. "Ben aşığıdayım. Yemek hazır olunca seslenin."

David, arkasından kaşlarını çatıp, "Herifin her şehirde bir sevgilisi var," dedi. "Arabasında uyuyacak hali yoktu. Çok fena oyuna getirildin."

"Olabilir. Ama öbür türlü onu merak ederdim." Saçlarını kulaklarının arkasına ittim, ellerimi ensesine kaydırıp onu kendime çektim. Kulağındaki küpelerin hepsi küçüktü. Bir kuru kafa, bir X, bir de ışı ışı parlayan minnacık bir pırlanta. Kulağını baş parmağıyla bir parmağının arasına alıp görmemi engelledi.

"Bir şey mi var?"

"Yooo. Sadece küpelerine bakıyordum. Özel bir anlamları var mı?"

"Hayır." Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Biraz önce neden kaşlarını çatıyordun?" Bir avuç mantar alıp pizzanın üzerine koymaya başladı. "Yine yapıyorsun."

Kahretsin. Sebebini aklımdan geçirip topuklarımı dolaba vurdum. Lauren'ın anlattıklarının üzerine nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum. Sorsam ne düşünürdü acaba? Kavgı etmek istemiyordum. Ama yalan söylemek de. Hiçbir şey söylememek de yalandı. Bunu biliyordum."

"Bugün, arkadaşım Lauren'la konuştum."

"Hı hı."

Yavaş yavaş anlatmak için ellerimi bacaklarımın arasına sokup bacaklarımı sıktım. "Büyük bir hayranın."

"Evet, söylemiştin." Gülümsedi. "Onunla tanışabiliyor muyum, yoksa o da baban gibi korkmam gerekenler arasında mı?"

"İstersen babamla tanışabilirsin."

"İstiyorum. Yakında Miami'ye gideriz. Ben de seni benimkiyle tanıştıtırırım, olur mu?"

“Çok sevinirim.” Derin bir nefes alıp verdim. “David. Lauren bana bazı şeyler anlattı. Senden bir şey gizlemek istemiyorum. Ama bana söylediklerini duyunca ne kadar mutlu olacağını da bilemiyorum.”

Başını çevirip gözlerini kıstı. “Neymiş o şeyler?”
“Seninle ilgili.”

“Hı, anladım.” Rendelenmiş peynirden alıp pizzanın üzerinde gezdirdi. “Ne yani? Sen Vikipedi’den filan bana bakmadın mı?”

“Hayır,” dedim. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Homurdanmaya başladı. “Önemli değil. Ne bilmek istiyorsun, Evelyn?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. İçeceğimi elime alıp yarısına kadar diktim. İyi gelmemişti. Boğazımı dondurup burnumu yakmaktan başka işe yaramamıştı.

“Hadi. Ne istiyorsan sor,” dedi. Mutlu değildi. Kaşlarını çatarak tek kaş haline getirince anlamıştım. Daha önce, David’in yüzü gibi kendini ifade edebilen bir yüz hiç görmemiştim. Belki beni sürekli büyülediğinden bana öyle geliyordu.

“Tamam. En sevdiğin renk nedir?”

Alay eder gibi güldü. “Arkadaşının sana söyledikleri bunlar değildi, herhalde.”

“Ne istersem sorabileceğimi söyledin. Ben de en sevdiğin rengin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Siyah. Gerçek bir renk olmadığını biliyorum. Okula pek uğrayamadım ama bunu öğrettiklerinde oradaydım.” Diliyle yanağına bastırıyordu. “Senin en sevdiğin renk ne?”

“Mavi.” Dev fırının kapağını açtığı sırada onu izliyordum. Pizza tepsileri, raflara çarpıp metalik sesler çıkarıyordu. “En sevdiğin şarkı ne?”

“Temel atıyoruz yani?”

"Biz evliyiz. İyi olur diye düşündüm. Birbirimizi tanıma kısmını biraz hızlı geçtik."

"Peki." Dudağının kenarını yukarı doğru kıvrıp oynadığım kaçak oyunu anladığını gösterdi. O hafif gülümsemesi bile her şeyi düzeltebiliyordu.

"Sevdiğim çok müzik var," dedi. "Led Zeppelin'in 'Four Sticks'ini çok severim. Sen, Lady Antebellum'dan 'Need You Now'ı seviyorsun, biliyorum. Ama Elvis taklidi yapan biri söylerse. Maalesef."

"Yapma ama... O an alkolün etkisi altındaydım. Bu haksızlık."

"Ama gerçek."

"Olabilir." Keşke hatırlamasaydım, diye düşündüm. "En sevdiğin kitap?"

"Çizgi roman severim. *Hellblazer*, *Preacher* gibi şeyleri."

İçeceğimden bir yudum daha alıp zekice bir soru düşünmeye çalıştım. Aklıma sadece klişeler geliyordu. Flört konusunda berbattım. O bölümü hızla geçmemiz, iyi olmuştu.

"Bir dakika," dedi. "Seninki ne?"

"*Jane Eyre*. Peki en sevdiğin film?"

"*Evil Dead 2*. Senin?"

"*Walk the Line*."

"*Siyah Giyen Adamlar*'la ilgili olan mı? Güzel. Tamam." Ellerini çırpıp birleştirerek ovuşturmaya başladı. "Sıra bende. Bana korkunç bir şey anlat. Yaptığın ama yaşayan hiçbir canlıya itiraf etmediğin bir şey."

"Vay canına, bu iyiymiş." Korkunç ama iyi. Neden benim aklıma böyle sorular gelmiyordu ki?

Bira şişesini dudaklarına götürürken şişenin ardından sırtıttığını gördüm. Kendinden emin ve mutlu görünüyordu.

"Dur bir düşüneyim..."

"Zaman sınırı var ama."

Yüzümü buruşturdum. "Zaman sınırı filan yok."

"Evet, var," dedi. "Çünkü o arada anlatacak saçma sapan bir şey uydurabilirsin. Aklına gelen ilk şeyi söylemen gerek. Başka kimsenin bilmediği bir şeyi. Bu tamamen dürüstlikle ilgili."

"Peki," diye üfledim. "On beş yaşındayken Amanda diye bir kızla öpüştüm."

Çenesini kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

Meraklı gözlerle yanıma yaklaştı. "Hoşuna gitti mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Yani fena değildi." Oturduğum yeri sıkıca tutup hafif öne kaykıldım. "Okulun lezbiyeni oydu. Ben de öyle olup olmadığımı anlamak istemiştim."

"Okulda sadece bir tane mi lezbiyen vardı?"

"Birkaç kişiden daha şüpheleniyordum ama gizlemeyen bir tek oydu. Kendine okulun lezbiyeni adını da kendi takmıştı."

"Aferin ona." Ellerini dizlerimin üzerine koyup kendine yer açmak için bacaklarımı araladı. "Neden lezbiyen olabileceğini düşündün?"

"Aslına bakarsan biseksüel olmayı umuyordum," dedim. "Böylece şansın artıyor. Aslında dürüst olmak gerekirse, okuldaki erkeler..."

"Okuldaki erkekler ne?" Popomu sıkıca tutup beni kendine doğru çekti. Karşı koymama imkân yoktu.

"Sanırım pek ilgimi çekmiyorlardı."

"Ama lezbiyen arkadaşın Amanda'yı öpmekten de çok hoşlanmadın, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Diliyle bir ses çıkardı. "Vay canına. Ne hüzünlü bir hikâyeymiş bu böyle. Şike yapıyorsun ama."

"Ne? Nasıl?"

"Bana korkunç bir şey anlatman gerekiyordu." Gü-lümsüyordu. "Bir kızla Fransız öpücüğü denemen pek korkunç sayılmaz."

"Fransız öpücüğüydü demedim,"

"Değil miydi?"

"Azıcık. Çok az. Ama sonra tuhaf geldi ve hemen dur-dum."

Birasından bir yudum daha aldı. "Kulaklarının ucu yine kızarıyor."

"Eminim." Gülererek başımı öne eğdim. "Şike yapma-dım. Daha önce kimseye o kızla öpüştüğümü anlatma-mıştım. Ve bu sır benimle mezara kadar gidecekti. Sana ne kadar güvendiğimi görüp kendinle gurur duymalı-sın."

"Evet ama beni büyük ihtimalle deli gibi azdıracak bir şey anlatman, şike sayılır. Korkunç bir şey anlatman ge-rekiyordu. Kurallar belli. Hadi bu kez kötü bir şey anlat."

"Deli gibi azdıracak bir şey ha?"

"İlk düşümde bu hikâyeyi kullanacağım."

Dilimi ısırp uzaklara baktım. David'in o sabah elle-rimi sabunlayıp üzerine koyduğunu düşününce aklım dağılmıştı. Ergen deneyimlerimi düşünüp mastürbasyon yapacağını düşündüm de... "Gurur duydum," demek bile yeterli değil. Hoşuma gitmediğini söyleyemem. "Ta-mam ama yaşımı biraz büyüt, öyle hayal et. On beş biraz korkunç."

"İyi de sadece öpüştünüz."

"Aklında orada bırakacak mısın? Amanda'yla aramda olanı abartmayıp doğruluktan ve hukuktan sapmayacak-sın, öyle mi?"

"Tamam. Seni daha büyük hayal ederim. Ve çılgınca-sına meraklı birisi olarak." Yine popoma ellerini koyup beni kendine çekti. Ben de ona sarılıyordum.

“Tamam. Baştan alalım. Bu kez kurallara uy.”

“Peki, peki.”

Boynumun yanına hafif bir öpücük kondurarak orada biraz durdu. “Amanda konusunda yalan söylemedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Tamam. O hikâyeyi sevdim. Bana daha sık anlatmalısın. Hadi şimdi baştan başla.”

Oflayıp pufladım. Kendimi bu kadar ortaya sermek için ayak diriyordum. David, derin bir nefes alarak alnını alnıma dayadı. “Anlat işte bir şey.”

“Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Saçmalama.”

“Gerçekten,” diye sızlandım. Ona anlatmak istediğim hiçbir şey gelmiyordu.

“Anlat hadi.”

Homurdanarak alnımı hafifçe alnına çarptım. “David, yapma ama. Kendimi karşısında kötü duruma düşürmek istediğim son kişi sensin.”

Geri çekilip gözlerini şaşı yaptı. “Senin hakkında ne düşündüğüm seni endişelendiriyor mu?”

“Tabii ki.”

“Sen iyi ve dürüst birisin, bebeğim. Yaptığın hiçbir şey o kadar kötü olamaz.”

“Evet ama dürüstlük her zaman iyi bir şey değil,” dedim, açıklamaya çalışarak. “Ağzımı, açmamam gereken pek çok kere açmışımdır. Susmam gereken yerde insanlara ne düşündüğümü söylediğim de çok oldu. Önce hareket ediyor, sonra düşünüyorum. Bak, Vegas’ta aramızda neler geçti. O sabah sorduğum hiçbir soru doğru değildi. Bunun pişmanlığını her zaman yaşayacağım.”

“Vegas, çok uç bir örnek.” Sırtımı ovuşturuyor, bana güven veriyordu. “Endişeleneceğin hiçbir şey yok.”

“Hani bana LA’daki o hayranın sana asılırken ne his-

settiğimi sormuştun ya. O zaman kendimi kontrol edebildim. Ama şimdi öyle bir şey olsa, bir kadın gelip sana öyle asılsa, muhtemelen onu bıçaklamak isterim. Etrafındaki rock yıldızı hayranlarına her zaman anlayışlı yaklaşacak değilim. O zaman ne olacak?"

Boğazından tuhaf bir ses geldi. "Bilmem. Belki de o zaman senin de bir insan evladı olduğunu fark edeceğim. Herkes gibi senin de hata yapabileceğini."

Cevap vermedim.

"İkimizin de hataları olacak, Evelyn. Bu kesin. Ama birbirimize karşı sabırlı olmalıyız." Çenemin altına parmağını koyup beni öpmek için havaya kaldırdı. "Hadi şimdi bana Lauren'ın sana bugün ne anlattığını anlat."

Köşeye sıkışmıştım. Yüzüne baktım. Karnıma sancı girmişti. Anlatmam gerekiyordu. Kaçışım yoktu. Tepkisi kontrolüm dışında olacaktı. "Bana ilk kız arkadaşının seni aldattığını anlattı."

Gözlerini kırptı. "Evet. Bu doğru. Uzun zamandır birlikteydik ama... Ben sürekli ya kayıttaydım ya da yolda," dedi. "O olay olduğunda, sekiz dokuz aydır Avrupa'da turnedeaydık. Turne, çoğu çiftin ayrılma sebebidir. Hayranlar ve tüm o hayat tarzı gerçekten insanın hayatının ağzına sığabiliyor. Geride bırakılmak da çok hoş bir şey olmasa gerek."

Olmadığına emindim. "Bir dahaki turnen ne zaman?"

Başını salladı. "Henüz planlanmış bir şey yok. Bu yeni kayıt tam oluşmadan da planlanamaz. Biliyorsun, uzun süredir hiçbir şey yapamamıştım."

"Anladım. Peki nasıl oluyor? Yani yolda olanın yolda kalacağına mı inanıyorsun?" diye sordum. İlişkimizin sınırlarını henüz belirlememiştik. Evliliğimiz tam olarak ne anlama geliyordu? Birlikte olmamızı istiyordu ama benim düşünmem gereken bir okulum, işim, bir hayatım

vardı. Belki de iyi eşler kendi hayatlarını bir kenara atıp grupla birlikte gidiyordu. Ya da belki de eşler davetli bile değildi. Hiçbir fikrim yoktu.

“Seni aldatmayı düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?”

“Birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı soruyorum.”

“Anladım.” Dudağını, başparmağıyla parmağı arasına alıp düşünüyordu. “Birbirimizi kandırmamakla başlayabiliriz mesela. Bunu bir kural haline getirelim, ne dersin? Grup konusuna gelince... Sanırım yaşadıkça göreceğiz.”

“Anlaştık.”

Hiçbir şey söylemeden bir adım geri atıp merdivenlere doğru “Mal?” diye bağırdı.

“Ne?”

“Kapını kapat ve kilitle. Hiçbir şekilde buraya çıkmıyorsun. Ben gelebilirsin diyene kadar orada kal, anlaşıldı mı?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mal bağırarak cevap verdi. “Yangın çıkarsa?”

“Yan.”

“Siktir git.” Aşağıdaki kapının çarptığını duyduk.

“Kilitle!”

Mal, aşağıda homurdanıyordu ama ne dediğini tam anlamadık. David’le ilişkileri, David’in ikiziyle olan ilişkisinden çok daha kardeşçeydi. Jimmy, pisliğin tekiydi. Ve LA’e dönmememiz için çok iyi bir sebepti. Ama maalesef Monterey’de saklanmak uzun vadede pek uygulanabilir bir plan değildi.

Okul, grup, aile, arkadaşlar...

David, tişörtünün arkasını tutup başından çıkardı. “Kural iki: Ben tişörtümü çıkarıyorsam sen de çıkaracaksın. Ve tişört kuralı, bu tür konuşmalar sırasında mutlaka

uygulanacak. Konuşmamız gerekiyor biliyorum. Neden durumu kolaylaştırmayalım?"

"Sence bu durumu kolaylaştırıyor mu?" Pek emin değildim. O pürüzsüz, seksi ten karşımda durup ona dokunmamı beklerken ve parmaklarım ona dokunmak için sabırsızlanırken biraz zor olacaktı. O dümdüz karnını ve baklavalarını görürken dilimi ağzımın içinde tutmam bile büyük bir ahlaki dayanıklılıktı. Aman Tanrım, bu adamın üzerimde acayip bir gücü vardı. Ama bir dakika ya. Biz evliydik. Kocamı arzulamamın, ahlaksız bir yanı yoktu. Esasen aksi, tuhaf ve yanlış olurdu.

"Çıkar hadi," dedi, çenesiyle kıyafetlerimi göstererek. Merdiven sessizdi. Hareket yoktu.

"Buraya gelmeyecek. Söz veriyorum." David'in elleri, alttan tişörtümün içine girdi ve tişörtümü kaldırıp başımdan çıkardı. Çıkarırken takılan at kuyruğumu da kurtarmıştı. Sutyenime hamle yapınca kollarımla göğüslerimi kapatarak, "Neden sutyeni bırakmıyoruz. Hani olurda..."

"Kurallara aykırı. Kuralları şimdiden çiğnemek mi istiyorsun? Sana hiç yakıştıramadım."

"David."

"Evelyn." Kopçasını açınca sutyen gevşedi. "Çıplak göğüslerini görmem gerek, bebeğim. Onları nasıl deli gibi sevdiğimi bilemezsin. Bırak hadi."

"Neden bütün kuralları sen koyuyorsun?"

"Sadece bir tane koydum. Pardon, iki tane. Bir de aldatmama kuralımız var." Sutyenimi çekti, kollarımı kaldırıp almasına izin verdim ama ellerimi oradan çekmeyecektim.

"Peki tamam. Sen de kural koy hadi," dedi, parmaklarını kollarımın üzerinde gezdirip tüm tüylerimi diken diken ederken.

"Konuşurken giysilerimi çıkarıp dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Hadi, yeni bir kural koy."

Kollarım kapatması gereken yerleri kapatırken ellerimi, çenemin altına dayamıştım. "Yalan yok. Hiçbir konuda."

"Anlaştık."

Başımı salladım. Rahatlamıştım. Bu evlilik işini becerecektik. Kalbimle de aklımla da buna inanıyordum. Her şey iyi gidecekti. "Sana güveniyorum."

Durdu. Uzun uzun baktı. "Teşekkür ederim. Bu büyük bir laf."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Sen bana güveniyor musun?" diye sordum ve sorar sormaz sorduğuma pişman oldum. İncancını talep etmenin hiçbir anlamı yoktu. Hatta daha da kötüsü, bunu istemek ilişkimize yara bile verebilirdi. Birden, aramızdaki sivri uçlu yarayı hissettim. Benim açtığım yarayı. Sabırsız davrandığım o salak hallerimle açtığım o yarayı! Kışın ortasında olsaydık da gidip kafamı karlara gömebilseydim diye düşündüm.

Omuzlarımın etrafına boş boş bakıyordu. Cevabım tam oradaydı. Dürüstlük bana patronun kim olduğunu çoktan göstermişti. Birden üşüdüm. Tişörtüm olmadığı için üşümüyordum ama o an, giyinmeyi çok istedim.

"Yavaş yavaş alışıyorum Evelyn. Bana... bana biraz zaman ver." Yüzünde hayal kırıklığı vardı. Dudaklarını sıkınca dudakları bembeyaz oldu. Sonra gözümün içine baktı. Artık orada ne gördüyse, durumu değiştirmemişti. "Kahretsin."

"Tamam. Önemli değil," dedim, söylediğimin gerçek olmasını umarak.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

“Hayır. Hayır. Her şey düzelecek.”

Cevap vermek yerine beni öptü.

Bu kadar sağlam dağılınca insan hemen toparlanamıyor. Tekrar ısınmaya başlamıştım. Ellerimi ellerinin üzerine koyduğum an, onun pişmanlığı ve benim kırgınlığım önemsizleşmişti. Parmaklarımızı birbirine geçirdik. Ellerini alıp göğüslerime götürdüm. İkimizde mırıldanmaya başlamıştık. Hayal kırıklığının soğukluğu, avuçlarının o harika sıcaklığına dayanamamıştı. Aramızdaki çekim, her seferinde galip geliyordu. Az sonra daha da çok şey hissedecektim. Omuzlarımı öne itip kendimi ellerine daha çok bıraktım. Yer çekimi ona doğruydum sanki. Ama dudaklarını da istiyordum. Tanrım! İçine girip aklının içindekileri öğrenmek, tüm o dağınık düşüncelerini bilmek istiyordum.

Dudaklarımız tekrar buluştu. İnliyor, göğüslerimi okşuyordu. Dilini, ağzımın içine kaydırdı. Onu hemen, orada, o an arzuluyordum. Ona ihtiyacım vardı. İçim gidiyordu. Bacaklarımı, beline dolayarak dengemi buldum. Hiçbir yere kaçamazdı. Dişimi tırnağıma takar onu geri alırdım. Başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor, beni çok fena uyarıyordu. Ellerimi, omuzlarına kaydırıp dik durmak için ondan destek alıyordum. Yarı çıplak ya da değil, o an okuldaki bando yanımıza gelse umurumda olmazdı. Baston sallayan kızları filan getirseler bile umurumda değildi. Önemli olan tek şey vardı.

İnsanların seksi neden bu kadar ciddiye aldıklarına ya da yeteri kadar ciddiye almadıklarına şaşmamak lazım. Seks, insanın aklını başından alıyor, vücudunu tutsak ediyordu. Aynı anda kaybolmak ve bulunmak gibi bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse biraz da kokutucuydu.

“Her şey çok güzel olacak,” dedi, kulak mememi dişlerinin arasına alırken. Taş gibi aletini vücuduma dayama-

ya başlamıştı. Kot pantolonların tam orasına dikiş atma fikrini bulandan Tanrı razı olsun. Gözlerimde şimşekler çakıyordu. Onun için de bu kadar harika mıydı acaba? En iyisini yaşamasını, her şeyin güzel olacağı konusunda haklı olmasını istiyordum.

"Benim tatlı bebeğim, biraz zamana ihtiyacım var sadece," dedi. Ilık nefesi vücudumda kayıyordu.

"Onun yüzünden," dedim. Her şey açık açık konuşulmalı, hiçbir şey gizlenmemeliydi.

"Evet," dedi, kısık bir sesle. "Onun yüzünden."

Gerçek canımı acıtmıştı.

"Evelyn, bu ilişkide sadece sen ve ben varız. Yemin ederim." Dudaklarına dönüp beni nazikçe öptü. Dudaklarımda tadı kalmıştı. Dudaklarının sıcaklığı, öpüşünün hissi.

"Dur," dedim, vücuduna doladığım bacaklarımı serbest bırakırken.

Kararsız bir halde gözlerini kırpyordu.

"Geri git. Aşağı inmek istiyorum."

"Aşağı mı inmek istiyorsun?" Güzel dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı. Kotunun ön kısmı, patlayacak gibiydi. Ona bunu yapmıştım. Mutfakta koşarak zafer çiğlikleri atmak biraz abartılı olabilirdi belki ama... kendimi çok iyi hissediyordum. Son günlerde bunu ona o yapmıyordu, ben yapıyordum. Bunu bilmek bile keyfimi arttırıyordu.

Tezgâhın ucuna kaydım. Kalçalarımдан tutup yere yumuşak bir şekilde inmeme yardım etti, indim. Bacaklarım tutmuyordu. Kaşlarını kaldırıp başını eğerek yüzüme baktı.

"Yapmak istediğim bir şey var," diye açıkladım. Heyecanla gerilmiştim. Parmaklarım titriyordu. Gergin fermuarına geçmeden önce düğmesini açtım.

Bileklerimden tuttu. "Dur bir dakika."

Ne diyeceğini merak ederek durdum. İstemeyeceğini söyleyecek değildi herhalde. Bana bunu, her erkeğin sevdiği söylenmişti. Yapbozuna uymayan bir parçaydım sanki. Şaşkındı. Beni durdurmaya mı, hızlandırmaya mı çalışmıştı, gerçekten anlayamamıştım.

Konuşmayınca, "Bir problem mi var?" diye sordum.

Ellerini yavaşça bileklerimden çekip beni serbest bıraktı. Kollarını havaya kaldırıp teslim olmuş gibi yaptı. "İstedğin bu mu?"

"Evet. David, neden bunu büyütüyorsun? Dudaklarını üzerinde hissetmek istemiyor musun?"

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Ama bu senin için bir başka ilk, değil mi?"

Parmaklarım, kotunun beliyle oynarken evet, anlamında başımı salladım ama devam etmedim.

"İşte bu yüzden abartıyorum. Tüm ilklerinin kusursuz olmasını istiyorum. Ve emin ol, beni yalayacağını düşününce bile burada kendimden geçiyorum."

"Yaaa."

"Bütün gün boyunca seni düşündüm. Durmadan bir şeyleri bozdum. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Bir şeyler yapabilmemiz bir mucize." Parmaklarını saçlarına geçirip yüzünden çekerek arkaya itti. Elleri başında, kaslı göğsü öndeydi. Kaburgasında, bir gece önceki bar kavgasından kalan morluk kusursuzluğunu bozuyordu. Eğildim ve o mor yeri öptüm. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu, çünkü üstüm hâlâ çıplaktı. Gözlerime, dudaklarıma, göğüslerime bakıyordu: Sanırım en çok hangisinden etkilendiğine karar verememişti.

Kalkık aletinın üzerinden dikkatle fermuarını açmaya başladım. İç çamaşırı yoktu. En azından bu kez, sert aleti birden ortaya çıkınca sıçramamıştım. İki elimle kotunu

sıyırıp aletini tamamen dışarı çıkardım. Gururla upuzun duruyordu. Tıpkı sabah yaptığım gibi, elimi altına yerleştirip ipeksi teninin sıcaklığını hissettim. İlginçtir, erkek organı, beni daha önce hiç etkilememişti. Ama o an etkilenmişim. Kasılan bacaklarım, beni onaylıyordu.

Etkilenmiş, biraz da fazla sahiplenmişim.

Başparmağımı, ucuna sürüp her girintisini çıkıntısını hissederken, "Sen benimsin," dedim. Vücudunu öğreniyordum.

"Evet."

Zevk noktası, kıvrımının hemen altındaydı. Yıllar içinde pek çok dergi okumuş, Lauren'ın seks hikâyelerini fazlasıyla dinlemiştim. Detay anlatmayı nasıl da severdi. Bir ara onu güzel bir akşam yemeğine çıkarıp teşekkür etmeliydim. Aklımın bir köşesine hemen bunu yazdım.

Kavrayabilmek için elimi tüm çevresine sardım ve ne olacağını merakla bekleyerek o bölgeye masaj yapmaya başladım. Arada sabun köpükleri olmadan görmek çok daha kolaydı. Uzun sürmedi. Özellikle de biraz sıkı tutup hafifçe pompalamaya başladıktan sonra. O sabah, duşta olduğu gibi karın kasları kasılıyordu. Parmaklarımı, yumuşak, pürüzsüz teninde gezdirip sertliğine masaj yapıyor, art arda pompalıyordum. Tepesindeki minik delikten, süt gibi bir damla geldi.

Kocam, gırtlaktan çıkan bir sesle açıklayıcı olmaya çalışıyordu. "Bu beni çıldırttığın anlamına geliyor," dedi. "Merak ediyorsan eğer diye söyledim."

Sırıttım.

Küfretti.

"Yemin ederim her gördüğümde daha da büyüyor."

Yana eğilerek gülümsüyordu. "Bana ilham veriyorsun."

Onu yeniden sıvazladığımda göğsü kabardı. “Evelyn, lütfen.”

Onu, bu işkenceden kurtarma vakti gelmişti. Diz çöktüm. Sert zemin, pek konforlu değildi. Birinin önünde diz çöküyorsanız, konfor aramayacak, bunun da işin bir parçası olduğunu kabul edeceksiniz. Günün ilerleyen saatlerinde erkeksi kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Aletini elime alıp burnumu leğen kemiğine sürterek kokusunu içime çektim.

Hâlâ izliyordu. Emin olmak için kontrol ettim. Aman Tanrım! Gözleri kocaman olmuştu ve benden başka hiçbir şey görmüyordu. Büyük bir sarsıntı bekliyor olmalıydı. Tezgâhı öyle sıkı tutmuştu ki, ellerinin üzerindeki kemiklerin beyazı görünüyordu.

Ağızıma aldığım an, inledi. Benim deneyimsizliğim, onun büyüklüğü, aletinin dibine kadar ilerlememi engellemişti. Pek umurunda değil gibiydi. Teninin tuzlu tadı, sıvısının acılığı, vücudunun sıcaklığı, hepsi bir araya gelmiş, bir büyük, eşsiz deneyim halini almıştı. David’i mutlu etmek harika bir duyuydu.

Kalçalarını öne itip boğazımın dibine girmeye çalışarak inliyordu. Boğazım, şaşkınlıkla gerilmişti. Öksürmek zorunda kaldım. Boğulacak gibi olmuştum. Elini başıma koymuş, saçımı okşuyor, parmaklarını saçlarımın arasına sokuyordu. “Siktir! Hadi bebeğim. Özür dilerim.”

Dilimi üzerinde gezdiriyor, onu ağızıma en iyi sokma pozisyonunu arıyordum. Titremesini ve sayıklamasını sağlayacak her şeyi yapıyordum. Oral seks yapmak ne muhteşem bir şeydi. Saçımı sıkıca tutuyor, beni sertçe kendine doğru çekiyordu. Çok hoşuma gitmişti. Hepsi, her şey çok hoşuma gidiyordu. Her şeyi yaşamış, bitirmiş kocamı, verdiğim zevkle heyecandan kekeletmek ciddi işti. Sağlam, zaman yatırımı gerektiriyordu. Kalça-

larını sertçe ileri itti ve aleti, dilimin üzerine boşaldı ve tüm ağzımı tuzlu, acı bir tatla doldurdu. Ağzımı doldurur doldurmaz hepsini yuttum.

Biraz pis bir işti, kabul. Ne olacak yani? Çenem de biraz acıdı. Olabilir. Su içerken de çenemi acıtabiliyorum, ne olmuş? Ama tepkisi...

David, dizlerinin üzerine çöküp beni kollarına aldı ve bana sıkı sıkı sarıldı. Kaburgalarım çatlayacaktı. Başını, omzuma gömüp nefes almaya çalışıyordu. Yüzümü omzuna dayayıp sakinleşmesini ve beni takdir etmesini bekliyordum.

"İyi miydi?" diye sordum, iyi bir cevap alacağımdan emin bir halde. Sormak için en iyi zamanın, hemen olduğunu düşünüyordum.

Homurdandı.

Ne yani bu kadar mı? Orada oturmuş kendimle gurur duyuyordum ve verdiği tek tepki homurdanmak mıydı? Hayır, olmaz. Benim bundan çok daha ciddi bir onaya ihtiyacım vardı. İstiyor ve hak ediyordum. "Emin misin?"

Sırtını dayayarak oturdu ve yüzüme baktı. Sonra bir şey arar gibi etrafa baktı. Yere attığı tişörtünü eline alıp çenemin altını silip beni temizledi. Çok hoştu.

"Senin omzuna da biraz gelmiş," dedim, üstüne bulaşan sıvıyı göstererek. Muhtemelen ona benden bulaşmıştı. Onu da sildi.

"Seks bazen biraz kirli olabiliyor," dedi.

"Evet."

"Hap kullanıyor musun?"

"Böyle hamile kalınmıyor, David."

Dudaklarının yanını hafifçe oynadı. "Ha ha. Kullanıyor musun?"

"Hayır. Ama kolumda cilt altı doğum kontrol implantı var. Âdetlerim düzenli olmadığı için öyle..." Dudakla-

rını, üst dudağıma yapıştırıp beni şehvetle öptü. Sesimi kesmeyi başarmıştı. Beni yere yatırdığı sırada, başımı eliyle destekledi ve üstüme çıktı. Sert zeminin soğukluğunu bile hissetmiyordum. Beni öptüğü sürece neler olduğunun hiç önemi yoktu. Ellerimi omuzlarına geçirdim. Parmaklarım, pürüzsüz teninde kayıyordu.

“Âdetlerini önemsiyorum, Evelyn. Gerçekten çok önemsiyorum.” Yanaklarımı, alnımı öpüyordu.

“Teşekkürler.”

“Ama şu an, çıplak devam etmek ister misin onu öğrenmek istiyorum.”

“Tişörtlerden fazlasını da mı çıkaralım, onu mu demek istiyorsun?”

“Prezervatifsiz sevişmekten bahsediyorum.” Yüzümü, avucunun içine alıp lacivert gözleriyle beni incelemeye başladı. “Ben temizim. Test yaptırdım. Uyuşturucu kullanmıyorum ve ondan ayrıldığımdan beri sürekli korunuyorum. Ama sen bilirsin.”

“O”ndan bahsetmek, biraz canımı sıkmıştı ama uzun sürmedi. David, üzerimdeyken ve havada seks kokusu varken uzatmak mümkün değildi. Tabii bir de pizza kokusu vardı. Ama daha çok David. Ağzımı, yemekten daha çok sulandırıyordu. O şartlar altında düşünmek kolay değildi. Ona güvendiğimi söylemişim. Güvendim de.

“Bebeğim, sadece düşünmeni istiyorum,” dedi. “Acelesi yok. Tamam mı?”

“Hayır, bence yapmalıyız.”

“Emin misin?”

Evet, anlamında başımı salladım.

Derin bir nefes verip beni tekrar öptü.

“Ağzına bayılıyorum.” Parmağının ucuyla, en son yaptığının ardından şişen dudaklarımı okşadı.

“Hoşuna gitti mi? İyi miydi?”

“Muhteşemdi. Senin yapacağın hiçbir şey yanlış olmaz. Sırf sen olduğun için bile kendimi kaybediyorum. Yanlışlıkla ısırırsan bile seksi olduğunu düşünürüm.” Küçük bir kahkaha atıp, “Ama öyle yapma tamam mı?” diye ekledi.

“Yapmam.” Başımı kaldırıp onu yavaşça, tatlı tatlı öptüm. Benim için ne ifade ettiğini göstermek istiyordum. Fırının alarmı çalmaya başladığında hâlâ yerde yuvarlanıyorduk. Tam o sırada bir de telefon çaldı.

“Kahretsin.”

“Ben pizzaya bakayım,” dedim, altından kalkarken.

“Ben de telefona bakayım. Bu numarayı kimsenin bilmemesi gerekiyordu.”

Tezgâhta duran fırın eldivenlerini elime geçirdim. Fırının kapağını açtığımda yüzüme vuran sıcak havayla birlikte her yeri, erimiş peynir kokusu kapladı. Karnım guruldadı. Belki de o kadar şeyin üstüne acıkmıştım. Pizzanın kenarları hafif yanmıştı ama çok kötü değildi. Brokolilerimin üstleri hafif kızarıktı. Ne yapalım canım, biz de ortasını yedik. Pizzaları soğuk ocağın üzerine koyup fırını kapadım.

David, arka tarafta sessizce telefonda konuşuyordu. Pencereilerin önünde, bacaklarını tamamen açıp omuzlarını, saldıracakmış gibi öne atarak oturuyordu. Mutlu ve rahat insanın oturacağı pozisyon değildi. Dışarıda, güneş batıyordu. Akşamın lila griliği, tenine vuruyordu.

“Tamam. Tamam, Adrian. Biliyorum,” dedi.

Endişe, kaslarımı teker teker etkisi altına alıyordu. Tanrım, lütfen. Şimdi olmasın. Her şey çok iyi gidiyordu. Biraz daha uzak kalamazlar mıydı?

“Uçak saat kaçta?” diye sordu.

Ardından “Siktir,” dediğini duydum.

"Hayır, hayır, geliyoruz. Sakin ol. Tamam, hadi görüşürüz."

Bana döndü. Telefon elinde sallanıyordu. "LA'de bir şeyler olmuş. Mal de ben de orada olmalıyız. Adrian şimdi bir helikopter gönderiyor. Hemen hazırlanmamız gerek."

Yüzüm, gülümserken kalakaldı. Mimiklerimi hissetmiyordum. "Peki."

"Burada bu kadar az kaldığımız için üzgünüm. Yakında yine geliriz, tamam mı?"

"Tabii. Olur. Önemli değil."

Yalan söylemişim. Çünkü LA'e gidiyorduk.

On Beşinci Bölüm

David, LA'e gidene kadar dizini titretmişti. Elimi, dizinin üzerine koyduğumda dizini titretmeyi bırakıp evlilik yüzüğümle oynamaya başladı. Belli ki ikimiz de sinir anında, bir şeylerle uğraşıyorduk.

Daha önce helikoptere hiç binmemiştim. Manzara olağanüstüydü ama gürültüden dolayı rahat olduğunu söyleyemem. İnsanların neden uçakları tercih ettiğini anlayabiliyorum. LA, sokak lambaları, evlerin ışıkları ve göğe karışan gökdelenlerin ışıldayan pencereleriyle ışıldı. Portland'dan ayrılalı daha çok olmamıştı ve üzerimde hâlâ uykusuzluğun huysuz enerjisi vardı. Mal, kendini bir köşeye atmış, mışıl mışıl uyuyordu. Korkacağı bir şey yoktu tabii. Grubun üyesi, David'in hayatının bir parçasıydı.

Piste indiğimizde, sabah saat dörde geliyordu. Gece yarısı gibi yola çıkmıştık. Güvenlik görevlisi Sam, yüzündeki ciddi ifadeyle bizi bekliyordu.

“ Bayan Ferris, beyler.” Bizi, yakınlarda bekleyen siyah cipe yönlendirdi.

David, “Direk eve gidelim, Sam,” dedi. Onun evine, benim değil. LA’de güzel anılarım yoktu.

Sonra lükse gömülüp koyu renk camların ardında ilerlemeye başladık. Sırtımı yumuşacık koltuğa dayayıp gözlerimi kapadım. Aynı anda o kadar yorgun ve bir o kadar da endişeli olabildiğime şaşıyordum.

Malikaneye döndüğümüzde Martha’yı, sırtını kapıya dayamış, beklerken bulduk. Kollarını, pahalı görünen kırmızı bir şal sarıyordu. David’in kişisel yardımcısı, kendimi kötü hissetmemi sağlıyordu. Ama bu kez ona alışmaya kararlıyım. David’le birlikteydik. “Ben niye ona alışacakmışım? O bana alışsın!” diye düşündüm. Koyu kahverengi saçları, omuzlarına dökülüyor, tek bir teli bile uçuşmuyordu. Benimse yirmi saatten fazladır uyumayan biri gibi görüldüğüme şüphe yoktu.

Sam, cipin kapısını açıp bana elini uzattı. David, kolunu omzuma atıp beni kendine yaklaştırdığında Martha’nın gözlerini üzerimde hissediyordum. Yüzü taş kesilmişti. Ateş saçan gözlerle bana bakıyordu. Derdi her neydiyse, ilgilenmek için fazla yorgundum.

Mal, merdivenlere koşup Martha’nın beline sarılırken karga gibi sesiyle “Martie,” diye bağırıyordu. “Kahvaltı bul bana, ne olur. Sağlam bir kahvaltıya ihtiyacım var.”

“Mutfağın nerede olduğunu biliyorsun, Mal.”

Mal, kendisini başından savmaya çalışsa da Martha’nın peşini bırakmıyordu. Martha, ilk birkaç adımında sendeledi ama sonra kendini toparlayıp kasıla kasıla yürümeye başladı. Mal, bizim için yolu açmıştı. Ayaklarını öpebilirdim.

Merdivenlerden ikinci kata çıktığımız sırada David hiç konuşmuyordu. Ayak seslerimiz, sessizlikte yankıla-

nıyordu. Geçen sefer kaldığım beyaz odaya doğru döndüğüm sırada beni sağa doğru çekti, kanatlı bir kapının önünde durup anahtarını bulmak için cebini karıştırmaya başladı. Merakla ona bakıyordum.

“Güven sorunum var, biliyorsun.” Kilidi açtı.

İçeri girdik. Oda, evin diğer bölümlerinin ne kadar gösterişli olduğu düşünüldüğünde son derece sadeydi. Koyu gri çarşafli dev bir yatak, ona uyumlu rahat bir koltuk, bir sürü gitar ve açık bir dolap vardı. Odanın geneli boşluktu. Nefes almak için alana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bu oda, evin geri kalanından çok farklıydı. Çok daha mütevazı, çok daha sakindi.

“Etrafa bakabilirsin.” Elini, sırtımdan aşağı indirip popomun hemen üstüne koydu. “Burası bizim odamız,” dedi.

Tanrım. Orada devamlı kalmak istemiyordum. Yani zaten geri dönmem gereken bir okulum vardı. Nerede yaşayacağımızı henüz konuşmamıştık. Ama Martha’nın, Jimmy’nin ve Adrian’ın sürekli etrafımızda olduğunu düşündükçe paniğime engel olamıyordum. Kahretsin. Öyle düşünmeye devam edemezdim. Negatif enerjileri beni yiyip bitirebilirdi. Ama önemli olan David’le birlikte olmaktı. Birbirimize sıkı sarılınca her şey yoluna girecekti.

Muhteşem kocamla, lüks içinde yaşamaya zorlanmak ne korkunç bir şeydi. Yazık bana. Ya sağlam bir tokada ya da bir fincan kahveye ihtiyacım vardı. On iki saatlik bir uyku da işe yarardı. Herhangi biri, mucizeler yaratabilirdi.

David, pencereleri kapatıp günün ilk ışıklarının odaya girmesini engelledi. “Çok yorgun görünüyorsun. Hadi gel yatalım.”

“Evet. Çok iyi fikir... Ama önce bir banyoyu kullanmam gerek.”

"Tamam." David soyunmaya başlamıştı. Deri ceketini koltuğa fırlatıp tişörtünü çıkardı. Hormonlarım bile harekete geçemiyordu. Gerginliğim, onları bile bastırmuş olmalıydı. Kendimi toparlamak için banyoya girdim. Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kapıyı kapatıp ışıkları açınca kör oldum sandım. Spotlar gözümü mahvetmişti. Gözlerimi kapatıp el yordamıyla anahtarlara basıp ışığı loşlaştırmayı başardım. Çok daha iyi olmuştu.

Gri duvarlar, cam ayraçlar ve ortada, dev bir çorba kasesine benzeyen büyük bir küvet vardı. Her şey o kadar sadeydi ki gösterişli duruyordu. Belki bir gün tüm bunlara alışacaktım ama öyle olmamasını umuyordum. Bunları kanıksamak korkunç olmalıydı.

Duş alırsam sakinleşeceğimi düşünmüştüm. O koca çorba kasesinde oturmak da iyi gelebilirdi ama o yorgunlukla düşüp çömleği çatlatmadan içine girebileceğimden emin olamadığım için duş almaya karar verdim.

Uzun, sıcak bir duş en iyisi olacaktı.

Ayakkabılarımı çıkarıp kotumun fermuarını açtım. Hızlı soyunma rekorumu kırmış olabilirdim. Duşa, benimle birlikte on yakın arkadaşım daha sığabilirdi. Sıcacık su, buharlar çıkararak tepeden akmaya başlayınca kendimi suyun içine attım. O kadar mutlu olmuşum ki. Su, mümkün olabilecek en şahane şekilde akıyor, vücudumdaki tüm kasları gevşetiyordu. Birkaç dakika içinde tamamen rahatlamıştım. Duşa bayılmıştım. Bu duşla, daha kaliteli ve daha sık zaman geçirmeliydim. David ve zaman zaman Mal dışında, bu evdeki en iyi şey, kesinlikle bu duştı.

David, arkadan vücuduma dolanıp beni kendine doğru çekti. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

"Selam." Kendimi ona yaslayıp boynuna sarılmak için kollarımı kaldırdım. "Galiba duşuna âşık oldum."

“Beni duşumla mı aldatıyorsun? Kahretsin, Evelyn. Bu çok sert oldu.” Kalıp sabunlardan birini alıp beni yıkamaya başladı. Karnımı, göğüslerimi, bacaklarımın arasını yumuşakça ovuyor, sabun köpükleri fazlalaşınca ılık suyla köpükleri alıyordu. Kocaman elleri tenimde gezindikçe bedenim canlanmış, hormonlarım on kat hızlı hareket etmeye başlamıştı. Güçlü kollarından birini belime doladı. Diğer elinin parmakları, bacaklarımın arasına girmiş, işe koyulmuştu.

“Burada olduğun için kaygılandığınızı biliyorum. Ama hiç gerek yok. Her şey güzel olacak.” Üzerimdeki büyü- sü artarken dudaklarını, kulağıma iyice yaklaştırmıştı. Eridiğimi, sıcak su gibi sıvılaştığımı hissediyordum. Uyluklarım titriyordu. Bacaklarımı daha da aralayıp rahat etmesini sağladım.

“Bi... biliyorum.”

“Tüm dünyaya karşı, sen ve ben.”

Ne kadar uğraşsam da yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum.

“Benim güzel karım. Hadi biraz böyle gel.” Dikkatli adımlarla beni döndürdü. Sırtı suyun altında kalmıştı. Parmak uçları, bacaklarımın arasındaki dudaklarla oynuyor, beni keyifle açıyordu. Tanrım, bu konuda o kadar başarılıydı ki. “Bu, bugüne kadar gördüğüm en tatlı şey.”

İçim eriyordu. “Seni hak etmek için her ne yaptıysam, daha çok yapmam gerekiyor.”

Güldü. Dudaklarını boynuma yapıştırmış, boynumu emiyor, beni inletiyordu. Yemin ederim etrafımdaki her şey dönüyordu. Belki de kan başımda toplanmıştı. Kalçalarımın benden bağımsız hareket ettiği bir gerçektir. Ama daha da ilerlememe izin vermedi. Sert, uzun aleti popoma bastırıyordu. Mutsuz bir şekilde kasıldım. Daha fazlasını istiyordum.

"David."

"Hımm?"

Arkaya dönmeye çalıştım ama elini karnıma koyup beni engelledi. "İzin ver."

"Ne için izin vereyim? Ne istiyorsun, bebeğim? Söyle bana, yapayım."

"Sadece seni istiyorum."

"Ben seninim zaten. Her yerindeyim. Bak, hissedebilirsin." Kendini sertçe üzerime dayayıp beni sıkı sıkı tuttu.

"Ama..."

"Bakalım, klitorisini tıpkı bir müzik aletiymiş gibi çalınca neler olacak."

Tüylerle uyarılıyordum sanki. Yükseldikçe yükseldim. Her şey o büyümlü noktanın etrafında dönüyor gibiydi. Klitorisimi muhteşem şekilde çalabildiğine şaşırmıştım. Kendini bana öyle sürmesi de aklımı başımdan alıyordu. Bedenim ne istediğini çok iyi biliyordu ve istediğim, sadece parmakları değildi. Onunla tekrar bir bütün olmak istiyordum.

"Dur," dedim, arzulu ve yüksek bir sesle.

"Ne oldu, bebeğim?"

"Seni içimde istiyorum."

Parmaklarından birini yavaşça içime sokup klitorisimin altında bir yere bastırdı ve o an, gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Ama yine de daha fazlasını istiyordum. Yetmiyordu. Ve hiç komik değildi. Onu öldürmem çok yazık olurdu ama şansını çok zorluyordu.

"David. Lütfen."

"Güzel değil mi?"

"Ben seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum. Sana deli oluyorum."

"Ama..."

“Seni duş başlığıyla boşaltmamı ister misin? Hoşuna gitmez mi?” Titreyen dizlerime rağmen ayaklarımdan birini yere hızla vurdum. “Hayır.”

O an kocam gülmeye başladı ve ona uyuz oldum.

“Duşa âşık olduğumu sanıyordum.” Oldukça eğleniyor, beni mahvediyordu. Canına susamıştı, anlaşılan.

Engellendikçe sinirleniyordum. Sinirden gözlerim dolmuştu. “Hayır.”

“Emin misin? Çünkü ben öyle söylediğini çok iyi hatırlıyorum.”

“David, yapma Tanrı aşkına. Ben sana âşığım.”

Olduğu yerde kaldı. İçimdeki parmağı bile hareket etmiyordu. Sadece akan suyun sesi duyuluyordu. İnsan, sözcüklerin gücünü yitirdiğini sanıyor. Zaten evli değil miydik? Evli kalmaya karar vermemiş miydik? Başımıza gelen bu çılgın durum karşısında “Sana âşığım” demenin büyüsünün yok olacağı düşünülebilirdi. Ama öyle olmamıştı.

Her şey bir anda değişti.

Güçlü elleri beni döndürüp havaya kaldırdı. Bacaklarım tehlikeli bir şekilde havada sallanıyordu. Nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Düşmemek için kollarımı ve bacaklarımı vücuduna sarıp ona sıkıca tutundum. Yüzü... öyle azgın, öyle kararlı bir yüz, daha önce hiç görmemiştim. Arzu sınırını aşmıştı. Ondan istediğimi, o da benden istiyordu.

Popomu tutup ağırlığımı vücuduna yasladı, beni yavaşça ama durmadan üzerine oturttu. Bu kez canım acı-mıyordu. Keyfim engellenemezdi. Beni doldurmasının verdiği o hazzı, hiçbir şey bozamazdı. Onu içimde hissetmek, tuhaf ve muhteşem bir duyguydu. Kıpırdanıp rahat etmeye çalıştım. Tam o sırada parmakları, popoma bastırdı.

"Ah," diye inledi.

"Ne?"

"Dur... Bir dakika öyle kal. Kıpırdama."

Burnumu havaya kaldırıp nefes almaya çalıştım. Seks, zor bir işti. Ayrıca bu kusursuz deneyimin her anını aklıma kazınamam gerekiyordu. Hiçbir şeyi unutmamalıyım.

Sırtımı düşün duvarına dayayıp dengemi sağladı ve daha da derine bastırdı. İstem dışı inliyordum. Abuk sabuk sesler çıkarmaya başlamıştım.

"Sakin ol," diye mırıldandı, kulağıma. "İyi misin?"

Kendimi tam anlamıyla tamamlanmış hissediyordum. İyi hissettiğimi de söyleyebilirdim ama söylemek zordu. Bu yeni duygunun beni nereye götürdüğünü anlamam için bir şey daha yapması gerekiyordu. "Hareket edecek misin şimdi?"

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa."

"Hiçbir sakıncası yok."

Hareket etmeye başladı. Tüm hareketleri sırasında gözlerini yüzümden hiç ayırmıyor, sürekli beni izliyordu. İçimden çıkarken içim, tekrar içime girerken aklım gidiyordu. Vay canına. İyi miydi, kötü müydü hâlâ emin değildim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kalçasını vücuduma iyice yaslayıp daha da derine girdi. Kanımın kaynadığını, tenimin yandığını hissediyordum. Dudaklarımı, dudaklarına daha da arzulu yapıştırmıştım. Her şeyini istiyordum. Ağzının ıslaklığını, dilinin kıvraklığını, her şeyini. Kimse David gibi öpüşemezdi. Hayatı boyunca, yemesin, içmesin, uyumasın, hatta nefes bile almasın ama beni öpsün istiyordum.

Sırtımı cam duvara sertçe dayadığında dişlerimiz birbirine çarptı. Refleksle öpüşmeyi bıraktı ama bedeni durmuyordu. İçime daha sert, daha da hızlı girip çıkmaya başlamıştı. Bunu hep yapmalıydık. Devamlı. Aramız

böyleyken başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Endişelerim eriyip gidiyordu.

O kadar harikaydı ki. Bir tek ona ihtiyacım vardı.

Sonra içimde öyle bir noktaya vurdu ki tüm bedenim kasıldı, titremeye başladım. Çıldırılmışım. Kaslarım onu sıkıca sararken temposunu kaybetmeden iyice derine giriyordu. İçimdeki baskı, milyonlarca küçük parçaya ayrılarak tüm bedenime yayıldı. Aklım, stratosferden çıkmıştı, emindim. Her yer ışıldıyordu. O da benim hissettiğim gibi hissediyorsa nasıl ayakta duruyordu, bilmiyorum ama duruyordu. Dimdik ayakta duruyor, güçlü kolları beni hiç bırakmayacakmış gibi sarıyordu.

Uzun süre sonra en sonunda beni yere indirdi. Düşmemem için ellerini kalçalarımın koymuştu. Elimin kolumun tuttuğundan emin olduktan sonra yüzümü suya döndürdü, nazıkçe bacaklarımın arasını temizlemeye başladı. İlk önce ne yaptığını anlamadım ve geri çekildim. O an, oraya dokunmak hiç iyi bir fikir gibi değildi.

“Sakin ol,” dedi, beni tekrar düşün altına alırken. “Güven bana.”

Öylece durdum ama içgüdülerim, irkilmeme sebep oluyordu. O kadar nazikti ki. Tüm dünya, gözüme farklı görünüyordu. Sanki her şeyin üstünü koruyucu bir tabaka kaplanmıştı. Her şeyi daha yakından görüyor gibiydim. Hayatımın en iyi orgazmı bende güç bırakmamıştı.

Yanımdan musluğa uzandı ve suyu kapattı, dışarı çıkıp eline iki havlu aldı.

Birini beline dolayıp diğeriyle beni kurulamaya başlamıştı.

İyice yaklaşıp saçımı kuruladığı sırada, “Çok iyi değil miydi?” diye sordum. Bedenim hâlâ titriyordu. Bunun iyi bir işaret olduğunu düşündüm. Hayatım parçalara ayrılıp büyük bir aşk şöleni olarak toparlanmıştı. Eğer

sadece fena olmadığını söyleseydi suratına bir yumruk atabilirdim.

“İyi değil, muhteşemdi,” dedi, havlumu yere atarken.

Gülüşüm bile titriyordu. Aynadan görüyordum. “Öyleydi gerçekten.”

“Biz birlikteyken hep öyle.”

El ele yatak odasına döndük. Onun yanında çıplak olmaktan bir kere bile rahatsız olmadım. Durup düşünmüyordum bile. Kendi havlusunu da fırlattı ve birlikte yatağın ortasına, yan yana uzandık. Birbirimizin yüzüne bakıyorduk. O kadar yorulmuştum ki komaya girecek gibiydim. Karşımda uzanmış, yatarken gözlerimi kapatmak zorunda olmam ne fenaydı. Kocam...

“Bana bayağı küfrettin,” dedi. Gözlerinden, eğlendiği anlaşılıyordu.

“Ben mi?”

Elini bacağımın üstüne koymuş, kalçamdan dizlerime kadar gidip gelerek beni okşuyordu. “Ne dediğini hatırlamıyormuş gibi mi yapacaksın? Gerçekten mi?”

“Hayır, hatırlıyorum.” Ne küfretmek ne de ilanı aşk etmek istemiştım aslında. Ama ağzımdan çıkıverdi. Lafımın arkasından durmalıydım. “Sana âşık olduğumu söyledim.”

“Hımm. İnsanlar seks sırasında böyle şeyler söylerler. Olur yani.”

Bana bir kaçış yolu sunuyordu ama bunu istemiyordum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın o yola girmeyecektim. Öyle bir anın değerini azaltmayacaktım.

“Ben sana âşığım,” dedim. Kendimi tuhaf hissetmiştim. Tıpkı ona güvendiğimi söylediğim an yaptığı gibi, beni yine yalnız bırakacaktı, biliyordum.

Sabırlı ve nazik bakışlarla yüzümü inceledi. Beni üzüyordu. Ne kadar kırılgan olduğumu ortaya çıkarmıştı.

Aşk, insanın kendini keşfetmesini sağlıyordu. Ama olan olmuştu. Bir ara yüksek bir yer bulup kendimi aşağı atmalıydım ama şu an, bunu düşünecek an değildi. Ağzımdan çıkan çıkmıştı artık. Aşk aptallıksa, aptaldım. Yapacak bir şey yoktu. En azından aramızdaki dürüst, ben olacaktım.

Parmaklarının üstüyle yüzümü okşadı. "Bunu söylemen ne güzel."

"David, bunu söylemekte..."

"Benim için çok önemlisin," dedi, sözümü keserek. "Bunu bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim." Of. Ona ilanı aşk ettikten sonra duymak istediğim sözler tam olarak bunlar değildi.

Tek dirseğinin üzerine kalkıp başını eğdi, beni öpmeye başladı. Endişelenemiyordum bile.

"Seni yine istiyorum," diye fısıldadı, bacaklarımın arasında diz çökerken.

Bu kez sevişmedik. Buna başka bir şey denmeliydi. Sertçe içime girdi. Kirli sakalı yüzüme batıyordu. Kulağıma kimsenin bilmediği şeyler fısıldıyordu. O güne kadar kimsenin onun için benim kadar doğru olmadığını, hep böyle kalmak istediğini söyleyip duruyordu. Bedeninden akan ter, tenimden kayıp çarşafta kayboluyordu. Kendini, içimin ayrılmaz bir parçası haline getirmişti. Tatlı, nazik, yavaş. Sonlara doğru delirtircesine yavaş.

Hiç bitmeyecek gibiydi. Öyle umuyordum.

On Altıncı Bölüm

Adrian, David'in yüzündeki morlukları görünce çıldırdı. Beni de tekrar gördüğü için çok mutlu değildi. Tehlikeden uzak, kocaman soyunma odasında köşeye sıkıştırılmadan önce bir an o köpekbalığı dişlerini gördüm. Dışarıda duran güvenlik, kulise sadece davetlileri alıyordu.

Konser, şehirdeki en büyük, en gösterişli otellerden birinin balo salonunda gerçekleşecekti. Işıldayan kristal avizeler, kırmızı saten kumaşlarla örtülü yuvarlak masaların etrafındaki yıldızlar ve güzel insanların kameraların karşısına geçip verdikleri pozlar... Neyse ki gereken yerleri kapatan tek kumaş parçam olan mavi elbisemi ve Martha'nın siparişini verdiği bir karışık topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Bikinili kız Kaethrin, odanın diğer ucunda suratını asmış, David'in smokinli, eski bir arkadaşıyla duruyordu. Öyle durmaya devam ederse yüzü kırışacaktı. Neyse ki bir süre sonra yüzüme ters ters bakmaktan sıkılıp başını çevirdi. Bana kızdığı için onu suçlamıyordum. Ben de David'i kaybetsem sinirlenirdim.

Kadınlar, dikkatini çekebilmek için David'in üstüne atlıyordu ve o hiçbirini umursamadıkça içimden elimi havaya kaldırıp hepsine "Nanik," demek geliyordu.

Jimmy ortalarda yoktu. Mal, bir dizine güzel, Asyalı bir kız, diğerine de koca memeli bir sarışın oturtmuştu. Benimle konuşacak vakti yoktu. Grubun dördüncü üyesi Ben'le henüz karşılaşmamıştım.

David, elimdeki hiç dokunulmamış kristal kadehi alıp bir şişe suyla değiştirirken, "Selam," dedi. "Bunu tercih edersin diye düşündüm. Her şey yolunda mı?"

"Teşekkür ederim. Her şey harika."

Harika bir adamdı. Vegas'tan sonra hâlâ alkol tadı almak istemediğimi fark etmişti. Başını sallayarak garsonlardan birini çağırdı ve şampanya kadehini ona verdi. Ve deri ceketini çıkardı. Diğer herkesin üzerinde smokin vardı ama David, kotundan ve botlarından vazgeçmiyordu. Üzerinde, duruma uygun tek giysi, siyah düğmeli, beyaz gömleği idi. "Lütfen bana bir iyilik yap ve bunu giy."

"Neden? Elbisemi beğenmedin mi?"

"Tabii ki beğendim. Ama klima fazla güçlü. Soğuk oldu burası," dedi, deri ceketıyla omuzlarımı sararken.

"Hayır, soğuk değil."

Yüzüme bakıp en taş kalpli insanın bile kalbini yumuşatabilecek şekilde gülümsedi. Benim de şansım kalma-mıştı. Kollarını başımın yanına dolayıp etraftakilerin bizi görmesini engelleyerek "İnan bana sana da burası biraz soğuk geliyor," dedi. Elbisem, tiril tiril, ince bir kumaştandı. Harika görünüyordu ama pek örtücü değildi. Ve sanırım sutyenim de pek işe yaramıyordu.

"Ah," dedim.

"Himm. Ve ben orada Adrian'la iş konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. O kadar güzelsin ki gözlerimi senden alamıyorum."

"Harika." Kollarımla, göğsümü kapayabildiğim kadar kapamaya çalışıyordum.

"O kadar güzeller ki. Avucumu tam dolduruyorlar. Sanki birbirimiz için yaratılmış gibiyiz, anlıyor musun?"

"David." Aptal âşık gibi şapşal şapşal sırtıyordum.

"Bazen etrafa hafif gülümseyerek baktığını görüyorum ve öylece durmuş etrafında olanı biteni izlerken ne düşündüğünü çok merak ediyorum."

"Hiç. Keyfini çıkarıyorum. Sabırsızlıkla çalmanı bekliyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Sabırsızlanıyorum."

Yavaşça dudaklarımı öptü. "İşim bitsin, hemen buradan kaçalım, tamam mı? Baş başa bir yerlere gidelim. Ne istersen yaparız. Arabayla takılır, bir şeyler yeriz belki."

"Sadece ikimiz mi?"

"Kesinlikle. Ne istersen yaparız."

"Harika."

Gözleri, tekrar göğüslerime indi. "Hâlâ biraz üşüyorsun. Seni ısıtabilirim. İnsanların içinde sana dokunmamı ister misin?"

"Hayır." Suyumdan bir yudum almak için başımı yana çevirdim. Hava soğuk olsun olmasın serinlemeye ihtiyacım vardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi gel. Harika göğüsler, büyük sorumluluk getirir." Ben gülerken elimi tutup beni partiye, insanları arasına götürdü. Hiç kimsenin geçmesi için durmak zorunda kalmadım.

Arka tarafta giysi torbaları ve makyaj malzemeleriyle dolu, küçük bir oda vardı. Duvarlarda aynalar, kocaman çiçek buketleri ve oturmaya hiç uygun olmayan bir koltuk. Jimmy'nin üzerinde, bir başka şık takım vardı ve koltuğa oturmuş, önünde diz çöken kadına doğru bacak-

larını açmıştı. Kadının yüzü, kucagındaydı ve başı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Ne yaptıklarını anlamak için Einstein olmaya gerek yoktu. Kırmızı elbisesini görünce kim olabileceğine dair bir fikrim oluşmuştu ama hiç bilmesem de tatlı ve uzun bir hayat sürebilirdim. Jimmy'nin tek yumruğu, Keathrin'in saçlarını sarmıştı. Diğer elindeyse bir viski şişesi vardı. Önündeki sehpa küçük, gümüş bir çubuk.

Yok artık. Demek rock'n'roll hayat tarzı dedikleri, buydu. Birden avuçlarımın içi terledi. Ama bunlar, David'in ilgisini çekmiyordu. Hiç ona göre değildi. Biliyordum.

Jimmy, "Evelyn," dedi, boğuk sesi, yavaş ve uyuşuk gülümsemesiyle. "İyi görünüyorsun, sevgilim."

Ağzımı açmadım.

"Buraya gel." David, omuzlarımı avuçlayıp karşımdakini görmemem için beni başka bir tarafa yönlendirmişti. "Gelsene Davie."

Kocamın omuzları birden havalandı. "Martha."

Kadın, sallana sallana yanımıza geldi. Yüzünde, dikkatle taktığı bir maske olduğu belliydi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Ben sahnedeysen Evelyn'le ilgilen."

"Tabii."

Bana dönüp, "Gitmem lazım ama hemen döneceğim," dedi.

"Tabi, tabi, git hadi."

Son bir kez daha alnımdan öpüp kendini korurcasına omuzlarını havaya dikip gitti. İçimden, arkasından deli gibi koşmak geliyordu. Onu durdurmak. Bir şey yapmak. Mal, kapının önünde yanına gitti ve ona omuz attı. David, arkasına bakmamıştı. Onları kalabalık takip etti. Orada tek başıma durmuş, çıkışlarını izliyordum. Haklıydı. Soğuktu. Ceketine daha sıkı sarıldım, kokusunu

içime çektim. Her şey yolundaydı. Bunu kendi kendime tekrarlarsam yakında gerçekten her şeyin yoluna gireceğine inanıyordum. Anlayamadığım şeyler bile düzelecekti. İnançlı olmalıydım. Ve kahretsin ki inanıyordum da. Ama gülümsemem yarıda kaldı.

Martha, o saf, temiz ifadesi değişmeden beni izliyordu.

Bir süre sonra kırmızı dudakları aralandı. "David'i uzun zamandır tanırım."

"Ne güzel," dedim, soğuk bakışlarından ürkmeyi reddederek.

"Evet. İnanılmaz yetenekli ve hırslıdır. Bu da onu her konuda şehvetli kılıyor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bazen kendini kaptırır. Ama hiçbir anlamı yoktur." Yüzüğüme bakıyordu. Zarif bir hareketle saçlarını, kulağının arkasına itince kulağındaki kırmızı taşların ortasına oturtulmuş, ışıldayan, küçük pırlantayı gördüm. Minnacık taş, Martha'nın pahalı endamına pek uymuyordu. "Hazır olduğun zaman sana gösteriyi nereden izleyeceğini gösterebilirim."

David yanımdan ayrıldığından beri süren baş dönmem daha da güçlenmişti. Martha, sabırla yanımda duruyor, neyse ki tek kelime etmiyordu. Zaten diyeceğini demişti. Duyduğum tek ses, diğer kulağından gelen kırmızı taşların sallanırken birbirlerine çarparak çıkardığı seslerdi. Paranoya enteresan bir şey. Yoksa taktığı küpe, David'in kulağındakinin eşi miydi? Hayır. Olacak iş değildi.

Bir sürü insan, minik pırlanta küpe takıyor. Milyoneler bile.

Aklımı boşaltmaya ve gülümsemeye çalıştım. "Gidelim mi?"

Konser harikaydı. Martha beni sahnenin yanında, perdenin arkasında bir yere götürmüştü ama her şeye hakim bir noktaydı. Kendimi gösterinin içinde hissediyordum. Ses yüksek ve etkileyiciydi. Müziği göğüs kafesimin içinde hissediyordum. Kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Aklımı dağıtmış, küpe konusundaki endişelerimi unutturmuştu. David'le konuşmamız gerekiyordu. O âna kadar bana anlatmak istediklerini anlatması için ona zaman vermiştim ama aklımdaki sorular çığırından çıkmaya başlıyordu. Durmadan tahminde bulunmak istemiyordum. Birbirimize dürüst olmalıydık.

David, elinde gitarı, muhteşemdi. Küçük insanlar, ona tapıyordu. Konsantrasyonu tamdı. Elleri, gitarın tellerine son derece güvenle basıyordu. Çalarken kollarındaki kaslar gerildikçe dövmelemleri canlanıyor gibiydi. Ağzım açık, hayranlıkla izledim. Sahnede başkaları da vardı ama David beni büyülüyordu. O âna kadar onu sadece özel yaşamında, benimle birlikteyken görmüştüm. Bu, bambaşka bir duyguuydu. Yabancı birisi gibiydi sanki. Kocamın yerini başka biri almıştı. Bir rock yıldızı. Biraz gözüm korktu. Ama o an, tutkusuna anlam verdim. Müt-hiş yetenekliydi.

Beş parça çaldılar. O sırada birazdan sahneye başka ünlü bir sanatçının çıkacağı anons ediliyordu. Dört grup üyesi de diğer taraftaki kapıdan çıktı. Martha yok olmuştu. Sahne arkası, kulisler ve koridorlarla dolu olmasına rağmen ortadan kaybolmasına üzülmemiştim. Kadın bir canavardı. Yalnız kalmayı tercih ederdim.

Tek başıma geri dönerken küçük adımlar atmak zorunda kalıyordum çünkü aptal ayakkabılarım canımı çıkarıyordu. Bantlar ayağıma sürtüyor, tenim su topluyordu. Ama önemli değildi. Hiçbir şey neşemi kaçıramazdı.

Müzik aklımdan çıkmıyordu. David'in gösteri sırasında kendini kaptırışı, hem heyecan verici hem de hiç bilmediğim bir haliydi. Yanına gitmek için sabırsızlanıyordum.

Zavallı ayaklarımı düşünmemeye çalışarak gülümseyip içimden sessizce küfrederek makyaj sanatçılarının, ses teknisyenlerinin ve orada takılan diğerlerinin arasında hızla yürümeye çalışıyordum.

Mal, aniden şapırdatarak yanağıma bir öpücük kondurup, "Ne haber, çocuk gelin?" dedi. "Ben buradan bir kulübe gidiyorum. Siz de gelir misiniz? Yoksa aşk yuvarınıza mı döneceksiniz?"

"Bilmiyorum. Önce David'i bulmam lazım. Bu arada gösteri inanılmazdı. Hepiniz muhteşemsiniz."

"Beğendiğine sevindim. Ama sen yine de gösteriyi benim götürdüğümü David'e söyleme. Çok üzülüyor sonra."

"Merak etme, benden sır çıkmaz."

Güldü. "Biliyor musun, seninle daha iyi. Sanatçı milletin böyle kendi hayatlarını mahvetme huyu vardır. Birkaç gündür, son beş senede toplam güldüğünden fazla güldüğünü gördüm. Sen ona iyi geliyorsun."

"Gerçekten mi?"

Mal sırtıttı. "Gerçekten. Ona Charlotte'a gittiğimi söyle. Belki sonra orada görüşürüz."

"Tamam."

Mal, uzaklaşınca bu kez daha büyük bir kalabalığı yarmak zorunda kalarak soyunma odasına doğru ilerledim. Soyunma odasının içi, ilginç bir şekilde sessizdi. Yanlarından geçtiğim sırada Jimmy ve Adrian koridorun sonunda durmuş, koyu bir sohbete dalmıştı. Duracak değildim. Geçerken Sam ve başka bir güvenlik görevlisi daha bana başlarını salladı.

Kapı, Jimmy'nin akşamın erken saatlerinde "meşgul"

olduğu odaya açılıyordu ve aralıktı. Dışarıdaki gürültüye rağmen David'in sesi, içeriden net duyuluyordu. Kozmik bir boyutta sesini duyuyor gibiydim. Biraz ürküyordum ama neşeliydim de. Oradan çıkıp onunla olmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Mal'in yanına da gitsek, eve de dönsek fark etmezdi. Yeter ki birlikte olalım.

Tek istediğim onunla birlikte olmaktı.

Oda'dan Martha'nın da sesi yükselince neşem biraz söndü.

O sırada biri arkamdan, "Yapma," diyerek beni kapının önünde durdurdu.

Başımı çevirince grubun dördüncü üyesiyle burun buruna geldim: Ben. Onu, yıllar önce Lauren'ın bana zorla izlettiği bir programdan hatırlıyordum. Başlılarıydı. Ve Sam yanında, pofuduk, minicik bir kedicik gibi kalıyordu. Kısa siyah saçları, boğa gibi bir ensesi vardı. Seri katil gibiydi ama tuhaf bir çekiciliği vardı. Belki de öyle hissetmemin sebebi bana bakışıydı. Bakışları ciddi, çenesi gergindi.

"Bırak kendileri halletsin," dedi, sessizce yarı aralık kapıdan içeriye bakarken. "Birlikte oldukları zaman nasıl olduklarını bilmiyorsun."

"Ne?" Hafifçe geri çekilince içeri gireceğimi fark edip kapıya yaklaştı. Beni içeri sokmamaya çalışıyordu.

Gözümün içine baktı. Kalın kolu, önümü kesiyordu. "Mal iyi biri olduğunu söyledi. Eminim öylesindir. Ama o benim kız kardeşim. David'le birbirlerine bildim bileli deli gibi âşıklar. Çocukluğumuzdan beri."

Başımı sallayarak geri bir adım attım. "Anlamıyorum."

"Biliyorum."

"Çekil, Ben."

"Kusura bakma. Yapamam."

Ama zaten çekilmesine gerek yoktu. Gözlerinin içine bakıp tüm dikkatini üzerimde toplarken ağırlığımı fahişe ayakkabılarımdan birinin üzerine verdim, diğeriyle kapıyı içeri doğru tekmeleyerek açtım. Kapı zaten aralık olduğu için kolayca açıldı.

David, arkası hafif bize dönük duruyordu. Martha, ellerini saçlarına geçirmiş, David'i kendisine doğru çekiyordu. Dudakları yapışmış gibiydi. Sert, çirkin bir öpücük. Ya da belki sadece dışarıdan öyle görünüyordu.

Hiçbir şey hissetmedim. Böyle bir şeyle karşılaşmak büyük tepki gerektirebilirdi belki ama tepki veremedim. Küçülmüştüm. İçimde bir şey kapandı. İster istemez tuhaf bir durumdaydım. Birleştirmem gereken bütün parçalar önümdeydi. Bunları göremediğim için ne kadar da aptalmışım. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmek, ne kadar saçmaymış.

Boğazımı temizler gibi bir ses çıkarınca David onu itti. Başını çevirip bana baktı.

"Evelyn," dedi. Yüzü yorgun, gözleri ıslık ıslık.

Kalbim kendini bırakmış olmalıydı. Kan pompalamıyordu. Ne tuhaf. Ellerim ayaklarım birden buz kesti. Başımı salladım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir adım geri attığım sırada bana elini uzattı.

"Yapma," dedi.

"David." Martha ona gülümsüyordu. İfadesindeki tehlikeyi görebiliyordum. O bakışı başka türlü tarif etmem mümkün değil. Kolunu okşuyordu ve tırnaklarını David'in tenine geçirebilse eminim onu da yapardı.

David bana doğru yaklaştı. Geriye doğru hızla birkaç adım attım. Topuklu ayakkabılarım yüzünden sendeliyordum. Öylece durmuş bana yabancı gibi bakıyordu.

"Bebeğim, bunun hiçbir anlamı yok," dedi ve tekrar elini uzattı. Ellerimi göğsüme koyup kendimi korumaya çalışıyordum. Ama çok geçti.

"O, o muydu? Lise aşkın o muydu?"

Çenesindeki o kas hoplamaya başladı. "O çok eskidendi. Artık bir önemi yok."

"Tanrım, David."

"Bunun bizimle bir alakası yok."

O konuştuğça bedenim daha da soğuyordu. Arkasına geçen Ben ve Martha'yı görmezden gelmek için büyük çaba sarf ediyordum.

David küfretti. "Hadi hemen buradan çıkıyoruz."

Yavaşça başımı hayır anlamında salladım. Kollarımı tuttu, daha fazla uzaklaşmamı engelledi. "Sen ne yapıyorsun, Evelyn?"

"Sen ne yapıyorsun, David? Ne yaptın sen böyle?"

"Hiçbir şey," dedi, dişlerini gıcırdatarak. "Hiçbir bok yapmadım. Bana güvendiğini söylemiştin."

"Eğer bunun hiçbir anlamı yoksa neden hâlâ ikiniz de eş küpeler takıyorsunuz?"

Elini kulağına götürüp beni rahatsız eden küpenin üzerini kapadı. "Düşündüğün gibi değil."

"Peki neden hâlâ seninle çalışıyor?"

"Bana güvendiğini söylemiştin," dedi tekrar.

"Peki Monterey'deki evi neden yıllarca satmadın?"

"Hayır," dedi ve sonra durdu. Yüzüne uzun uzun baktım. Gözlerime inanamıyordum. "Hayır mı? Bu kadar mı? Bu hiç yeterli bir cevap değil David. Aslında tüm bunları görmemem mi gerekiyordu? Yoksa görmezden gelmem mi?"

"Anlamıyorsun."

"O halde bana anlat," dedim, yalvarır gibi bir tonda. Gözlerimin içine bakıyordu. Konuşmasaydım da olurdu, çünkü tüm sorularım hep olduğu gibi zaten havada kaldı. "Yapamıyorsun değil mi, olmuyor?"

Geriye bir adım daha attığımda yüzündeki ifadenin

sinire dönüştüğünü fark ettim. Ellerini yanlarında yumruk yapıyordu. "Sakin beni terk edeyim deme. Bana söz verdin!"

Onu tanıyamıyordum. Transa geçmiş bir halde ona baktım. Sinirini her yerimde hissedebiliyordum. Acımı bastıramazdı. Asla.

"Bu kapıdan çıkarsan bir daha geri dönemezsin. Sakın lanet olası geri dönmeyi aklına bile getirme."

"Tamam."

"Ciddiyim. Benim için hiçbir şey ifade etmezsin."

David'in arkasında duran Ben, ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. İyi ki de söyleyemedi. Uyuşukluğun bile bir sınırı vardı.

David, "Evelyn," diye kükredi.

Hışımınla kapıdan çıkmadan önce o aptal ayakkabıları ayağımdan çıkarıp yalınayak kaldım. Ne de olsa artık rahatlayabilirdim, kasılmanın anlamı kalmamıştı. Normalde asla öyle topuklu ayakkabılar giymezdim. 'Normal' yanlış bir şey değildi. 'Normal' şeylerden oluşan bir ortamda olup, kendimi her şeyden korumak istiyordum. Geri dönmem gereken bir kafe, düşünmem gereken bir okulum vardı. Beni bekleyen bir hayatım vardı.

Arkamda bir yerde bir kapının çarptığını duydum. Kapının diğer tarafından bir çarpma sesi geldi. Bağırma sesi kısılmıştı.

Soyunma odasının dışında Jimmy ve Adrian hâlâ sohbet ediyorlardı. Daha doğrusu Adrian konuşuyor, Jimmy kafayı yemiş gibi merdivenlere bakıp duruyor ve sırtıyordu. Sanki bir roketin tepesinden aşağı bakıyor gibiydi.

Konuşmalarını bölüp, "Pardon," dedim.

Adrian, yüzünü buruşturup bana döndü ve hemen parlak dişlerini gösterdi. "Evelyn, tatlım. Burada bir şey konuşuyoruz..."

"Hemen Portland'a dönmek istiyorum."

"Öyle mi? Tamam." Avuçlarını ovuşturdu. Onu ne kadar da mutlu etmiştim. Yüzünde güller açıyordu. Belli ki gerçek düşüncelerini, o âna kadar iyi saklamıştı.

"Sam!" diye bağırdı.

Koruma görevlisi, kalabalığı kolaylıkla yararlan-
da yanında belirdi. "Bayan Feris."

"Bayan Thomas," diye düzeltti, Adrian. "Hanımefen-
diyi evine güvenli bir şekilde bırakır mısın? Teşekkürler,
Sam."

Kibar profesyonelin ifadesi bir saniye için bile değiş-
medi. "Evet, efendim. Tabii."

"Harika."

Jimmy gülmeye başladı. Göbeğini sallayarak, tüm vü-
cudunu titreterek kahkahalar atıyordu. Sonra *Oz Büyü-
cüsü*'ndeki Batı'nın Kötü Cadısı gibi kıkırlamaya başla-
dı. Ama cadının bile öyle gülmek için Jimmy'nin çektiği
kokaine, içtiği ota ihtiyacı vardı.

Saçma sapan insanlar.

Oraya ait değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım.

Sam'in, elini belime hafifçe dokundurup, "Bu taraf-
tan," demesi, harekete geçmeme yetmişti. Eve dönme ve
bu kâbusa dönüşen, gerçek olamayacak kadar güzel rü-
yadan uyanmanın vakti gelmişti.

Kahkahalar gittikçe şiddetini arttırıyor, kulakları-
mı çınlatıyordu. Sonra birden kesildi. Arkamı dönüp
Jimmy'ye baktığımda yere düştüğünü, şık takımın yerde
kırış kırış durduğunu gördüm. Bir kadın şaşkınlıkla kü-
çük bir çığlık attı. Bir diğeri kıkırdayıp gözlerini devirdi.

Adrian, "Hassiktir," deyip baygın yatan Jimmy'nin
yanında diz çöktü. Yanağına tokat atmaya başladı.
"Jimmy. Jimmy!"

Yere düşen solistin etrafını iri cüsseli koruma görevli-

leri sarıp dışarıdan görünmesini engelliyordu.

Adrian, "Yine mi?!" diye bağırdı. "Buraya hemen doktoru getirin. Kahretsin. Jimmy!"

Sam, "Bayan Ferris?" dedi.

"İyi mi?"

Sam, manzara karşısında yüzünü buruşturmuştu. "Muhtemelen sadece bayıldı. Son zamanlarda bu çok sık oluyor. Artık gidelim mi?"

"Çıkar beni buradan, Sam. Lütfen.

Güneş doğmadan Portland'daydım. Yol boyu hiç ağlamadım. Beynim, acil durum ilan edip her yerimi uyuşturmuştu sanki. Elim ayağım tutmuyordu. Sam arabayı sağa sola döndürmese hiç kıpırdamayacaktım. Bitmiştim. Buz kesmiştim. Havaalanına doğru yola çıkmadan önce Sam'in eşyalarımı toplaması için malikaneye gittik. Sonra beni jete bindirip Portland'a götürdü. Jetten indirip arabayla evime kadar bıraktı.

Bana evlendikten sonra aldığım soyadıyla hitap ederken olduğu gibi çantamı taşımak için de ısrarcıydı. Bu adam, hayatımda gördüğüm en iyi görünmeyen yardımcıydı. Çok konuşmamasını da takdir ediyordum.

Üzgün, uyurgezer gibi bir halde Lauren'la birlikte yaşadığımız eve girmek üzere apartmandaki merdivenlerden çıktım. Apartman, alt kattaki devamlı yemek yapan Bayan Lucia sayesinde sarımsak kokuyordu. Yeşil duvar kâğıdı soyuluyor, yıpranmış, lekeli ahşap merdivenler her basamakta gıcırıyordu. Neyse ki ayağıma Converse'lerimi geçirmiştım. Yoksa ayaklarımın altına bir sürü kıymık batardı. David'in evindeki havalı merdiven gibi değildi tabi. O ayna gibi parlıyordu.

Kahretsin. Onu düşünmek istemiyordum. Tüm bu

anların, çok derinlere gömdüğüm kutuda kapalı kalması gerekiyordu. Asla gün yüzü görmemeliydiler.

Anahtarım hâlâ kilide uyuyordu. Bunu görünce rahatladım. Sanki günlerdir değil de yıllardır ortalarda değilmişim gibi hissediyordum. Halbuki daha bir hafta bile olmamıştı. Perşembe sabahı erkenden gitmişim ve henüz daha salı olmuştu. Altı kısa günden bile azdı. Tam delilik. Her şeyin değiştiğini hissediyordum. İterek kapıyı açtım. Saat çok erken olduğu için sessiz hareket ediyordum. Lauren muhtemelen uyuyordu. Ya da belki de uyumuyordu. İçeriden kahkahalar yükseliyordu.

Belki de yemek masamızın üzerine oturmuş, yataarken giydiği eski, büyük tişörtlerden birinin içine çocuğun birinin kafasını sokmuştu. Çocuk başını, Lauren'ın iki memesinin arasına sokup onu gıdıklıyor, bizimki de mutlu çığlıklar atıyordu. Neyse ki çocuğun pantolonu üstündeydi. Artık her kimdiyse. O kadar eğleniyorlardı ki içeri girdiğimizi fark etmediler bile.

Sam, onlara bakmamak için gözlerini karşı duvara dikti. Zavallı adam. Onca yıldır nelere şahit oldu, kimbilir.

"Selam," dedim. "Lauren?"

Lauren çığlık atıp yuvarlandı. Tişörtün içinden çıkmaya çalışan çocuğu döndürdü. O an çocuğu yanlışlıkla boğsa bile, çocuk son gördüğü manzaradan memnun gidecekti.

"Evelyn," diye haykırdı. "Döndün demek."

Çocuk en sonunda kafasını dışarı çıkarabildi.

"Nathan?" dedim, şok içinde. O olduğundan emin olmak için başımı hafif eğip gözlerimi kısmıştım.

"Merhaba." Ağabeyim, bir eliyle Lauren'ın tişörtünü aşağı çekmeye çalışırken diğer elini havaya kaldırıp bana selam veriyordu. "Nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol," dedim. "Sam, bu benim arkadaşım,

Luren. Bu da ağabeyim Nathan. Çocuklar Sam'le tanışın."

Sam başını nazikçe eğip çantamı yere bıraktı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bayan Ferris?"

"Hayır, Sam. Beni eve getirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Bir kapıya bir bana bakarken kaşlarının ortasında bir kırışık belirmişti. İfadesinin ne anlama geldiğinden çok emin değildim, sanırım kaşlarını çatıp mutsuz görünmeye çalışıyordu. Yüz ifadeleri kısıtlı bir adamdı. Kontrollü demek daha doğru olurdu sanırım. Uzanıp hafifçe vurarak sırtımı sıvazladı. Sonra kapıyı çekip çıktı.

Gözlerim yanıyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyor, gözlerimi deli gibi kırıpıyordum. Nezaketi, hissizlik kalkanımı kırmıştı. Kahretsin. Bunu henüz kaldıramazdım.

"Eee, ikiniz demek?"

"Birlikteyiz, evet," dedi, Lauren, ellerini arkaya uzatarak. Nate elini sıkı sıkı tuttu. Birbirlerine çok yakışmışlardı aslında. Her şey daha ne kadar tuhaflaşabilirdi? Dünyam değişmişti. Küçük dairemiz aynı görünmesine rağmen her şey farklıymış gibi hissediyordum. Çoğu şey, bıraktığım gibi duruyordu. Lauren'ın porselen kedi koleksiyonu, hâlâ rafta toz toplamaya devam ediyordu, örneğin. Elden düşme, ucuz mobilyalarımız ve mavi duvarlarımız da aynıydı. Son gördüklerimden sonra masayı bir daha kullanabileceğimi sanmıyordum. Tanrı bilir, o masanın üstünde başka neler yapmışlardı.

Parmaklarımı esneterek kollarımın uyuşukluğunu açmaya çalıştım. "Siz birbirinizden nefret etmiyor muydunuz?"

"Ediyorduk," dedi, Lauren onaylayarak. "Ama işte..."

artık etmiyoruz. Aslına bakacak olursan şaşırtıcı bir şekilde basit bir hikâye. Her şey sen ortadan yok olunca gelişti."

"Vay canına."

Lauren, baştan aşağı bana bakıp, "Ne güzel elbisemiş bu," dedi.

"Teşekkürler."

"Valentino mu?"

Karnımın üzerindeki kumaşı okşadım. "Bilmem."

"Spor ayakkabılarla kombinlemen de ayrıca anlamlı olmuş." Sonra Nate'e bir bakış attı. Belli ki aralarında sessiz bir dil oluşturmışlardı bile, çünkü o bakışın ardından Nate, parmak uçlarında Lauren'ın odasına döndü. İlginç...

En yakın arkadaşım ve ağabeyim. Ve bana tek kelime etmemişti. Zaten birbirimize anlatmadığımız çok şey olmaya başlamıştı. Belki de hayatımızla ilgili her detayı paylaşma yaşını geçmiştik. Ne yazık.

Yalnızlık ve sağlıklı dozdaki kendime acıma hissi üşümeme sebep olmuştu. Kollarımı kendime doladım.

Lauren yanıma gelip ellerimden birini çekmeye başladı. "Tatlım, neler oldu?"

Soru sormasını istemediğimi göstererek başımı salladım. "Şu an yapamam. Henüz hazır değilim."

Yanıma oturup o da sırtını duvara dayadı. "Dondurmam var."

"Neli?"

"Çikolata parçacıklı. Daha sonra ağabeyinin üzerinde seks amaçlı kullanacaktım."

O an, dondurmaya olan ilgim birden azaldı. Yüzümü buruşturdum. "Lauren, beni seviyorsan bir daha bana asla böyle bir şey söylemezsin."

"Pardon."

Neredeyse gülümsemiştim. Dudaklarım hafif gülümser gibi olmuş, sonra gücünü kaybetmişti. "Nate seni mutlu ediyor, değil mi?"

"Evet, çok. Şey gibi... ne biliyim, sanki aynı telden çalıyoruz. Beni annenlerin evinden aldığı günden beri birlikte sayılırız. Her şey çok iyi gidiyor. Lisedeki gibi sinirli değil. O maço halleri bırakmış. Sakinleşmiş, büyümüş. İkimizin arasında, hassas olan o, öyle düşün." Gülüyordu. "Ama hayatlarımızla ilgili her detayı birbirimize anlattığımız günler geride kaldı, değil mi?"

"Sanırım, öyle."

"Neyse. Ortaokulda yeterince anlattık zaten."

"Evet." Gülümseyebilmişim.

"Tatlım, işlerin yolunda gitmemesine çok üzüldüm. Yani bu muhteşem elbisenin içinde bile suratın mahkeme duvarı gibi geri döndüğüne göre, olan bu değil mi?" Elbiseme iştahla bakıyordu.

"Senin olsun." Diğer tüm kıyafetler de onun olabilirdi. Zaten hiçbirine bir daha dokunmak istemiyordum. Ceketini, ceplerinden birine yüzüğümü koyup Sam'e verdim. O, David'e ulaştıracaktı. Elim, yüzüğüm olmadan çok daha hafifti. Hafifliğin özgürlük getirmesi gerekirdi ama öyle olmamıştı. İçime büyük bir ağırlık çökmüştü. Üzgün popomu, saatlerdir oradan oraya sürüklüyordum. Uçağa, uçaktan aşağı, arabaya, merdivenden yukarı... Ama ne uzaklaşmak ne de zaman henüz derdime derman olmuştu.

"Sana sarılmak istiyorum ama bana dokunma der gibi bakıyorsun," dedi, Lauren ellerini daracık kalçalarının üzerine koyarken. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Özür dilerim." Berbat bir halde ona bakıp gülümseydiğimi biliyordum. "Sonra yapsak?"

“Ne kadar sonra? Çünkü buna felaket ihtiyacın olduğu çok belli.”

Bu kez göz yaşlarımı tutamadım. Kendi kendilerine akmaya başlamışlardı ve durmuyorlardı. Silsem de işe yaramıyordu. Durmadan ağlıyordum. Ellerimle yüzümü kapadım. “Lanet olsun.”

Lauren bana sıkı sıkı sarıldı. “Bırak aksın. Rahatlarsın biraz.”

Öyle yaptım.

On Yedinci Bölüm

Yirmi sekiz gün sonra...

Kadın, kırk saattir sipariş verememişti. Tezgâha dayanmış bir bana bir menüye bakıp duruyordu. O bakışı biliyordum. Ve o bakıştan nefret ediyordum. Kafede vakit geçirmeye bayılıyordum. Kahve çekirdeklerinin aroması, rahatlatıcı müzik ve sohbet uğultusu iyi geliyordu. Tezgâhın arkasındaki arkadaşlarımı da seviyordum. Hem elimi meşgul ederken beynimi de meşgul tutmuş oluyordum. Tuhaf belki ama barista olarak çalışmak beni rahatlatıyordu. İşimde iyidim. Uğraşıp didinmekle ilgili engin tecrübelerimden yola çıkarak biliyorum ki hayatımda her şey ters gitse bile kendimi her zaman kahveye verebilirdim. Modern zaman Portland yaşam tarzı böyle bir şeydi. Kahve çekirdekleri ve kafeler. Damarlarımızda kahve ve bira akıyordu.

Gerçi son zamanlarda bazı sinir bozucu müşterilerle başa çıkmak çok zor olmaya başlamıştı.

Hepsi gibi, bu kadın da konuşmaya, "Seni bir yerden tanıyor gibiyim," diye başladı. "Bir ara sürekli internete dolanan kız değil misin sen? David Ferris'le ilgili bir şeydi."

Neyse ki artık adını duyduğumda irkilmekten kurtulmuştum. Ve üzüntüden kusma isteğim günler önce sona ermişti. Kendimi oyalamak için kafede çalışabildiğim kadar çok çalışıyordum. Sonsuza dek yasını tutacak değildim. Ama zavallı kalbim benimle aynı fikirde değildi. Gözlerimi kapadığım an, her gece rüyama giriyordu. Gün içinde bin kez onu düşünmemeye çalışıyordum.

Bu arada etrafta dolanan son paparazziler de LA'e döndü. Görünüşe bakılırsa, Jimmy uyuşturucu tedavisine başlamıştı. İçeri her girdiğimde Lauren kanal değiştirip onlarla ilgili haberleri görmemi engellemeye çalışıyordu ama bir şekilde neler olup bittiğini duyuyordum. Stage Dive, her yerde konuşuluyordu. Hatta biri, David'in rehabilitasyon merkezine, elleri cebinde, başı yerde girerken çekilmiş bir fotoğrafını imzalamamı istedi. Fotoğrafta o kadar yalnız görünüyordu ki. Birçok kez onu aramak istedim. Sadece iyi olup olmadığını soracaktım. Tek istediğim sesini duymaktı. Ne aptalca, değil mi? Ayrıca ya telefonu Martha açsaydı?

Jimmy'nin günden güne eriyip gitmesi, benden çok daha ilginç bir haberdirdi. Son günlerde haberlere daha az çıkmaya başlamıştım.

Ama insanlar, özellikle de müşteriler beni deli ediyordu. İş dışında kendimi tamamen kapatıyordum. Bunda, ağabeyimin artık neredeyse tamamen bizimle yaşamaya başlaması da etkiliydi. Âşık insanlar mide bulandırıcıydı. Bu, tıbben kanıtlanmış bir gerçek. Dedikodu yaparken gözleri parlayan müşteriler de pek farklı değildi.

Meraklı kadına, "Yanılıyorsunuz," dedim.

Bana şöyle bir baktı. "Hiç sanmıyorum."

On dolarlık bir şey alması, sırf benden David'in imzalı fotoğrafını istemek için içeri girdiğini gösteriyordu. O gün bunu yapan on sekizinci kişiydi. Bazıları benimle seks yapmak istiyordu. Sırf daha önce rock yıldızıyla birlikte olduğum için. O benimle yattığına göre, vajinam özel olmalıydı. Bazen uyluklarımda "David Ferris buradaydı" yazan bir tabela olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum.

Ama bu kadın beni yatağa atmaya çalışmıyordu. Hayır. Onun tek derdi imzalı resimdi.

Yaltaklanan kadın, "Bak," dedi. "Bu kadar büyük bir hayranı olmasam istemezdim."

"Kusura bakmayın, yardımcı olamayacağım. Bu arada kapatmak üzereyiz. Kapanmadan önce sipariş vermek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum, yapmacık bir gülümsemeyle. Sam görse benimle gurur duyardı. Ama gözlerim kadına yalan söyleyemiyordu. Tüm gün onun gibilerle uğraşmaktan içime fenalık gelmişti ve daha fazla katlanamıyordum. David Ferris adını duymak bile istemiyordum.

"En azından bana grubun gerçekten dağılıp dağılmayacağını söyler misin? Hadi ama. Herkes yakında dağıldıklarını açıklayacaklarını konuşuyor."

"Hiçbir fikrim yok. Sipariş vermek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Sordukları sorulara asla cevap vermediğimi görünce iki türlü tepki veriyorlardı. Ya ağlıyor ya da sinirleniyorlardı. Bu kadın sinirlenmeyi tercih etmişti ki buna sevindim. Çünkü ağlayan insan görmeye hiç tahammülüm yoktu. Kendimden de onlardan da içime fenalık geliyordu. Kıcıma tekmeyi yediğimi bütün dünya bilmesine rağmen yine de bir şekilde grupla bağlantım olduğuna

inanıyorlardı. Ya da belki de öyle umuyorlardı.

Yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Hayır, neden kaltaklık ediyorsun ki? Neler olduğunu söyleyen ölür müsün?"

Dünya tatlısı müdürüm Ruby, "Çık dışarı," dedi. "Hemen. Defol."

Kadın duyduklarına inanamıyormuşçasına şaşkın bir ifadeyle dudaklarını aralayıp, "Ne?" dedi.

"Amanda, polis çağır." Ruby, yanımda duruyordu.

"Hemen, patron." Amanda hızla cep telefonuna sarılıp numarayı tuşlamaya başladı. Bir yanda kadına şeytani bakışlar atıyordu. Lisede, okulumuzdaki tek lezbiyen olan Amanda, tiyatro öğrencisiydi. Bu tür tartışmalara bayılırdı. Benim enerjimi emse de onun gücüne güç katıyordu. Şeytani bir güç olduğuna şüphe yoktu ama onu eğlendirdiği kesindi. "İyi günler, burada sorun çıkaran solaryum patlaması, çakma bir sarışın var. Geçen gün okul derneğinin partisinde küçük çocuklara içki içirdiğini de gördüm, memur bey. Ondan sonra ne olduğunu anlatmak bile istemiyorum ama on sekiz yaşının üstündeyseniz, görüntüleri YouTube'da izleyebilirsiniz."

Kadın, küçümseyerek gülüp, "David'in kışına tekme-yi neden bastığı belli," dedi, kadın. "Fotoğrafı gördük. Kışın Texas kadar," dedi ve kafeden çıktı.

"Onları bu kadar kızdırmak zorunda mısın?" dedim Amanda'ya.

Amanda, umursamadığını belirtircesine diliyle bir ses çıkardı. "Ama o başlattı."

Ağzından çok daha kötü şeylerin çıktığını duymuştum. Çok daha beterlerinin. Ayrıca o güne kadar birçok kez nefret dolu elektronik postaları engellemek için elektronik posta adresimi değiştirdim. Facebook hesabımı çoktan kapattım zaten.

Yine de emin olmak için kıcıma baktım. Çok küçük sayılmayabilirdi belki ama Texas'ın daha geniş olduğundan emindim.

"Gördüğüm kadarıyla ağız kokusu şekerleri ve *latte* diyetine girdin. Kıcını dert etmemelisin bence." Şükürler olsun ki Amanda beni, lisedeki o berbat öpüşme olayımızdan sonra çoktan affetmişti. Öyle arkadaşlarım olduğu için minnettardım. Onlar olmasa son bir ayı nasıl atlatırdım, bilmiyorum.

"Yiyorum ama."

"Gerçekten mi? O kot kimin?"

Kapanma saatimiz gerçekten yaklaştığı için kahve makinesini temizlemeye başladım. Ayrıca soruları duymuyormuş gibi yapmama da yardımcı oluyordu. Ama işin aslı, aldatılmak ve rock'ın sevilen çocuğu tarafından kandırılmak insanın iştahını kaçırıyor, pek sağlıklı olmayan bir diyetle sokabiliyordu. Depresyon fena şeydi. Ne içim ne dışım ben gibiydi. David'le geçirdiğim süre her şeyi öyle bir değiştirmişti ki tüm dünyam alt üst olmuştu. Kapanamayan yaralar oluşmuştu sanki vücudumda. Hem güçsüz hem de iradesiz olduğum için. "Bambaşka Biri" şarkısını defalarca üst üste dinleyip kendimi boğma arzuma yenik düşebilirdim.

"Lauren bu kotu giymiyordu. Koyu renkte taşlanmış ve dediğine göre ceplerinin yerleşimi onu hippie gibi gösteriyormuş. Ceplerin yeri önemli demek ki."

"Peki sen o sıska ineğin kıyafetlerini ne zamandan beri giyiyorsun?"

"Öyle deme ona."

Amanda gözlerini devirdi. "Yapma lütfen. Duysa, iltifat kabul eder."

Doğruydı. "Bence güzel bir kot. Sen masaları siliyor musun? Benim yapmamı ister misin?"

Amanda sadece derin bir iç çekti. "Geçen hafta taşınmamıza yardım ettiğin için Jo ile sana teşekkür etmek istiyoruz. O yüzden bu gece seni dışarı çıkarıyoruz. İçip dağıtacağız!"

"Öyle mi?" Alkol konusunda pek itibarlı sayılmazdım. "Bilemedim."

"Ben biliyorum."

"Benim aslında bir programım..."

"Hayır. Programın filan yok. Bahane uydurmaman için sana bunu son dakikada söylüyorum." Amanda'nın kahverengi gözlerinden, saçmalık kaldırmayacağı belliydi. "Ruby, ben bu gece bu kızı dışarı çıkarıyorum."

"İyi fikir," diye seslendi Ruby, mutfaktan.

Zorla gülümsemeyi kestim. "Ama..."

Temizlik bezimi elimden alırken Ruby, "Bu üzgün bakan gözlere," dedi. "Daha fazla dayanamayacağım. Lütfen git biraz eğlen."

"O kadar mı neşe kaçıyorum?" diye sordum, birden endişelenerek. Dışarıdan bir şey belli etmediğimi sanıyordum. Ama bakışları, bunu pek başaramadığımı gösteriyordu.

"Hayır, her yirmi bir yaşındakinin ayrılık sonrası yaşadıklarını yaşıyorsun. Ama kendini dışarı atıp hayatını geri alma vaktin geldi." Ruby, otuzlarının ortasındaydı ve yakında evlenecekti. "İnan bana. Çok iyi biliyorum. Hadi git."

"Ya da," dedi, Amanda. "Evde oturup ağabeyinle arkadaşının yan odadan gelen enteresan seslerini dinlerken sekiz yüzüncü kez *Sınırları Aşmak*'ı izle."

Öyle söyleyince... "Tamam hadi gidelim."

"Biseksüel olmak istiyorum," dedim, çünkü önemli-

di. Böylece kadının hiçbir hedefi olması gerekmiyordu. Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. "Hadi dans edelim. Bu şarkıya bayılırım."

"Sen o ismi lazım olmayan grubun olmayan bütün şarkılara bayılıyorsun." Amanda, beni kalabalığa doğru takip ederken gülüyordu. Kız arkadaşı Jo da başını sallayarak Amanda'nın elini tutmuş, ona eşlik ediyordu. Şüphesiz, votka da tekila kadar kötü bir fikirdi ama rahatlamış, gevşemiştım. Dışarı çıkıp boş mideye üst üste üç içki içmek iyi gelmişti. Amanda'nın içlerinden en az birini duble hazırlattığından şüphelenmiştım. Dans etmek, gülmek, gevşemek harikaydı. Ayrılık sonrası kendine gelme taktiklerinden en çok, çalışmak işe yaramıştı ama giyinip süslenip dışarı çıkıp içmeyi de hafife almamak gerekiyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına attım, çünkü at kuyruğum dağılıyordu. Hayatım için ne de uygun bir metafor. LA'den döndüğümünden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyordu. Aşk yalan, rock'n'roll berbattı. Vesaire vesaire vesaire. Bir içki daha içmenin zamanı gelmişti.

Önemli bir konunun altını çizmek üzereydim.

"Ciddiyim," diyordum. "Biseksüel olacağım. Yeni planım bu."

Jo, "Bu harika bir plan," diye bağırđı, yanıma gelerek. Jo da kafede çalışıyordu. Amanda'yla öyle tanışmışlardı. Hepimizin imrendiğı upuzun, masmavi saçları vardı.

Amanda bana bakıp gözlerini devirdi. "Sen biseksüel falan değilsin. Tatlım, gaza getirme şunu."

Jo, söylediğinin arkasında durarak sırtıyordu. "Geçen hafta eşcinsel olmak istiyordu. Ondan önceki hafta manastırlardan bahsediyordu. Bence bu gece dışarı çıkması, penisi olan insanları bağışlayıp hayatına devam edebilmek için attığı önemli bir adım."

“Ben hayatıma devam ediyorum,” dedim.

“Siz ikiniz son dört saattir o yüzden mi ondan bahsediyorsunuz?” Amanda sırtarak Jo’ya kol attı.

Müziğin sesi yüsekti. Cevabını duyabilmek için Jo’ya doğru eğilerek, “Biz ondan bahsetmiyoruz. Biz ona hakaret ediyoruz. Almanca ‘Beş para etmez zampara’ nasıl deniyordu?” diye sordum. “En çok onu sevdim.”

Jo ve Amanda dans ederlerken onları yalnız bıraktım. Sakindim. Yalnız kalmaktan korkmuyordum. Heyecanlıydım. İçimde güçlü bir bekâr kız enerjisi vardı. David Ferris’in canı cehennemeydi. Cehennemin dibine kadar yolu vardı.

Müziğin temposuna ayak uydurmaya başladım. Çok hoşuma gidiyordu. Ensemde bir ter damlası süzülünce düğmelerimden birini daha açıp göğüs dekoltemi genişlettim. Gözlerimi kapatıp kendi, küçük dünyamda güvende olduğumu hissettim. Alkol kulaklarımı uğuldatıyordu.

Kalçalarım davetsiz dokunmasına rağmen beni okşamaya başlayan ellerden nedense rahatsız olmadım. İleri gitmiyor, daha fazlasını talep etmiyorlardı. Ellerin sahibi arkamda, aramızda seviyeli bir mesafe bırakarak dans ediyordu. Hoşuma gitti. Belki de müzikle hipnotize olmuşum. Ya da yalnız hissettiğim için laf etmedim. Kendimi ona yaslayıp rahatlardım. Bir sonraki şarkı boyunca birbirimize karışıp öylece dans ettik. Tempo düşünce kollarımı havaya kaldırıp ellerimi ensesinde kilitledim. Bir aydır hiç kimseye dokunmuyordum. Vücudum uyanıyordu. Yumuşacık, kısa saçları parmaklarımın arasında fırça gibi kayıyordu. Teni pürüzsüz ve ılık.

Tanrım, o kadar hoştu ki. Dokunmaya ne kadar aç olduğumun farkında değildim.

Başımı arkaya itip göğsüne dayayınca kulağıma eği-

lip bir şeyler fısıldadı. O kadar yumuşak konuşuyordu ki duyamadım. Kirli sakalı yanaklarıma battı. Ellerini vücudumda kaydırarak kollarıma dokundu. Nasırlı parmakları, kollarımın hassas yerlerini okşuyordu. Bedeninin sertliği, dokunuşunun nezaketi beni ona kilitledi. David'i unutmak için birini aramıyordum. Bunun için aklım çok dolu, kalbim fazlasıyla kırıktı. Ama yine de kendimi, arkamda duran adamdan uzaklaştıramıyordum. Bana dokunması çok hoşuma gitmişti.

Dudaklarıyla kulaklarımı okşayarak, "Evelyn," dedi.

Nefesimi tutup aniden gözlerimi açtım. Arkamı dönünce karşımda David'i buldum. Uzun saçları gitmişti. Üst kısımları hâlâ biraz uzundu ama yanları kısacık. İste-se Elvis gibi saçlarını eliyle arkaya tarama hareketi yapabiliirdi. Koyu renk, hafif kirli sakallıydı.

"Bu-buraya mı geldin?" diye kekeledim. Dilim, ağzımda kalın bir et parçası gibiydi, hiçbir işe yaramıyordu. Tanrım, gerçekten oydu. Portland'da. Kanlı canlı karşımda duruyordu.

"Evet." Mavi gözleri ıslıl ıslıldı. Başka hiçbir şey söylemedi. Müzik çalmaya, insanlar dans etmeye devam ediyordu. Dünya sadece benim için durmuştu.

"Neden?"

Tam o sırada Amanda bana kol atıp, "Evelyn?" deyince olduğum yerde zıpladım. Büyü bozulmuştu. David'e şöyle bir baktı. Yüzünü, tiksiniş gibi buruşturdu. "Neler oluyor burada?"

"Bir şey yok," dedim.

Bir David'e bir bana baktı. İkna olmamıştı. Haklıydı tabi.

"Amanda, lütfen." Parmaklarını sıkıp başımı salladım. Bir süre sonra ünlü görmenin etkisiyle şaşkınlıktan ağzını açmış, David'e bakan Jo'nun yanına döndü. Yeni

saç kesimi, tanınmaması için harika bir yöntemdi. Tabii dikkatle bakmayan için.

Kalabalığı yarıp oradan çıktım. Arkamdan geleceğini biliyordum. Oraya tesadüfen gelmediğini biliyordum ama beni nasıl bulmuştu, bilmiyordum. Doğru dürüst düşünebilmek için gürültüden ve sıcaktan uzaklaşmam gerekiyordu. Tuvaletlerin arkasında aradığımı buldum. Kocaman siyah kapı, barın arka avlusuna açılıyordu. Açık havaya çıkmalıyım. Gökyüzünde birkaç cesur yıldız parlıyordu. Onun dışında burası oldukça karanlık ve daha önce yağmış olan yaz yağmurundan ötürü de ıslaktı. Berbat, leş gibi ve sevimsiz bir yerdi. Duruma tam uygun bir yerdi yani.

Biraz dramatikleşmiş olabilirdim.

David'in ardından kapı kapandı. Ellerini beline koyup yüzüme baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama bu şekilde olamazdı. Araya girdim.

"Neden buradasın, David?"

"Konuşmamız gerek."

"Hayır, değil."

Dudaklarını ovuşturdu. "Lütfen. Sana anlatmam gerekenler var."

Ona bakınca acım geri gelmişti. Tenimin altında dışarı çıkmayı bekleyen yaralar var gibiydi. Ama yine de gözlerimi ondan alamıyordum. Bir yanıma ona bakmak, onu dinlemek için çıldırıyordu. Kalbim ve aklım perişan haldeydi. David de harika görünmüyordu. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında gölgeler belirmiş, teni solmuştu. Bunu, o berbat loş ışıktaki bile görebiliyordum. Küpeleri yoktu. Hiçbiri. Gerçi umurumda da değildi.

Çaresizce bana bakıp topuklarının üzerinde geri birkaç adım attı. "Jimmy, tedaviye başladı. Bazı birkaç olayla daha ilgilenmek zorunda kaldım. Tedavisi için terapiye birlikte girmemiz gerekti. O yüzden hemen gelemedim."

"Jimmy için üzüldüm."

Başını salladı. "Teşekkürler. Şimdi çok daha iyi."

"İyi. Ne güzel."

Bir kez daha başını salladı. "Evelyn, Martha konusuna gelince..."

"Yoo." dedim elimi havaya kaldırdım. "Dur bakalım orada."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Konuşmamız gerek."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Çünkü, artık buna hazır olduğuna karar verdin, öyle mi? Siktir git, David. Bir ay oldu. Tek kelime bile etmeden yirmi sekiz gün geçti. Kardeşin için üzüldüm ama kusura bakma, hayır."

"Doğru sebepler için peşinden gelmek istedim."

"Ne dediğini anlamıyorum bile."

"Evelyn..."

"Hayır." Başımı salladım. Kırgınlığım ve sinirim beni zorlamaya başlamıştı. O yüzden onu daha da itip daha da geri gitmesini sağladım. Duvara yaslandı. Daha fazla itecek yerim kalmamıştı. Ama duramadım.

Onu tekrar tekrar ittim, ittim. Ellerimi tuttu. "Sakin ol."

Bileklerimi kavırıyordu. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Hiçbir şey kırmaması etkileyiciydi. "Neye hayır? Şimdi mi konuşmayalım? Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki; benim artık seninle konuşacak bir şeyim yok." Sözlerim dar avludaki binaların duvarlarında yankılandı. "Bitmiştik hani, hatırladın mı? Benimle lanet olası işin bitmişti. Senin için hiçbir şey ifade etmiyordum. Bunu kendin söyledin."

"Hata ettim. Kahretsin, Evelyn. Sakinleş biraz. Beni dinle."

"Bırak beni."

"Özür dilerim ama sandığın gibi değil."

Yapacak bir şeyim kalmamıştı. Yüzüne yaklaştım. "Buraya böyle elini kolunu sallaya sallaya gelemezsin. Sen beni aldattın. Bana yalan söyledin."

"Bebeğim..."

"Sakin bir daha bana bebeğim, deme," diye bağırdım.

"Özür dilerim." Yüzümü inceliyor, en ufak bir mantık kırıntısı arıyordu. Ama şansı yoktu. "Özür dilerim."

"Yeter."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Üst üste, dünyanın en değersiz sözünü söylemeye başladı. Onu durdurmam gerekiyordu. Beni delirtmeden önce onu susturmalıydım. Bu anlamsız tekrarları kesmek için dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Kükreyerek beni öpmeye başladı. Sertti. Canımı acıtıyordu. Dilimi, benim olanı geri almak için ağzının içine soktum. O an ona hem âşıktım hem de ondan nefret ediyordum. Çok farklı duygular değilmiş gibiydi.

Ellerim serbest kalınca kollarımı ensesinin arkasında birleştirdim. Bizi döndürüp sırtımı tuğla duvara yasladı. Dokunuşu tenimi, kemiklerimi yakıyordu. Her şey çok hızlı oldu. Doğru olup olmadığını düşünecek zaman yoktu. Elbisemi yukarı kaldırıp külotumu yırttı. Hiçbir şey önünde duramıyordu. Gecenin serinliği, avuçlarının sıcaklığı uyluklarımı okşuyordu.

"Seni manyak gibi özledim," diye kükredi.

"David."

Fermuarını indirip kotunun önünü indirdi. Sonra bacağıma kaldırıp kalçasının üzerine oturttu. Ellerimi ensesine yapıştırdım. Üstüne tırmanıyor gibiydim. Hiçbir şey düşünemiyordum. İçimden sadece fiziksel olarak ona

olabildiğince yakın olmak geçiyordu. Dudaklarıma uzanıp beni bir kez daha öptü. Aletini dayıyor, içeri girmek için itiyordu. Beni doldurduğunu hissettiğimde başım döndü. İçimi esnetirken biraz canım acımişti. Diğer elini popomun altına koyup beni havaya kaldırıp içime sertçe girip çıkarken beni inletmeye başladı. Bacaklarımı beline sıkıca dolamış, ona tutunuyordum. Hamleleri nazik değildi. İkimiz de sert bir ruh halindeydik. Topuklarım poposunun üzerine vurup dururken tırnaklarımı ense-sine geçirdim. O da dişlerini boynuma geçirmişti. Acı muhteşemdi.

“Daha sert,” diye inledim.

“Ah, evet.”

Arkamdaki sert tuğla duvar elbisemi aşındırıp sırtımı çiziyor, aletin sert darbeleri aklımı başımdan alıyordu. Sıkı sıkı tutunup onu her yerimde hissedince içimde büyüyen baskının arttığını fark ettim. Hem çok fazla geliyor hem de yetmiyordu. Son kez birlikte oluyor olabilirdik. Böyle düşününce daha da sertleşiyordum... Ağlamak istiyordum ama gözyaşım kalmamıştı. Parmaklarını popoma geçirmiş, beni kendine çekiyordu. Sakallarının yüzüme battığını hissediyordum. Tüm vücudum titriyor, deli gibi sallanıyordu.

Beni kendine sürüp içimden çıkarken, “Evelyn,” dedi inleyerek.

Bedenimdeki tüm kaslar boşalmıştı. Ona tutunmaktan başka şansım yoktu.

“Tamam, bebeğim.” Dudaklarını nemli yüzüme yasladı. “Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Her şeyi düzelteceğim.”

“Be-beni yere indir.”

Omuzlarını kaldırıp derin bir nefes alıp verdi ve dikkatlice dediğimi yaptı. Elbisemi hızla aşağı çekip dik durmaya çalıştım. Ayakta durmak imkânsız gibiydi. Hiç-

bir şey kontrolüm altında değildi. Fazla hareket etmeden kotunu kaldırdı, üzerini düzeltti. Ondan başka her yere bakıyordum. Bar avlusundaydık. Kahretsin.

"İyi misin?" Parmaklarıyla yüzümü okşadı, saçlarımı kulaklarımın arkasına soktu. Elimi göğsüne koyup onu iterek geri adım atmaya zorladım. Yani, tam olarak zorlamıyordum. O aramıza mesafe koymama izin veriyordu.

"Ben... şey..." Dudaklarımı yalayıp tekrar denedim. "Benim eve gitmem gerek."

"Yapma ama. Hadi gel birlikte bir taksi bulalım."

"Hayır. Kusura bakma. Ben başlattım biliyorum ama..." Başımı salladım.

David'in başı önüne düşmüştü.

"Bu bir vedaydı."

"Bok vedaydı! Sakın bana bir daha böyle bir şey söylemeye kalkma." Parmaklarını çenemin altına kaydırıp gözlerinin içine bakmam için yüzümü hafifçe kaldırdı. "Biz ayrılmadık, duyuyor musun beni? Hiçbir zaman ayrılmadık. Yeni plan: Bu konuyu konuşup halletmeden Portland'dan gitmiyorum. Sana söz."

"Bu gece olmaz."

"Tamam. Bu gece olmasın. Yarın o halde?"

Ağzımı açtım ama konuşamamıştım. Ne demek istediğimi bile bilmiyordum. Elbisemin yanından parmaklarımı tenime geçirdim. O sıra ne istediğim, benim için bile bir gizemdi. Ama canımı acıtmayı bıraksam iyi olacaktı. Onu hem aklımdan hem kalbimden silmek istiyordum. Nefesimi tekrar kontrol altına almak...

"Yarın," diye tekrarladı.

"Bilemiyorum." Kendimi yorgun hissediyordum. Yüzüne baktım. Yatsam bütün bir yıl uyuyabilirdim. Omuzlarım çökmüş, beynim durmuştu.

Duygu dolu bakışlarla gözlerimin içine baktı. "Tamam."

Ne yapacaktık, anlayamamıştım ama bir konuda anlaşılmış gibi başımı salladım.

“İyi,” dedi, derin bir nefes alarak.

Kaslarım hâlâ titriyordu. Bacaklarımın arasından sperm akmaya başlamıştı. Kahretsin!. Bu konuyu konuşmuştuk ama o zaman durum farklıydı.

“David, son bir aydır güvenli seks yaptın, değil mi?”

“Endişeleneceğin hiçbir şey yok.”

“İyi.”

Bana doğru bir adım attı. “Bildiğim kadarıyla biz hâlâ evliyiz. O yüzden hayır Evelyn, etrafta takılıp onunla bununla yatmadım.”

Söyleyecek sözüm yoktu. Dizlerim ağrıyordu. Muhtemelen son yaptıklarımızdan dolayı. Ayrılığımızın ardından kendi çapında benden intikam almak için hayranlarıyla yatıp kalkmadığı için rahatlamıştım. O dikenli kuyruklu, deniz canavarı kılıklı Martha’ya düşünmek bile istemiyordum.

Seks fena bir şeydi. Aşk, daha da beterd.

Birimizin gitmesi gerekiyordu. O harekete geçmediği için ben yanından ayrıldım. Hızla bara girip Amanda ve Jo’nun yanına gitmeliydim. Yeni bir iç çamaşırına ve kalp nakline ihtiyacım vardı. Eve gitmeliydim. Peşimden gelip kapıyı açtı. Müziğin ağır bası, geceye işliyordu.

Hızla kadınlar tuvaletine girip temizlenmek için kendimi bir kabine kilitledim. Ellerimi yıkarken aynaya bakmakta zorlanmıştım. Çirkin floresan ışığının altında olmak da pek iç açıcı değildi. David, sarı saçlarımı dar-madağın etmişti. Gözlerim kocaman ve yaralı gibiydi. Berbat görünüyordum. Ayrıca boynumda tüm zamanların en kötü seks morluğu belirmişti. Kahretsin.

Bir kız grubu, kıkırdayarak ve durmadan arkalarına bakarak içeri giriyordu. Kapı tam kapanmadan David’in karşı duvara yaslandığını, başını eğip botlarına baktığı-

nı gördüm. Kızların heyecanlı sohbeti, kulak tırmalayıcıydı. Ama adını söylemiyorlardı. David'in kimliği hâlâ saklıydı. Kollarımı kendime dolayarak yanına gitmek için dışarı çıktım.

"Gitmeye hazır mısın?" dedi, sırtını duvardan kaldırıırken.

"Evet."

Bara girip sarhoşların ve dans edenlerin arasından geçerek Amanda ve Jo'nun yanına gittik. Dans pistinin kenarında, sohbet ediyorlardı. Amanda, sinirli bakıyordu.

Yüzüme bakıp tek kaşını kaldırarak, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Beni dışarı çıkardığınız için çok teşekkür ederim. Ama eve dönemem gerek," dedim, sert bakışlarını görmezden gelerek.

"Onunla mı gideceksin?" Arkamda duran David'e doğru çenesini kaldırarak konuşuyordu.

Jo, bir adım öne atıp bana sarıldı. "Sen boş ver Amanda'yı. Kendin için doğrusu neyse onu yap."

"Teşekkürler."

Amanda gözlerini devirip beni kendisine çekti ve boynuma sarıldı. Arkamdan David'i bakışlarıyla dövdüğünden emindim. David için neredeyse üzülmüştüm. Neredeyse.

Bardan çıktığımız sırada hoparlörlerden David'in şarkılarından biri duyulmaya başlamıştı. İnsanlar "Divers!" diye çığlık atıyordu. Jimmy'nin sesi tüm bara yayıldı. "Nefret ediyorum aşkın ve kiraz dudaklarının son günlerinden. Uzun vedalardan nefret ediyorum..."

David başını eğdi ve dışarı çıktık. Açık havada, şarkı uzaktan geliyormuş gibi sadece baslardan ve davuldan ibaretti. Yürürken durup durup ona bakıyor, gerçekten karşımda mı, yoksa hayal gücüm bana oyun mu oynuyor anlamaya çalışıyordum. Rüyamda kaç kez bana döndü-

günü görmüştüm. Ama her seferinde göz yaşları içinde yalnız uyanıyordum. Ve o an karşımdaydı. Ama kendimi riske atamazdım. Bir daha kalbimi kırarsa ikinci kez kendimi toparlayabileceğimi sanmıyordum. Kalbim buna dayanmayabilirdi. O yüzden ağzımı da aklımı da kapalı tutmak için elimden geleni yaptım.

Saat göreceli olarak henüz erken sayılırdı ve etrafta dolanan fazla insan yoktu. Yola doğru elimi kaldırıp bir taksi durdurdum. Kapıyı benim için David açtı. Hiçbir şey söylemeden arabaya bindim.

"Seni eve bırakayım," dedi ve arkamdan taksiye atladı. Yana kaymak zorunda kalmıştım.

"Hiç gerek yok..."

"Var. Gerek var. Tamam mı? O kadarını yapmalıyım. Neyse..."

"Peki."

Taksi şoförü, dikiz aynasından bize ilgisiz bir bakış atıp, "Nereye?" diye sordu. Arka koltuğuna bir kavgalı çift daha oturmuştu. Her gece onlarcasını gördüğünden emindim.

David, hiç duraksamadan adresimi söyledi. Taksi harekete geçip ilerleyen trafiğe karışırken düşündüm. Adresimi Sam'den almış olabilirdi. Gerisini de...

Sırtımı koltuğa yaslariken, "Lauren," diyerek derin bir nefes aldım. "Tabii ya. Beni öyle buldun."

İrkildi. "Buraya gelmeden önce Lauren'la konuştum. Bak, sakın ona kızma. Onu ikna etmem çok zor oldu."

"Ya, eminim öyledir."

"Ciddiyim. Seni üzdüğüm için ağzıma sıçtı, yarım saat bana bağırdı. Lütfen ona kızma."

Dişlerimi gıcırdatıp pencereden dışarı baktığım sırada elini, elimin üzerine kaydırıldığını hissettim ve elimi çektim.

"İçine girmeme izin veriyorsun ama elini tutmama

izin vermiyorsun, öyle mi?" diye fısıldadı. Geçen arabaların ve sokak lambalarının ışığının altında yüzü üzgün görünüyordu.

Dilimin ucuna, istemeden olduğunu, aramızda geçenlerin yanlış olduğunu söylemek geldi ama yapamadım. Bunun, onu ne kadar üzeceğini biliyordum. Ağzım açık, beynim işe yaramaz halde durduğum sırada birbirimize baktık.

"Seni deli gibi özledim," dedi. "Nasıl özledim, bilemezsin."

Ağzı kapalıydı ama başını çevirmedi. Bakışları üzerinde, orada öylece oturuyordum. Uzun saç ve sakalları gidince çok değişmişti. Tanıdık ama farklıydı. Eve çok uzak değildik aslında ama dünyanın öbür ucuna gidiyor gibi hissetmiştim. Araba, eski apartmanın önünde durunca şoför arkasını dönüp ikimize de sabırsız bir bakış attı.

Dışarı çıkıp uzaklaşmaya hazır bir halde araba kapısını ittim. Dışarı adımımı atınca sinirimin üzerine hafif bir rüzgâr esti. "Seni bir daha göreceğimi gerçekten hiç tahmin etmiyordum."

"Hey," dedi, kolunu arka koltukta gererek. "Beni yine göreceksin. Yarın."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Yarın," dedi tekrar, kararlı bir tonda.

Derin bir nefes alarak çenesini kaldırdı. "İlişkimizin içine sığıttığımı biliyorum ama her şeyi düzelteceğim. Henüz karar verme, olur mu? En azından benim için o kadarını yap ve bana bir şans ver."

Yüzüne bakıp kısaca başımı salladıktan sonra titrek dizlerle içeri girdim. İçeri girip kapıyı kilitleyince taksi harekete geçmişti. Alt kapının buzlu camlarından stop lambalarının git gide yok olduğunu görüyordum.

Ne bok yiyecektim şimdi ben?

On Sekizinci Bölüm

İşe geç kalıyordum. Deli gibi hazırlanmaya çalışırken hızla duşa girdim, bir önceki geceden yüzümde kalan korkunç makyajı granüllü sabunumla ovarak temizledim. Tüm gece tuhaf bir rüya gibiydi. Ama artık gerçek hayata dönmüştüm. İş, okul, arkadaşlar... Gelecek planlarım. Önemli olanlar bunlardı. Bunu kendime sık sık tekrar edersem her şey düzelecek, rayına oturacaktı. Bir gün.

Ruby, kafe tişörtü haricinde ne giydiğimizi pek önemsemezdi. Onun da alternatif bir geçmişi vardı. Şair olmak için plan yaparken teyzesinin Pearl District'teki kafesi miras kalınca ve kentsel gelişim, gayrimenkul fiyatlarını arttırınca başarılı bir iş kadını olmuş. Artık şiirlerini kafesinin duvarlarına yazıyordu. Ondan daha iyi bir patron olabileceğine inanmıyordum. Ama geç kalmak, yine de geç kalmaktı. Hiç hoş değildi.

Bütün gece uyumayıp bizi hâlâ evli kabul ettiğini söylediği ânu tekrar tekrar zihnimde canlandırıp o bar avlu-

sunda olanları düşünmüştüm. Yoksa uykumu çok daha iyi alabilirdim. Ama beynimin kapama düğmesi yoktu işte.

Üstüme siyah bir kalem etek ve kafenin tişörtünü geçirip ayağıma düz ayakkabılarımı giydim. Hazırdım. Gözlerimin altındaki morluklar için yapacak hiçbir şey yoktu. Zaten etrafımdaki herkes son zamanlarda öyle gezmeme alıştı. Ama boynumdaki morluğu kapatmak için kapaticımın yarısını kullanmak zorunda kaldım.

Banyodan buharlarla birlikte çıktığım sırada Lauren, gülümseyerek vals yapıyor, mutfaktan çıkıyordu. "İşe geç kalmışsın."

"Kaldım."

Çantamı omzumdan geçirip çapraz taktım, masadan anahtarlarımı kapıp yola koyuldum. Onunla konuşacak vaktim yoktu. O an mümkün değildi. Belki de bir daha asla konuşmayacaktım. David'in yanını tutmak için ne gibi bir geçerli nedeni olabilirdi ki? Son bir aydır kaç gece yanımda durmuş, her ihtiyacım olduğunda ağlamalarımı çekmişti. Kendimi rahatlatmak zorundaydım. Ona her gün, onun gibi bir arkadaşı hak etmediğimi söylemiştim. O da her seferinde yanağıma bir öpücük kondurmuştu. Neden şimdi bana ihanet ettiğini anlayamıyordum. Abartılı bir of çekerek merdivenlerden inmeye başladım.

"Evelyn, dur." Merdivenlerden hızla indiğim sırada koşarak arkamdan geldi.

Ev anahtarlarımı silah gibi tutarak ona döndüm. "Ona nerede olduğumu sen söyledin."

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Ah, bilmem. Söylememeyi akıl edebilirdin mesela. Onu görmek istemediğimi biliyordun." Ona bakarken, karşımda görmek istemediğim her şeyi görüyordum. "Yok artık Lauren? Gerçek misin sen? Ciddi misin? Bura-ya gelmesini filan bekliyordun herhalde?"

En sonunda utanıp başını biraz öne eğdi. "Özür dilerim. Haklısın. Kendimi biraz kaptırdım. Ama bir şeyleri düzeltmeye gelmiş. En azından söyleyeceklerini duymak istersin diye düşündüm."

Başımı iki yana salladım. Gittikçe sinirleniyordum. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Berbat bir haldeydin. Ne yapmam gerekiyordu?" Kollarını havaya kaldırdı. "Seninle arasını düzeltmeye geldiğini söyledi. Ona inandım."

"İnanırsın tabi. Çünkü o David Ferris, çocukluğunun platonik aşkı."

"Hayır. Buraya ayaklarına kapanmaya gelmeseydi onu gebertirdim. Seni kırdıktan sonra kim olduğunun hiçbir önemi yok." Samimi görünüyordu. Dudaklarını büzüştürmüş, gözlerini kocaman açmıştı. "Bu sabah süslediğim için de özür dilerim. Bir daha yapmam."

"Harika görünüyorsun. Ama zamanını boşa harcamışsın. Buraya gelmeyecek."

"Gelmeyecek mi? Peki o boynundaki canavarı kim yaptı?"

Bu soruya cevap bile vermem gerekmiyordu. Kahretsin. Güneş yükseliyor, hava ısınıyordu.

"Eğer onun hayatının erkeği olabileceğine en ufak bir ihtimal veriyorsan," dedi, içimde bir şeylerin kıpırdamasını sağlayarak. "Bir şekilde bu sorunların üstesinden gelebileceğinize inanıyorsan... Bugüne kadar aklını başından bir tek o bu kadar aldı. Ondan bahsederken sana bakıyorum da..."

"Sadece birkaç gün birlikte olduk."

"Bunun önemli olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Saçmalayamaya başlıyordum. Hiç hoş değildi. "Birlikte olmamız başından beri hiç mantıklı değildi, Lauren. İlk gününden beri."

"Yok artık," dedi, Lauren böğürür gibi bir ses çıkarak. "Bütün bunları o Tanrı'nın cezası planın yüzünden söylüyorsun, değil mi? Bak, sana bir şey söyleyeyim: Mantıklı olman gerekmiyor. Yapman gereken tek şey, onunla birlikte olup bunun için gerekenleri yapmaya istekli olmak. Bu kadar basit. Aşk bu, Evelyn. Önceliğiniz birbiriniz olmalısınız. Babanın beynini yıkayarak aklına soktuğu aptal bir planı uygulamak değil."

"Bunun planla bir ilgisi yok." Hüznümü, sinirimi, gözyaşlarımı gizlemek için yüzümü ovuşturmaya başladım. "O, beni çok fena kırdı. Paramparça oldum. Bunun için bir daha neden istekli olayım?"

Lauren ışıldayan gözlerle bana baktı. "Seni kırdığını biliyorum. Sen de süründür piç kurusunu. Bırak bekle-sin. Adi herif, hak ediyor zaten. Ama ona âşık-san, söyleyeceklerini dinlemeyi bir düşün."

Belki de kaşınan gözlerim yüzünden fazla soğuk, fazla gergin davranıyordum. Kalp kırıklığının olumlu bir yanı da olmalıydı. İnsan yaşadığı olumsuzluğu dengeleyecek farklı bakış açıları bulur. Daha bilinçli, daha güçlü olur. Ama o an bunların hiçbirini hissetmiyordum. Anahtar-larımla oynamaya başladım. Ruby beni öldürecekti. Her zaman yaptığım gibi, işe yürüyerek gidemezdim. Texas kadar geniş kışımı kovulmaktan kurtarmak için Tramva-ya binmem gerekiyordu. "Gitmem gerek."

Lauren, kararlı bakışlarla başını salladı. "Onu seviyor olabilirim ama seni tabii ki çok daha fazla seviyorum. Tartışmasız."

"Teşekkür ederim," dedim, homurdanarak.

"Ama ona azıcık da olsa âşık olmasan bu kadar üzülür müydün? Hiç düşündün mü?"

"Sabahın bu saatinde bu kadar mantıklı olmandan hiç hoşlanmıyorum. Yapma."

Gülümseyerek bir adım geri attı. "Sen, ne zaman ihti-

yacım olsa benim için mantıklı oldun. O yüzden sırf duymaktan hoşlanmadığın için beynini yemekten vazgeçmeyeceğim. Haberin olsun."

"Seni seviyorum, Lauren."

"Biliyorum. Thomas kardeşlerin hepsi bana bayılıyor. Neden söylüyorsun, dün gece ağabeyin..."

Şeytani kahkahalarından koşarak kaçtım.

İş iyi gidiyordu. O gün içinde iki çocuk beni yakında verilecek bir partiye davet etmişti. David'ten önce böyle davetler almazdım. O yüzden David'ten sonra da aldıklarımı reddediyordum. Tabii gerçekten David'ten sonrayı yaşıyorsam... Kim biliyordu ki? Yine pek çok insan imzalı fotoğraf ve bilgi istedi ama onlara sadece kahve ve kek sattım. Güneş batarken kapattık.

Bütün gün, gelir mi acaba diye diken üstünde bekledim. "Yarın", bu gündü ama ortalarda görünmüyordu. Belki de fikrini değiştirmişti. Ben her dakika fikrimi değiştiriyordum. Henüz karar vermeyeceğime dair ona verdiğim söze fazlasıyla sadıktım.

Ruby, dirseğini kaburgalarımın geçirdiği sırada kafeyi kilitliyorduk. Muhtemelen amaçladığından daha sert vurmuştu, çünkü böbreklerimde kalıcı hasar bırakmış gibiydi.

Başını sallayarak oralarda bir yerlere saklanmış, bekleyen David'i göstererek, "Gerçekten gelmiş," diye fısıldadı. Gelmişti. Tıpkı söylediği gibi. İçimde gergin bir heyecan alev aldı. Beyzbol şapkası ve sakalıyla gizlenmesi kolay oluyordu. Özellikle de kısa saçlarıyla. O kopkoyu, uzun saçlarını kestigi için biraz üzülmüştüm. Ama ona kesinlikle söylemedim. Amanda, David'deki bir gece önce gördüğü değişikliği Ruby'ye anlatmıştı. Etrafta pa-

parazzi ve çığlık atan hayran ordusu olmadığına göre, şehirde olduğu hâlâ bilinmiyordu.

Ne hissedeceğimi bilmeden ona baktım. Barda yaşananlar gerçek değil gibiydi. Ama o an, orada gerçek, normal hayatımı yaşıyordum. Onu günlük hayatımda görünce, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Rahatım bozulmuştu. Sanırım en doğru ifade buydu, evet.

“Onunla tanışmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır. Bu konuda hâlâ kararsızım. Onunla birebir tanışırsam objektivitemi kaybedebilirim. Çok çekici, değil mi?” Ruby, baştan aşağı David’i süzerken üst bacaklarına fazla takılmıştı. Erkeklerin üst bacakları, takıntısıydı. Futbolculara bayılırdı. Bir şair için tuhaf bir özellik belki ama kalıbına uyan birini henüz hiç görmemiştim. Herkesin kendine göre bir tuhaflığı vardı.

Ruby, David’e kasaptaki etmiş gibi bakmaya devam ediyordu. “Belki de ondan boşanmamalısın.”

“Pek objektif değil gibisin. Hadi sonra görüşürüz.”

Kolumdan tuttu. “Dur bir dakika. Onunla evli kalırsan yine de benimle çalışacak mısınız?”

“Evet. Hatta daha sık tam zamanında geleceğim. İyi geceler, Ruby.”

Ellerini cebine sokmuş, kaldırımında duruyordu. Onu görmek, uçurum kenarında durmak gibiydi. İçimden bir ses, “Sonunu boş ver, belki de uçabilirsin,” diyordu. “Uçamazsan da düşüşün heyecanını yaşarsın.” Mantıklı yanımsa, “Bu bir cinayet!” diye bağırıyordu.

İnsan delirdiğini hangi noktada anlar?

“Evelyn.”

O an, her şey durdu. Adımı öyle söyleyince bana neler yaptığını bir bilseydi... Tanrım, onu çok özlemiştim. Bir parçam kaybolmuştu sanki. Şimdi geri dönmüştü ama

hâlâ bana uyuyor muydu, bilemiyordum. Bir gün uyabilecek miydi, bilemiyordum.

"Selam," dedim.

"Yorgun görünüyorsun," dedi, dudaklarının kenarını düşürerek. "Yani güzel görünüyorsun tabii ama..."

"Önemli değil." Kaldırıma bakıp derin bir nefes aldım. "Yoğun bir gündü."

"Demek burada çalışıyorsun?"

"Evet."

Ruby's Cafe bomboş ve sessizdi. Cama yapıştırılmış reklam broşürlerinin yanındaki loş ışıkları parlıyordu. Sokak lambaları üzerimizi aydınlatmaya başlamıştı.

"Hoş görünüyor. Bak, şu an konuşmak zorunda değiliz," dedi. "Sana sadece eve kadar eşlik edebilirim."

Kollarım göğsümün önünde birleştirdim. "Hiç gerek yok."

"Benim için bir zevk. Lütfen izin ver, Evelyn. Seninle evine kadar yürüyeyim. Lütfen."

Onayladığımı göstererek başımı salladım ve bir süre sonra kararsız ama uzun adımlarla yürümeye başladım. David, yanımdan yürüyordu. Ne konuşacaktık? Tüm konular tehlikeliydi. Başlayabilecek her sohbetin ucunda, batacık noktalar vardı. Yandan yandan, uzun uzun bana bakıyor, konuşmak için ağzını açtıktan sonra vazgeçip kapatıyordu. Durumun her ikimiz için de korkunç olduğu belliydi. LA'den bahsedebilecek durumda değildim. Bir önceki geceden bahsetmek daha güvenliydi. Bir dakika. Hayır, değildi. Avludaki seks konusunun açılması hiç doğru olmazdı.

"Günün nasıldı?" dedi. "Yoğunluk dışında?"

Neden böyle havdan sudan şeyler benim aklıma gelmiyordu?

"Ah. İyiydi. Birkaç kız, imzalaman için bir şeyler getirdi. Birkaç çocuk, sana dinletmem için garage-reggae-blue-

es gruplarının demolarını bıraktı. Okulun bilinen sporculardan biri, sadece numarasını bırakmaya geldi. Bir ara, iyi vakit geçirebileceğimizi düşünüyormuş.” Havayı yumuşatmak için konuştukça konuşuyordum.

Yüzü birden gerildi, kaşları çatıldı. “Kahretsin. Böyle şeyler sık sık oluyor mu?

Tam bir geri zekâlı olduğum için çok konuşmuştum. “Önemli değil, David. Çok işim olduğunu söyledim, o da yürüdü gitti.”

“Gidecek tabi pislik.” Çenesini kaldırıp uzun uzun bana baktıktan sonra, “Sen beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?” dedi.

“Hayır. Sadece dilim, aklımdan bağımsız hareket ediyor. Kusura bakma. Her şey zaten yeterince karmaşık.”

“Kıskanıyorum ama.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Neden şaşırmıştım bilmiyordum. Önceki gece, Portland’a benim için geldiğini açık açık söylemişti. Tek terk edilenin, uçurumun kenarına bırakılanın ben olmadığımı bilmek iyiydi. Rahatlamıştım.

“Hadi,” dedi yürümeye devam ederek. Köşede durup trafiğin boşalmasını bekledik.

“Sana göz kulak olması için Sam’i buraya getirtebilirim,” dedi. “İnsanların iş yerinde seni rahatsız etmesini istemiyorum.”

“Sam’i çok seviyorum ama olduğu yerde kalsın. Normal insanlar işlerine korumayla gitmez.”

Alnı kırıştı ama bir şey söylemedi. Yürümeye devam edip yolun karşısına geçtik. Önümüzden ışıklı bir tramvay geçti. Tüm günümü içeride geçirdiğim için iş çıkışı yürümeyi tercih ederdim. Ayrıca Portland, kafeleri, birahaneleri, ve ilginç ruhuyla çok güzel bir yerdi. Bu da LA’e kapak olsun.

"Peki, sen bugün ne yaptın?" diye sordum, yaratıcı sohbet ödülünü almaya adaydım.

"Kasabada dolaşıp etrafa bakındım. Genelde turistik geziler yapamıyorum. Buradan sola dönüyoruz," dedi, eve giden yoldan farklı bir yönü göstererek.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gel benimle. Bir şey almam gerek." Beni, zaman zaman Lauren'la gittiğimiz pizzacıya götürdü. "Kesinlikle yiyeceğini bildiğim tek şey, pizza. Üzerine her çeşit sebze-yi de koymayı kabul ettiler. O yüzden umarım hoşuna gider."

Saat erken olduğu için restoranın sadece dörtte biri doluydu. Tuğla duvarlı, siyah masalı restoranın antika müzik kutusundan, Beatles'ın bir şarkısı yükseliyordu. Onunla birlikte içeri girip girmemekte kararsız kalınca kapının önünde durdum. Adam, David'e başını sallayıp arkasındaki ısıtıcıdan, daha önce sipariş edilmiş pizzayı alarak uzattı. David de teşekkür edip yanıma döndü.

"Ne gerek vardı." Bir adım geri atıp tekrar sokağa çıktım. Şüpheli bakışlarla pizza kutusuna bakıyordum.

"Alt tarafı pizza, Evelyn," dedi. "Sakin ol. İstemiyorsan benimle paylaşmak zorunda bile değilsin. Buradan sizin eve nasıl gidiyorduk?"

"Sola."

David, pizzayı elinde havada tutuyordu. Bir blok daha sessizce yürüdük.

"Kaşlarını çatmayı bırak," dedi. "Dün gece seni kucağıma aldığımda Monterey'dekinden çok daha hafif olduğunu fark ettim. Çok kilo vermişsin."

Omuzlarımı silktim. O konuya girmeyecektim. Hele beni kucağına kaldırdığı, bacaklarımı beline sardığım ânı, onu ne kadar özlediğimi ve o haldeyken sesinin nasıl da... Hayır. Bunların hiçbirini onunla konuşmayı düşünmüyordum.

"Evet. O halini daha çok beğeniyordum," dedi. "Kıvrımlarını seviyorum. O yüzden başka bir plan yaptım. Eski haline dönene kadar on beş peynirli pizza yiyeceksin."

"Şu an içimden vücudumun seni artık hiç ilgilendirmediyiyle ilgili kırıncı şeyler söylemek geliyor."

"Neyse ki söylemeden önce iki kere düşünüyorsun, değil mi? Özellikle de dün gece içine girmeme izin verdikten sonra." Sert bakışlarına, sert bakışlarıyla karşılık verdi. "Bak, kilo vermeni ve hasta olmanı istemiyorum. Hele benim yüzümden, asla. Bu, bu kadar basit. Gerisini boş ver ve pizzaya kötü kötü bakmayı bırak. Zavallıcığın duygularını inciteceksin."

"Bana patronluk taslayamazsın," diye mırıldandım.

Gülmeye başladı. "Bunu söyleyerek için rahatladı mı?"

"Evet."

Temkinli bir ifadeyle ona gülümsedim. Kendimi, yanında yine çok rahat hissetmeye başlamıştım. Ama rahatlamamam gerekiyordu. Kimbilir rahatlığım bu sefer ne zaman yüzüme gözüme bulaşacaktı? İşin aslı, onu o kadar çok istiyordum ki içim acıyordu.

"Şey..." Boğazını temizleyip bir kez daha konuşmayı denedi. "Arkadaş. Yine arkadaş mıyız?"

"Bilmem."

Başını salladı. "Arkadaşız. Evelyn, üzgünsün, yorgunsun ve çok kilo vermişsin. Tüm bunlara sebep olduğum için kendimden nefret ediyorum. Yavaş yavaş her şeyi yoluna sokacağım. Sadece bana... hareket edebilmek için biraz alan ver. Bu kez ayağına basıp canını yakmayacağım, söz."

"Sana artık güvenmiyorum, David."

Şakacı ifadesi bir anda yok oldu. "Biliyorum. Bu konuyu da hazır olduğun zaman konuşuruz."

Boğazımdaki yumru yüzünden sertçe yutkundum.

“Sen ne zaman hazır olursan,” diye tekrarladı. “Hadi, seni eve bırakayım da soğumadan pizzanı ye.”

Eve kadar konuşmadan yürüdük. Samimi olduğunu düşünüyordum. Zaman zaman, bana bakıp hafif hafif gülümsüyordu. İçten görünüyordu.

Arkamdan merdivenlerden çıktığı sırada etrafına pek bakmadı. Önceki gece Lauren’dan nerede olduğumu öğrenmek için oraya gittiği belliydi. Kapının kilidini açıp içeri baktım. Hâlâ, geçen hafta olduğu gibi ağabeyimle Lauren’ı koltukta yakalamaktan korkuyordum. Onlarla daha fazla yaşayabileceğimi sanmıyordum. Artık herkesin daha fazla özel alana ihtiyacı vardı.

Gerçi bu geçtiğimiz ay, Nate ve bana çok iyi gelmişti. Bol bol oturup sohbet etme fırsatı bulmuştuk. Birbirimize hiç olmadığımız kadar yakınlaşmıştık. Araba tamirhanesindeki işini seviyordu. Mutluydu. Hayatı rayına girmişti. Lauren haklıydı. Çok değişmişti. Hayatta ne istediğini ve nereye ait olduğunu bulmuştu. Artık, aynısını benim de yapmam gerekiyordu.

İçeriden hafif, rock müzik sesi geliyordu. Lauren’la Nate’i salonun ortasında dans ederken bulduk. Ağabeyimin üzerinde hâlâ motor yağlı tulumu olduğuna göre bir anda, içlerinden geldiği gibi dansa başlamış olmalıydılar. Lauren, motor yağına aldırış etmiyor, ona sıkı sıkı sarılıyor, gözlerinin içine bakıyordu.

Geldiğimizi anlamaları için boğazımı temizleyip içeri bir adım attım.

Nate, beni görünce hoş geldin, der gibi gülümsedi. Ama sonra David’i fark ettiğinde, kanının beynine çıktığı, kızaran yüzünden görünüyordu. Bakışları değişti. Odadaki hava birden buz kesmişti.

"Nate," dedim, David'e saldırdığı sırada arkadan onu tutarken.

Lauren da arkasından koştu. "Yapma!"

Nate'in yumruğu, David'in yüzünde patladı. Pizza havaya uçmuştu. David, sendeleyerek geri geri gitti. Burundan kan geliyordu.

Ağabeyim, "Göt herif," diye bağıırıyordu.

Nate'in sırtına zıplayıp onu geri çekmeye çalıştım. Lauren, kollarından tutuyordu. David, hiçbir şey yapmadı. Eliyle kanlı yüzünü kapatıyordu ama gelebilecek daha fazla darbeden kendini korumak için hiçbir şey yapmıyordu.

Nate, "Kardeşimi üzersen seni gebertirim," diye kükredi.

David ona, kabullenen gözlerle bakıyordu.

"Yeter, Nate!" Ayaklarımı sürüklerken ağabeyimin boğazına sarılmıştım.

"Bu herifi neden getirdin buraya? Burada olmasını mı istiyorsun?" diye sordu, gözlerine inanamayarak. "Ciddi olamazsın!" Sonra o sırada koluna yapışmış Lauren'a baktı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Bu, onların arasında, Nate."

"Ne? Hayır! Ona neler yaptığını görmedin mi? Kardeşimin son bir aydır ne halde olduğunu görmüyor musun?"

"Biraz sakinleşmen gerek. Onun istediği, bu değil." Lauren, Nate'in yüzünü okşamaya başlamıştı. "Lütfen, tatlım. Sen, bu değilsin."

Nate, yavaşça geri çekildi. Omuzları normal seviyesine düşmüş, rahatlamıştı. Ben de boğazına sarılmayı bıraktım. Hoş, tutsam da onu engellemeyi başaramamıştım ya. Ağabeyim, yeri gelince sert ve ürkütücü bir adam olabiliyordu. David'in parmaklarının arasından akan

kan, yere damlamaya başladı. "Kahretsin. Gel benimle." Kolundan tutup onu banyoya soktum.

Lavaboya eğildi. Sessizce ama bol bol küfrediyordu. Elime bir tomar tuvalet kağıdı dolayıp eline tutuşturdum. Kanayan burun deliklerine bastırdı.

"Kırılmış mıdır?"

"Bilmiyorum." Sesi boğuk ve kalın çıkıyordu.

"Çok özür dilerim."

"Önemli değil." Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. Ses, kotunun cebinden geliyordu.

"Ben bakarım." Telefonu, dikkatle cebinden çıkardım. Ekrandaki ismi görünce buz kestim. Evren benimle dalga geçiyor olmalıydı. Kesinlikle. Ama artık şaka kaldıracak halim kalmamıştı. Kalbim, kulağımın içinde çıtırdıyordu sanki. Tüm bedenimin yavaş yavaş uyuşmaya başladığını hissediyordum.

"O arıyor." Telefonu ona uzattım.

Kanlı tuvalet kağıdının üzerinde, burnu yaralı ama sağlam görünüyordu. Şiddet, çözüm değildi. O an sinirim tepeme çıkmış, her yerimi sarmış olsa da.

Başını ekrandan kaldırıp bana baktı. "Evelyn."

"Git buradan. Gitmeni istiyorum."

"O gecedен beri Martha'yla konuşmadım. Onunla hiçbir alakam yok."

Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Sadece başımı salladım. Telefonun sesi, kulak zarımı patlatacak gibiydi. Küçük banyoda yankılanıp duruyor, elimde titreyerek tüm bedenimi titretiyordu. "Şunu al, yoksa kıracağım."

Kanlı parmaklarıyla telefonunu elimden aldı.

"Açıklamama izin vermelisin," dedi. "Yemin ederim, o artık hayatımda yok."

"O halde neden seni arıyor?"

"Bilmiyorum ve telefonu açmıyorum. Onu kovdu-

ğumdan beri onunla konuşmadım. Bana inanmak zorundasın.”

“Ama inanmıyorum. Yani, sana nasıl inanabilirim?”

Acıyla gözlerini kırparak bana baktı. Her şeyi anlamaya başladığımızda birbirimize bakıyorduk. Bu iş yürümeyecekti. O her zaman benden bir şeyler saklayacak, bana yalanlar söyleyecek, ben de hep dışarıda kalıp her şeye dışarıdan bakacaktım. Hiçbir şey değişmemişti. Kalbim tekrar kırılıyordu. Kalbimde daha fazla kırılacak yer kaldığına şaşıırıyordum.

“Git buradan,” dedim. Gözlerim sinir bozucu bir şekilde dolmaya başlıyordu.

Tek kelime etmeden çıktı, gitti.

On Dokuzuncu Bölüm

O olaydan sonra David'le bir daha konuşmadık. Ama her akşamüstü, iş çıkışı geliyor, karşı kaldırımda bekliyor, beyzbol şapkasının altından beni izliyor, güvende olduğumdan emin olmak istiyormuşçasına eve kadar peşimden yürüyordu. Sinirleniyordum ama kendimi hiçbir zaman tehdit altında hissetmedim. Peşimden geldiği üç gün boyunca onu görmezden geldim. O gün, dördüncü gündü. Siyah kotunu mavi kotu, botlarını spor ayakkabılarıyla değiştirmişti. Üst dudağının ve burnunun yaralı olduğu, uzaktan bile görülüyordu. Bugün biri Portland'da olup olmadığını sormasına rağmen etrafta hâlâ paparazziler yoktu. Portland'da tanınmadan gezdiği günler, muhtemelen yakında son bulacaktı. Bunu bilip bilmediğini merak ediyordum.

O gün onu her zaman yaptığım şekilde görmezden gelmediğimi fark edince bir adım attı. Sonra durdu. Aramızdan, yoğun trafiğin içinde kocaman bir kamyon geçmişti. Deli gibiydi. Hâlâ burada ne işi vardı? Neden

Martha'ya geri dönmemişti ki? O, çevremdeyken hayatıma devam etmem imkânsızdı.

Ne yapacağıma net olarak karar vermemiştim ama trafik durunca karşı kaldırma geçip yanına gittim.

"Selam," dedim, çantamın sapıyla oynamamaya çalışarak. "Burada ne yapıyorsun, David?"

Ellerini cebin sokup etrafına bakındı. "Seni eve götürüyorum. Her gün yaptığım gibi."

"Artık hayatın bu yanı, öyle mi?"

"Sanırım."

"Hımm," dedim, durumu şahane şekilde özetleyerek. "Neden LA'e dönmüyorsun?"

Mavi gözleri bana temkinli bakıyordu. Önce cevap vermedi. Sonra "Karım, Portland'da yaşıyor," dedi.

Kalbim bir an durdu. Cümlesinin basitliği, gözlerindeki samimiyet, beni gafil avlamıştı. Belki de şimdiye kadar ondan hiç bu kadar etkilenmemiştim. "Böyle devam edemeyiz."

Bana değil, sokağa bakıyordu. Hafif kambur durarak, "Benimle yürür müsün, Evelyn?" dedi.

Başımı tamam dercesine salladım. Birlikte yürüdük. İkimiz de acele etmiyorduk. Aksine, restoranların ve vitrinlerin önünden geçip barların içine bakıyor, akşamın keyfini çıkarıyorduk. İçimden kötü bir ses, yürümeyi bırakınca konuşmaya başlayacağımızı söylüyordu. O yüzden etrafta oyalanmak hoşuma gitmişti. Yaz geceleri, etrafta her zamankinden fazla insan olması anlamına geliyordu.

Evle iş yerimin ortasında, köşede bir İrlanda barı vardı. İçeriden White Stirpes'ın bir şarkısı duyuluyordu. David, elleri cebinde, dirseğiyle barı işaret ederek içeri girdi. "Bir içki içelim mi?"

Sesimi çıkarabilmem birkaç saniyemi almıştı. "Olur."

İş çıkışı içmeye gelenlere görünmemeye çalışarak doğrudan en arka masaya geçip oturdu, iki kocaman Guinness ısmarladı. Siparişimiz gelince sessizce oturup içkimizi yudumlamaya başladık. Bir süre sonra David, şapkasını çıkarıp masanın üzerine koydu. "Kıyamam, zavallı yüzü," diye düşünmüştüm. Yakından görünce içim fena olmuştu. İki gözü de mosmordu.

Birbirimize bakıp orada oturuyorduk. Aramızda tuhaf, soğuk bir mesafe vardı. İkimiz de konuşmadık. Bana bakışından onun da üzüldüğünü anlıyordum. Canı acı-mıştı ve hâlâ acıyordu. Daha fazla kaldıramayacaktım. Bu zavallı ilişkiyi masaya yatırmak için beklemenin artık bir anlamı kalmamıştı. Yeni bir plan yapmanın zamanı gelmişti. Her şeyi netleştirip yollarımızı belirlemeliydik. Daha fazla kalp ve baş ağrısı istemiyordum. Söze, "Bana ondan bahsetmek istiyordun?" diye başladım, sırtımı dikleştirip kendimi en kötüsüne hazırlayarak.

"Evet. Martha'yla çok uzun zaman önce birlikteydik. Muhtemelen biliyorsundur, beni aldatan oydu. Hani ko-nuşmuştuk."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım.

"Mal, Jimmy ve ben, grubu kurduğumuzda on dört yaşındaydım. Ben, aramıza bir sene sonra katıldı. O sıra-lar Martha da bizimle takılıyordu. Aile gibiydiler," dedi, kaşlarını buruşturarak. "Daha doğrusu aileydiler. O yüz-den aramız kötü olsa da ona sırtımı dönemedim."

"Onu öptün."

Derin bir of çekti. "Hayır, o beni öptü. Martha'yla iliş-kimiz çoktan bitmişti."

"Ama sanırım o bunu bilmiyor. Seni hâlâ aradığına göre..."

"New York'a taşındı. Artık grup için çalışmıyor. Ne-den aradığını bilmiyorum. Açmadım."

Biraz yatışmıştım. Başımı salladım. Sorunlarımızın

hatları bu kadar keskin değildi. "Peki ondan ayrıldığını kalbin anlıyor mu? Sanırım aslında aklın demek istiyorum, değil mi? Kalp sadece vücuttaki bir diğer kas aslında. Bir şeye karar verdiğini söylemek saçma."

"Martha ve ben ayrıldık. Uzun zaman önce. Yemin ederim."

"Bu doğru bile olsa, bu durumda ben neyim? Teselli ödülü mü? Normal bir hayat için bir girişim mi?"

"Evelyn, hayır. Hiç öyle olmadın."

"Emin misin?" diye sordum, inanmadığımı destekleyen kalın bir sesle. Koyu biramın yoğun, krem si köpüğünden bir yudum aldım. Sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. "Seni unutmaya çalışıyordum," dedim, zavallı bir halde. Omuzlarım yerini bulmuş, düşünmüştü. "Bir ay oldu, David. Gerçi yedinci güne kadar senden ümidimi kesmemiştim. Gerçekten. Ama sonra baktım, gelmiyorsun. O zaman bittiğini anladım. Çünkü o zamanlar dediğin gibi senin için çok önemli olsaydım, öyle demiştin, değil mi? Yani... Sana âşık olduğumu biliyordun. O yüzden üzülmemi istemezdin ve buna bir son verirdin, öyle değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Bir sürü sırrın var, David. Ve yalan söylüyorsun. Sana o küpeyi sormuştum, hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Bana yalan söyledin."

"Evet. Özür dilerim."

"Bunu dürüstlük kuralımızdan önce mi, sonra mı yaptın, hatırlamıyorum ama aldatmama kuralımızdan sonraydı, öyle değil mi?" Konuşmak hataydı. İçimde oluşturduğu tüm sinir bozucu duygu ve düşünceleri dışarı çıkarmaya başlamıştım.

Beni alttan alıyor, cevap vermiyordu.

"O küpelerin hik yesi nedir?"

"O küpeleri, plak  irketiyle imzaladığımız ilk kontrattan sonraki ilk maaşım la almış tım."

"Vay canına. Ve ikiniz de o günden beri takıyorsunuz. Seni aldattıktan sonra bile yani."

"Jimmy'le," dedi. "Beni Jimmy'yle aldattı."

Yok artık.  z kardeşıyle. Bu bilgiyle birlikte birçok parça yerine oturdu. "Demek onu, o hayranıyla birlikte görünce o yüzden o kadar bozuldu. Jimmy'yi o partide benimle konuşurken gördüğünde..."

"Evet. Çok uzun zaman önceydi ama... Jimmy, bir televizyon programı için geri d nm  t . O sıra büyük bir turnedeydik ve İspanya'da  alıyorduk. İkinci alb m m z top10'da ikinci sıraya yükselmişti. En sonunda kalabalıkları çekmeye başlamış tık."

"Yani grubu bir arada tutmak için onları affettin, öyle mi?"

"Hayır. Tam  yle değil. Sadece hayatıma devam ettim. Jimmy, o zamanlar bile çok içiyordu. Çok de i miş ti." Dudaklarını yalayıp gözlerini masaya dikti. "O gece için çok özür dilerim. Ne kadar  zg n olduğumu bilemezsin. Yani  yle bir şeye bulaştın ki... dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum. Ve o küpeler konusunda sana yalan söyledim ve Monterey'de takmaya devam ettiğim için kendimden nefret ediyorum."

Huzursuz bir halde kulağın ı tuttu. Kulağında yeni iyileşmiş parlak ve pembemsi bir yara vardı. Küpe deliğ i görünmüyordu.

"Orana ne yaptın?"

"Bıçakla üstüne çarpı attım." Omuzlarını silkti. "Küpe deliğinin kapanması yıllar alır. Ama  zerine yeni bir yara a arsan o iyile irken delik de kapanır."

"Ya."

“Seninle konuşmak için bekledim, çünkü zamana ihtiyacım vardı. Beni asla bırakmayacağına söz verdikten sonra terk edince... Bunu sindirmem zaman aldı.”

“Başka seçeneğim yoktu.”

Kızgın gözlerle eğilip gözlerimin içine baktı. “Başka seçeneğin vardı.”

“Kocamı, başka bir kadını öperken görmüştüm. Sonra sen bu konuyu benimle tartışmayı bile reddettin. Sadece seni terk edeceğim için bana bağırıyordun. Yine.” Masanın kenarlarını o kadar sıkı tutuyordum ki tırnaklarımı ahşaba geçirdiğimi fark ettim. “Ne yapmam gerekiyordu, David? Çünkü o ânı kafamda defalarca yeniden yaşadım ve her seferinde, sonunda senin o kapıyı arkamdan çarptığını hatırladım.”

“Kahretsin.” Sırtını arkaya doğru yasladı. “Beni terk etmenin benim için ne kadar büyük bir problem olduğunu biliyordun. Benimle kalmalıydın. Sakinleşmem için bana şans vermeliydin. Monterey’deki bar kavgasından sonra öyle yapmıştık, yine öyle yapabilirdik.”

“Sert seks, her şeyi çözmez. Bazen gerçekten konuşmak gerekir.”

“Geçen gece barda seninle konuşmaya çalıştım. İstedğin bu değil miydi?”

Sinirlenmeye başladığımı hissediyordum. Beni daha da sinirlendiriyordu.

“Bak,” dedi, ensesini ovarak. “İlişkimizin durumunu kafamda netleştirmem gerekiyordu, anlıyor musun? Birlikte olmamız doğru mu, anlamam gerekiyordu. Seni bir daha kırmak istemiyordum, Evelyn.”

Beni bir ay boyunca acılarımın baş başa bırakmıştı. Dilimin ucuna, dalga geçer gibi teşekkür etmek geldi. Hatta direk onunla dalga geçmek. Ama bu konu fazla ciddiydi.

“İlişkimizi kafanda netleştirmen mi gerekiyordu? Bak

bu, harika. Keşke ben de ilişkimizi kafamda netleştirebilseydim." Biramdan biraz daha içmek için söylenmeyi bıraktım. Boğazım, zımpara kağıdıyla yarışabilirdi.

Dimdik duruyor, ürkütücü sakinliğimle onu yakıp yıkmamı izliyordu.

"Sana yenildim, David." Sadece gözlerinin içine bakıyordum. "Konuşmak istediklerinin tümünü bu kapsamıyor mu?"

"Hayır."

"Hayır mı? Başka şeyler de mi var?" Tanrım lütfen daha fazla şey olmasın.

"Evet."

"Söyle o halde." Biraz daha içkiye ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum."

Birayı masaya, birleşen ellerimizin üzerine devirdim.

"Peçete alayım," dedi, elimi bırakıp sandalyesinden kalkarak. Bir süre sonra geri döndü. Kolumu ve masayı silerken işe yaramaz bir oyuncak gibi duruyordum. Tek yapabildiğim, titremekti. Dikkatlice sandalyemi çekti, ayağa kalkmama yardım etti ve beni bardan çıkardı. Trafığın ve şehrin uğultusu beni kendime getirmişti. Yolda, düşünme fırsatım olmuştu.

Ayaklarım anında hareket etmeye başladı. Neler olduğunun farkındaydılar. Botlarım kaldırımda ses çıkarak ilerliyor, aramıza ciddi mesafe koyuyordu. Ondan ve söylediklerinden uzaklaşmak istiyordum. Ama David, peşimdeydi.

Yolun köşesinde durduk, trafik ışığının yanması için düğmeye bastım. "Bunu, sakın bir daha söyleme."

"Bu, bu kadar şaşırtıcı bir şey mi? Yoksa tüm bunları neden yapayım? Tabii ki seni seviyorum."

"Sus." Sinirli gözlerle ona döndüm.

Dudakları, ince bir çizgi oluşturmıştu. "Peki. Bir daha söylemeyeceğim. Şimdilik. Ama biraz daha konuşmamız gerek."

Homurdanarak dişlerimi gıcırdattım.

"Evelyn."

Kahretsin. Pazarlık yapmayı hiç beceremiyordum. Hele onunla. Gitmesini istiyordum. En azından gitmesini istediğimden emindim. Böylece ardından, ardından ve birlikte yaşayabileceğimiz her şeyin ardından yas tutmaya devam edebilecektim. Böylece, şimdi de beni sevdiğini sanıyor, diye düşünmeyecektim. Nasıl bir duygusal saçmalıktı, belli değildi. Gözyaşı bezlerim dolu dolu bekliyordu. Kendimi kontrol altına almak için derin nefesler alıp veriyordum.

"Daha sonra. Bugün değil," dedi, cana yakın, mantıklı bir ses tonuyla. Ne sesine ne de ona güveniyordum.

"Tamam."

David dibimde, hızla bir blok daha yürüdükten sonra kırmızı ışıktaki durmak zorunda kalınca konuşmak için fırsat buldu. Konuşmasa daha iyiydi. En azından biraz kafamı toplar, ne düşündüğümünden emin olurdu. Kalem eteğimi düzelterip dağılan saçlarımı toparladım. Işık yanmak bilmiyordu. Portland ne zamandan beri aleyhime çalışır olmuştu? Bu hiç adil değildi.

İlk mesaj, gece yarısı yatağымda uzanmış kitap okuduğum sırada geldi. Daha doğrusu okumaya çalıştığım sırada. Çünkü uyumaya çalışmak boşunaydı. Yakında okul açılacaktı ama içimde derslerime karşı eski hevesim yoktu. İçimden bir ses, David'in, kariyerimle ilgili içime düşürdüğü kurdun gittikçe büyüdüğünü söylüyordu. Mimarlığı seviyordum ama bu konuda tutkulu değil-

dim. Bu o kadar da önemli miydi? Maalesef bu sorunun cevabını bilmiyordum. Mantıklı, mantıksız bir sürü bahanem vardı ama cevabım yoktu.

David olsa muhtemelen, canım ne istiyorsa onu yapmam gerektiğini söylerdi. Babamın da ne diyeceğini çok iyi biliyordum. Pek hoş şeyler söylemeyecekti.

Döndüğümünden beri annem ve babamla görüşmekten kaçıyordum. Dönüşümün ikinci günü babamın vermeye çalıştığı vaazı dinlemeyi reddederek telefonu yüzüne kapatmıştım. O günden beri aramız soğuktu. İşin ilginci, buna hiç şaşırmamamdım. O güne kadar planı direk olarak desteklemeyen hiçbir şeyi onaylamamışlardı. Monterey'deyken aradıklarında telefonu açmamamın bir sebebi vardı. Duymak istemedikleri bir şey söyleyemezdim. O yüzden sessiz kalmak en iyisiydi.

Nathan, onları oyalyordu ki onu bu konuda çok takdir ediyordum ama artık daha fazla zamanım kalmamıştı. Bir sonraki gece akşam yemeğinde hepimiz bir araya gelecektik. O yüzden, gelen mesajın annemden olduğunu ve onlardan kaçmamam gerektiğini yazdığını düşündüm. Uyku ilaçlarının fayda etmediği bazı geceler geç saatlere kadar oturur, siyah beyaz filmler izlerdi.

Yanılmışım.

David: Beni öpünce şaşırdım. O yüzden onu hemen durdurmadım. Ama bunu hiç istemedim.

Kaşlarımı çatarak cep telefonuma baktım.

David: Orada mısın?

Ben: Evet.

David: Martha konusunda bana inanıp inanmadığını bilmem gerek.

İnanıyor muydum? Derin bir nefes alıp içimi dinle-
dim. Sinirliydim, aklım karışmıştı ama sinirim kendi
ateşinde yanıp kül olmak üzereydi. Çünkü bana doğru
söylediğinden şüphem yoktu.

Ben: İnanıyorum.

David: Teşekkür ederim. Çok düşündüm. Beni dinleye-
cek misin?

Ben: Evet.

David: Annemle babam, Jimmy yüzünden evlenmiş. Ben
12 yaşındayken annem bizi terk etti. Çok içerdi. Jimmy,
onu susturmak için hâlâ ona para yediriyor. Yıllardır onu,
para konusunda taciz edip durur.

Ben: Gerçekten mi?

David: Evet. Avukatlarım bu konu üzerinde çalışıyor.

Ben: Bunu duyduğuma sevindim.

David: Emekli olduktan sonra babamı Florida'ya yerleş-
tirdik. Ona senden bahsettim. Seninle tanışmak istiyor.

Ben: Gerçekten mi? Ne diyeceğimi bilmiyorum...

David: Gelebilir miyim?

Ben: Sen burada mısın??

Cevap vermesini beklemedim. Üzerimdeki eski pi-
jama altını ve yıkamaktan rengi uzak bir anı olarak kalmış
tişörtümü umursamamıştım. Beni nasıl bulduysa öyle
kabul edecekti. Daire kapısının kilidini açıp cep telefo-
num elimde, merdivenlerden yalınayak indim. Apart-
man kapısının buzlu camının ardında, uzun bir gölge

duruyordu. Kapıyı itip açınca onu karşımda buldum. Dışarıda hava, sakin ve huzurluydu. Kaldırımın kenarında şık, gümüş rengi bir cip duruyordu.

"Merhaba," dediği sırada parmakları hâlâ telefonunun ekranının üzerinde bir şeyler yapıyordu. Sonra benim telefonumdan ses geldi.

David: İyi geceler demek istedim.

"Tamam," dedim, ekrandan başımı kaldırarak. "Hadi içeri gel."

Başını kaldırıp yüzüme bakarken dudaklarının kenarı havaya kıvrılmıştı. Utancı bir yana bırakıp gözlerinin içine baktım. Miskin ev stilimi umursamış gibi görünmüyordu. Hatta gözleri daha sıcak bakıyor, daha neşeli gülüyordu. "Yatmak üzere miydin?"

"Kitap okuyordum. Uyuyamadım."

"Ağabeyin evde mi?" Arkamdan yürüyerek merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Spor ayakkabıları, ahşap merdivenlere bastıkça tuhaf sesler çıkarıyordu. Alt kattaki Bayan Lucia'nın çıkıp bağırmasını bekledim. Kadının hobilerinden biri buydu.

"Hayır," dedim, kapıyı arkamızdan kapatırken. "Lauren'la dışarı çıktılar."

Merakla evi inceliyordu. Ve her zamanki gibi her yeri dolduruyordu. Bunu nasıl yapıyordu, bilmiyorum. Sihirbaz taktiği gibi bir şeydi. Nasıl oluyorsa, görüldüğünden çok daha büyüktü. Üstelik çok küçük de görünmüyordu. Salonda yavaşça turluyor, Lauren'ın eseri turkuaz duvarlara, benim eserim düzenli kitap raflarına bakıyordu.

Yatak odamı göstererek, "Burası senin mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Gerçi şimdi biraz dağınık." Yanından sıvı-

şarak odaya girip hızla yere dağılan kitapları, çer çöpü toplamaya başladım. Gelmeden önce beş dakika beklemesini söylemeliydim. Annem duysa, fenalık geçirirdi. LA'den döndüğümünden beri hayatım allak bullak olduğu için odam da bundan nasibini almıştı. Aklımı toplayamadığım gibi eşyalarımı da toplayamıyordum. Kendime çeki düzen vermek için plan yapmaya ve bu kez, bu planı uygulamaya başlamam gerekiyordu.

"Eskiden hep düzenliydim," dedim. Son dönemlerde sürekli eski halimden bahseder olmuştum.

"Önemli değil."

"Bir dakika bile sürmez."

Gözlerimin içine bakıp gözlerimi esir aldığı gibi kolumu tutup bileğimi de esir alarak, "Evelyn," dedi. "Dağınıklık umurumda değil. Seninle konuşmak istiyorum."

O an, birden korkunç bir düşünceye kapıldım ve o gün işte giydiğim kirli kafe tişörtünü titreyen ellerle sıkıp, "Gidiyor musun?" diye sordum.

Bileğimi daha da sıkı tutmaya başladı. "Seni bırakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Yani, Portland'dan gidiyor musun, diye sordum. Buraya vedalaşmaya mı geldin?"

"Hayır."

"Oh." Bir anda sıkışan kalbim, göğsüm ve ciğerlerim, biraz rahatlamıştı. "Tamam."

"Bu da nereden çıktı?" Cevap vermeyince beni nazikçe kendine çekti. "Hey."

Ona doğru isteksiz bir adım atarak elimdeki kirli çamaşırları yere düşürdüm. Yatağıma otururken daha da sert bir hareketle beni yanına çekmişti. Hiç zarif olmayan bir hareketle, sendeleyerek çift kişilik yatağa oturdum. Her zamanki gibi zarafet timsaliydim. Amacına ulaştığı için bileklerimi serbest bırakmıştı. Yatağın kenarlarına sıkıcı tutundum.

"Gidip gitmeyeceğimi sorarken gözlerinde tuhaf bir ifade vardı," dedi. Masmavi gözleri, endişe doluydu. "Bunun ne anlama geldiğini bana açıklayacak mısın?"

"Daha önce hiç gece yarısı gelmemiştin. Sanırım sadece öylesine uğramadığını, gelmenin başka bir sebebi olduğunu düşündüm."

"Arabayla evinin önünden geçiyordum ve ışığın açık olduğunu gördüm. Bu günkü konuşmamızdan sonra keyfinin nasıl olduğunu anlamak için mesaj yollayayım dedim." Avuç içiyle sakallı çenesini ovuşturuyordu. "Ayrıca dediğim gibi, sana anlatacaklarımı düşünüyordum."

"Arabayla evimin önünden sık mı geçiyorsun?"

Yüzüme baktı. Yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. "Sadece birkaç kez geçtim. Bu benim, kendi kendime sana iyi geceler dileme yöntemim."

"Hangi pencerenin benim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hani şehre ilk geldiğim gece Lauren'la konuşmaya gelmişim, o gece diğer odanın ışığı yanıyordu. Ben de bunun senin odan olduğunu tahmin ettim." Bana değil, duvarlarımdaki arkadaşlarımla çekildiğim fotoğraflara bakmayı tercih ediyordu. "Etrafında dolandığım için sinirli misin?"

"Hayır," dedim, dürüstçe. "Sanırım artık bende sinir filan kalmadı."

"Öyle mi?"

"Evet."

Yavaşça nefes verip tekrar yüzüme baktı. Hiçbir şey söylemiyordu. Şişen burnu, normal ebadına döndüyse de gözlerinin altındaki koyu morluklar duruyordu.

"Nate sana vurduğu için gerçekten çok özür dilerim."

"Ağabeyin olsam, ben de aynen onun yaptığını yapar-

dım." Dirseklerini, dizlerinin üzerine dayadı ama yüzü hâlâ bana dönüktü.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Soru bile sormazdım."

Erkekler ve vurup kırma eğilimleri... Hiç bitmeyen hikâye işte...

Bir an sessizlik oldu. Kendimi tam olarak rahat hissetmiyordum. Ama en azından kavga etmiyor, ayrılığımızı bir kez daha masaya yatırmıyorduk. Kırgın ve kızgın olmanın modası geçmişti.

"Sadece birlikte takılsak olur mu?" diye sordum.

"Kesinlikle. Şuna bakabilir miyim?" iPhone'umu alıp müzik dosyalarımı karıştırmaya başladı. "Kulaklıkların nerede?"

Zıplayıp masanın üzerindeki karışıklıktan kulaklıklarımı bulup ona uzattım. David, soketi iPhone'a takıp kulaklıklardan birini bana verdi. Benim listemden ne seçtiğini merak ederek yanına oturdum. Johnny Cash ve June Carter'ın "Jackson"'ı çalmaya başlayınca neşeyle ona baktım. Sırtarak sözlere eşlik etmeye başladı. Gerçekten büyük heyecanla evlenmiş olmalıydık.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim.

Gözleri ışıldıyordu. "Seninle değil, bizimle dalga geçiyorum."

"Tamam o zaman."

"Başka neyin varmış, bakalım."

Cash ve Carter bitince şarkı arayışına devam etti. Müzik zevkime vereceği tepkiyi anlamak için yüzüne dikkatle bakıyordum. Tek görebildiğim esnediği idi.

"O kadar da kötü değil," diye itiraz ettim.

"Kusura bakma. Uzun bir gün geçirdim."

"David, yorgunsan mecbur değiliz..."

"Hayır. İyiyim. Ama biraz uzanabilir miyim?"

David yatağımdaydı. Benim yatağımda. Yani onunla çoktan yatağa girmiştik ama... "Tabii."

Bana kurnaz bir bakış atıp ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Kibarlık mı yapıyorsun yoksa?"

Hareket etmeye başladığı için kulağımdan çıkacak kulaklığı ondan önce kendim çıkarırken, "Hayır. Hiçbir sakıncası yok. Ve ayrıca yatağın, hukuksal olarak yarısı hâlâ senin," dedim, gülerek. "Ee, bugün ne yaptın?"

"Yeni albüm üzerine çalışıp birkaç iş hallettim." Ellerini başının arkasına koymuş, yatağımda boylu boyunca uzanıyordu. "Sen de uzanmak ister misin? Çünkü yanıma gelmezsen kulaklığı paylaşamayız."

Emekleyerek yanına gidip uzandım. Kıpırdanarak kendime rahat bir pozisyon buldum. Ne de olsa yatak benimdi. Ve o yatakta uzanan tek erkek, oydu. Sabunun hafif kokusunu aldım. Ilık, temiz ve David kokuyordu. Hepsini çok iyi hatırlıyordum. Bu kez hatırladığım sırada ilk kez acı eşlik etmiyordu. Bir kez daha kontrol etmek için düşündüm. Artık bende sinir filan kalmadı derken, aslında doğru söylemiştim. Evet, problemlerimiz vardı ama onun beni aldatması, bunlardan biri değildi. Artık bunu biliyordum ve bu benim için çok önemliydi.

"Al," dedi, kulaklıklardan birini bana uzatarak. Sonra tekrar cep telefonumu karıştırmaya başladı.

"Jimmy nasıl?" Yüzünü görmek istediğim için yan yattım. Burnunun bariz çizgisini, çenesinin ve dudaklarının kıvrımını inceliyordum. Onu kaç kere öpmüştüm? Bir daha öpemezsem hiçbir zaman yeterince öpmüş olmayacaktım.

"Çok daha iyi. Baya kendine gelmiş gibi görünüyor. Sanırım iyileşecek."

"Bu güzel haber."

"En azından problemlerini çözmeye başlıyor," dedi.

Sesi tatsız çıkmaya başlamıştı. “Duyduğuma göre annemiz, korkunç bir kâbus gibi üzerine çökmüş. Ama zaten hep öyleydi. Bizi parka sadece erkeklerle takılmak için götürürdü. Okul piyeslerine, veli toplantılarına filan hep kafası güzel gelirdi.”

Hiçbir şey söylemiyor, içini boşaltmasını bekliyordum. Onun için yapabileceğim en iyi şey, yanında durup onu dinlemektir. Sesindeki acı ve kızgınlık içler acısıydı. Benim annemle babamın da çekilmez halleri vardı ama anlattıklarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Çocukluğu berbat geçmiş. Onu bu kadar üzdüğü, sesinin bu kadar titremesine sebep olduğu için annesini tokatlayabilecek olsam bir saniye düşünmezdim. Hatta beş vurur bir sayardım.

“Babam, yıllarca onu görmezden geldi. Bunu yapmayı başarabiliyordu. Uzun mesafe tır şoförüydü ve çoğu zaman yoldaydı. Pislikleriyle Jimmy ve ben uğraşmak zorunda kalıyorduk. Çoğu zaman eve geldiğimizde onu saçmalarken ya da koltukta sızmış buluyorduk. Mutfak alışverişi için ayrılan parayı ilaçlara yatırdığı için evde hiçbir zaman yemek olmazdı. Sonra bir gün okuldan döndük ve onunla birlikte televizyonu evde bulamadık. Gitmişlerdi.” Üzgün bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. “Not bile bırakmamıştı. Ve şimdi geri dönmüş, Jimmy’ye eziyet ediyor. Deli oluyorum.”

“Senin için zor olmalı,” dedim. “Onula ilgili haberleri, Jimmy’den almak.”

Omuzlarından biri hafifçe yükseldi. “Onunla tek başına uğraşmamalıydı. Beni korumak istediğini söyledi. Görünüşe bakılırsa ağabeyim görüldüğü kadar bencil bir pislik değilmiş.”

“Bana mesaj attığın için teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Ne dinlemek istersin?” Konuyu birden

değiştirince artık ailesinden bahsetmek istemediğini düşündüm. Tekrar çenesini çıkaracak gibi esnedi. "Kusura bakma."

"The Saint Jones."

Listemde, onlara ait olan tek şarkıyı bulmak için listeyi aşağı doğru taramaya başladı. Gitar hafifçe tıngırdamaya başlamış, zihnimi doldurmuştu. Telefonu göğsüne koydu. Göz kapakları düşüyordu. Bir erkek ve bir kadın sırayla akılları ve kalpleriyle ilgili şarkı söylüyordu. Yüzü, şarkı boyunca sakin ve rahat göründü. Uyuduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama şarkı bitince başını çevirip bana baktı.

"Hoş. Biraz hüzünlü," dedi.

"Sonunda birlikte olacaklarına inanmıyor musun?"

O da yan döndü. Aramızda bir karış bile mesafe yoktu. Meraklı bir bakışla telefonu bana uzattı. "Bana sevdiğin başka bir şarkıyı çal."

Ekrana bakıp onun için hangi şarkıyı çalacağıma karar vermeye çalıştım. "Sana söylemeyi unuttum. Biri bana bugün seni gördüğünü söyledi. Tebdili kıyafet eğlencen yakında son bulabilir."

Ofladı. "Eninde sonunda olacaktı zaten. Etrafta olma alışmaları gerek."

"Gerçekten gitmeyecek misin?" Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum ama başarılı olabildiğimi sanmıyorum.

"Hayır, gerçekten gitmeyeceğim." Yüzüme baktı. O an her şeyi gördüğünü biliyordum. Kendimden bile gizlemeye çalıştığım tüm korkularım, hayallerim ve umutlarımı görmüştü. İstesem de ondan gizleyemiyordum.

"Tamam mı?"

"Tamam," dedim.

"Bana normallik girişimim olup olmadığını sormuş-

tun ya. Anlamamı istiyorum. Alakası yok. Seninle olmak, seninleyken hissettiklerim beni hayata bağlıyor. Ama bu yüzden de her boku sorgulamak zorunda hissediyorum. İçimden, her şeyi daha iyi yapmak geliyor. Daha iyi biri olmak. Konu sen olduğun zaman bahaneler yaratamıyorum, hiçbir şey gizleyemiyorum çünkü hiçbirisi işe yaramıyor. Öyle olunca ikimiz de mutlu olmuyoruz ve ben senin mutlu olmanı istiyorum..." Alnı kırışmış, koyu kaşları gerilmişti. "Anlıyor musun?"

"Sanırım," diye fısıldadım. O an onun için o kadar çok şey hissetmiştim ki ne diyeceğimi bilemedim.

Tekrar esnedi. Çenesini kıracaktı. "Özür dilerim. Acayip yorgunum. Beş dakika gözlerimi dinlendirebilir miyim?"

"Tabii."

Gözlerini kapadı. "Bana başka bir şarkı çalar mısın?"

"Hemen."

Ona, Gillian Welch'ten "Revelator"u aldım. Alkıma gelen en uzun ve rahatlatıcı şarkı oydu. Sanırım şarkının yarısında uyuyakaldı. Hatları rahatlamış, nefesi derinleşmişti. Kulaklığını kulağından ve telefonu üzerinden dikkatle alıp, kaldırdım. Komodinin üzerindeki ışığı açıp tavandakini söndürdüm ve Lauren'la Nate döndüğünde onu uyandırmasın diye kapıyı kapattım. Sonra uzanıp uzun uzun ona baktım. Ne kadar uzun sürdü, bilmiyorum. İçimden yüzünü ve dövmelelerini okşamak geliyor-du ama onu uyandırmak istemiyordum. Uyumaya ihtiyacı olduğu belliydi.

Sabah uyandığımda gitmişti. Hayal kırıklığı insanın ağızında acı bir tat bırakıyor. Haftalardır devamlı gördüğüm gergin rüyalar yüzünden o kadar rahat uyumamıştım. Ne zaman gitmişti? Yuvarlanıp sırtüstü yatınca

altımda bir şeyin buruştüğünü hissettim. Elimi uzatınca bir parça kâğıt olduğunu fark ettim. Not defterimden koparılmıştı. Mesaj net ve çok güzeldi:

Hâlâ Portland'ı terk etmiyorum.

Yirminci Bölüm

Sanırım kafedeki tezgâhın ardından bana Martha yerine Cengiz Han'ın bakmasını tercih ederdim. Bilemiyorum, Moğol ordusu mu, Martha mı? Zor karar. İki de farklı sebeplerden ötürü korkunç.

Öğle kalabalığı dağılmış, geriye lattesini yudumlayıp kek yiyen birkaç müdavim kalmıştı. Yoğun bir gündü ve Ruby kendinde değildi. Siparişleri karıştırıp duruyordu. Bir ara bir fincan çay hazırlayıp onu köşe masalardan birine oturttum. Sonra kafe yine yoğunlaştı. Neyi olduğunu sorduğumda beni geçiştirmişti. Ama en sonunda onu köşeye kısırmayı başardım.

Ve o an karşımda Martha duruyordu.

“Konuşmamız gerek,” dedi. Saçlarını toplamış, çok az makyaj yapmıştı. LA ışıltısından eser yoktu. Bir şey yapması için zorlandığı, ciddiyetinden belliydi. Ama yine de dalkavuk bir havası vardı. Ne de olsa Martha’dan bahsediyoruz, değil mi ama? Ama karşımda ne işi vardı?

“Ruby, molamı şimdi alabilir miyim?” Jo, rafları dol-

durmak için dışarı çıktı. Molası yeni bittiği için sıra benimkine gelmişti. Ruby, Martha'ya gözlerini kısarak şeytani bakışlar atarak başını salladı. Ne olursa olsun, Ruby iyi insandı. Erkek hırsızı bir deniz canavarını yüz metreden tanırdı.

Martha, burnu havada dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim. Trafik her zamanki gibi yoğun akıyordu. Gökyüzü masmaviydi. Harika bir yaz günü. Doğa, sadece onun üzerine yağmur indirse çok sevinirdim ama tabii ki öyle bir şey olmayacaktı.

Kısa bir süre kendine yer aradıktan sonra banklardan birinin ucuna ilişti. "Jimmy beni aradı."

Yanına ama biraz uzağa oturdum.

"Rehabilitasyon sürecinin bir parçası gereği herkesten özür dilemesi gerekiyormuş." Manikürü kusursuz parmaklarıyla, ahşap bankta ritim tutmaya başladı. "Aslında pek özür dilemiş sayılmaz. Bana, Portland'a gelip David'le aranızdaki, sebep olduğum saçmalığı düzeltmem gerektiğini söyledi."

Kararlı gözlerle önüne bakıyordu. "Ben'le araları pek iyi değil. Ağabeyimi severim. Benim yüzümden David'le arasının bozulmasını istemem."

"Benden ne yapmamı bekliyorsun, Martha?"

"Kendim için hiçbir şey istemiyorum. Sadece beni dinle." Çenesini indirip bir an için gözlerini kapadı. "Her zaman, her istediğimde onu tekrar elde edebileceğimi düşünürdüm. Sakinleşmesi için birkaç yıl geçtikten sonra tabii. Biz, birbirimizin ilkiydik. O hiçbir zaman etrafta takılmadı. Ben de biraz dağıtmasını, sinirinin geçmesini bekledim. Ne yaparsam yapayım, onun biricik aşkıydım ne de olsa. Her gece bir orada bir burada benim için yazdığı şarkıları çalıyor, onca yıldan sonra bile küpelerimizi takıyordu..."

Trafik uğulduyor, etrafımızdaki insanları konuşmala-

rı duyuluyordu ama Martha'yla başka bir dünyada gibiydik. Anlattıklarını duymak isteyip istemediğimden emin değildim ama olanları anlayabilmeyi o kadar çok istiyordum ki anlattığı her şeyi dinledim.

"Sanatçılar pek duygusal olabiliyormuş gerçekten." Kendiyle dalga geçer gibi bir kahkaha attı. "Ve bu hiçbir anlam taşımaya da biliyor." Bana döndü. Sinirli ve nefret dolu bakıyordu. "Sanırım o zamanlar onun için bir alışkanlık olmuştum. Benim için hiçbir şeyden vazgeçmedi. Hele istediğim hayata uyum sağlamak için başka bir şehre taşınmak filan, asla yapmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Albümü yazmış, Evelyn. Yeni şarkılar muhteşemmiş. Bugüne kadar yazdıklarının hepsinden daha iyi olduğunu söylüyorlar. Şarkıları toparlamak için istediği stüdyoya girip hayatta en sevdiği işi yapabilir. Ama o burada, birkaç sokak aşağıda yeni bir düzen kurmayı ve kayda burada girmeyi tercih ediyor. Çünkü sana yakın olmak onun için her şeyden daha önemli." Sert bir ifadeyle gülümseyerek öne eğildi. "Monterey'deki evi sattı ve burada yeni bir yer aldı. Bana geri dönmesi, benim için vakit ayırması için yıllarca bekledim. Ama o ne yaptı? Göz açıp kapayana kadar tüm hayatını, senin için baştan düzenledi.

"Bilmiyordum," dedim, kekeleyerek.

"Tüm grup burada. Bent Basement denen bir yerde kayda girdiler."

"Orayı duymuştum."

"Onu kaybetmeyi göze alacak kadar salaksan çok uzun süre zavallı kalmaya mahkûmsun." Bakışlarından, bu konuda tecrübeli olduğunu anladım. Ayağa kalkıp ellerini sıvazladı. "Benim işim bitti."

Arkasını dönüp yürüdü, gitti. Hiç gelmemiş gibi öğle-

den sonra alışverişe çıkmış kalabalığın arasında kayboldu.

David, Portland'da kayda girmişti. Yeni albümü üzerine çalıştığını söylemişti ama Portland'da kayda girdiğini tahmin etmemiştim. Gidip ev almıştı.

İnanamıyordum.

Ayağa kalkıp Martha'nın gittiği yönün tersine döndüm. Ne yapacağımı düşünmek için biraz yürüdüm. Beynimin, olanları idrak etmesi gerekiyordu. Sonra deli gibi koşmaya başladım. Kafe masalarının, yayaların, park halindeki arabaların arasından geçip Doc Martens botlarımla hızlanabildiğim kadar hızlı koştum. Bent Basement'ı iki blok ötede, yerin birkaç basamak altında, küçük bir bira imalathanesiyle pahalı bir butik arasında buldum. Ahşap kapıyı iterek açtım. Gösterişsiz, yeşil kapı kilitli değildi. Hoparlörler, koyu renk odadan gelen aşırı yüksek elektronik gitar solosuyla inliyordu. Sam bir koltuğa oturmuş, elindeki dergiyi karıştırıyordu. İlk defa üzerinde takım elbise görmemişim. Kumaş pantolonu, üzerinde de Hawaii gömleği vardı.

"Bayan Ferris," dedi, gülümseyerek.

"Merhaba, Sam," dedim, nefes nefese. Nefes almaya çalışıyordum. "Çok havalı görünüyorsun."

Bana göz kırptı. "Bay Ferris, şu an ses kabinlerinden birinde. Şu kapıdan girerseniz onu görebilirsiniz."

"Teşekkürler, Sam. Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Kalın kapının ardında bir ses tablası vardı ve başında, kulaklıklılı, tanımadığım bir adam duruyordu. Portland'da kurduğu düzen, Monterey'deki küçük stüdyoya on basardı. Pencerenin ardında, David'in gözlerini kapatıp kendini müziğe kaptırdığını gördüm. Onun da kulaklıklılı vardı.

Jimmy, sessizce, "Merhaba," dedi. Diğerlerinin ar-

kamda oturduğunu ve sıralarını beklediğini fark etmemiştim.

“Merhaba, Jimmy.”

Yüzüme bakıp gergin bir ifadeyle gülümsedi. Üzerinde takım elbise yoktu. İğneleyici bakışlarından da eser kalmamıştı. “Seni burada görmek ne güzel.”

“Teşekkürler.” Rehabilitasyon sonrası ne denirdi, bilemiyordum. Geçmiş olsun mu demeliydim, hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? “Martha’yı aradığın için de ayrıca teşekkür ederim.”

“Seninle konuşmaya geldi demek, ha? İyi. Sevindim.” Ellerini, siyah kotunun cebine soktu. “Elimden en fazla bu gelebildi. Daha önceki karşılaşmalarımızda yaşadıklarımız için özür dilerim, Evelyn. Ben... olmam gereken durumda değildim. Umarım bunu atlatıp devam edebiliriz.”

Uyuşturucunun etkisi olmayınca David’le aralarındaki benzerlikler daha da ortaya çıkıyordu. Ama onun mavi gözleri ve gülümseyişi, içimde David’in yarattıklarını yaratmıyordu. Bunu ondan başka kimse yapamazdı. Ne beş, ne elli yıl sonra. Uzun zaman sonra ilk kez bunu kabul ettim. Hoşuma bile gitmişti. O gün, tüm jetonlarım üst üste düşüyordu.

Jimmy, daldığım yerden çıkıp ona cevap vermemi sabırla beklemiş olmalıydı. Hiçbir şey söylemediğimi görünce konuşmaya devam etti. “Daha önce hiç yengem olmadı.”

“Benim de kayınbiraderim.”

“Öyle mi? Birbirimizin çok işine yarayabiliriz. Gör, bak.”

Gülümsedim. O da bana gülümsedi. Bu kez çok daha rahat görünüyordu.

Ben, siyah deri koltuğun ucunda oturuyor, Mal’la soh-

bet ediyordu. Mal, çenesini kaldırıp bana selam verince ben de aynısını yaptım. Ben'in bakışları endişeliydi. Başımı sallayarak ona selam verince bana gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Martha'yla konuştuktan sonra o geceki davranışını anlamıştım. Hiçbir zaman çok yakın olmayacaktık ama David'in hatırı için küslük yaratmayacaktım.

Gitar solo bitmişti. Arkamı dönünce David'in, kulaklıklarını çıkarırken bana baktığını gördüm. Sonra gitarının kayışını başından çıkarıp odaları birbirine bağlayan odaya doğru yürüdü.

Yanıma gelirken, "Selam," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Beni kabine götürdü. "Uzun sürmez, Jack."

Ses tablasının önündeki adam başını sallıyor, önündeki düğmelerle oynuyor, mikrofonları kapatıyordu. Araya girdiğim için sinirlenmiş görünmüyordu. Her yer mikrofonlar ve müzik aletleriyle doluydu. Kargaşa, mekânın düzeniydi. Diğerlerinden uzak bir köşeye çekildik.

"Martha beni görmeye geldi," dedim kapıyı kapatır kapatmaz. Önümde duruyor, kendisinden başka hiçbir şey görmeme izin vermiyordu. Sırtımı duvara yaslayıp başımı kaldırarak yüzüne baktım. Hâlâ nefes almaya çalışıyordum. O kadar koştuktan sonra kalbim normal atış hızına dönmüştü. Dönmüştü ama o an, bana o kadar yakın duruyordu ki ona dokunmamak için iki elimi de arkama sıkıştırmak zorunda kaldım.

David, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Martha mı?"

"Önemli değil," dedim araya girerek. "Yani tabii her zamanki gibiydi. Ama konuştuk."

"Ne hakkında?"

"Genelde ikiniz hakkında. Bana düşünmem gereken pek çok şey anlattı. Bu gece uygun musun?"

Gözleri hafifçe açıldı. "Uygunum. Bir şeyler yapmak ister misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu sabah uyandığımda git-tiğini fark edince seni özledim. Geçen bir ay boyunca seni çok özledim. Sana bunu söylediğimi sanmıyorum."

Derin bir iç çekti. "Hayır... hayır, söylemedin. Ben de seni özledim. Bu sabah yanında kalamadığım için özür dilerim."

"Başka bir zamana."

"Kesinlikle." Botlarının burnu benimkilere dokununcaya kadar bana yaklaştı. O güne kadar hiçkimsenin, kişisel alanıma girmesine o denli mutlu olmamıştım. "Çalışmaya erken saatte başlayacağımıza söz vermiştim. Yoksa sen uyanana kadar yanında kalırdım."

"Grubun burada kayda girdiğini bana söylememiş-tin."

"Halletmemiz gereken başka meselelerimiz vardı. Bu-nun bekleyebileceğini düşündüm."

"Anladım. Mantıklı." Yanımdaki duvara bakıp düşün-celerimi sıraya koymaya çalışıyordum. Her şeyin yavaş ve acılı geçtiği bir dönemden sonra her şey birden bire oluveriyordu.

"...bu geceyle ilgili... Evelyn..."

"Ah! Bu akşam annelere yemeğe gidiyorum."

"Ben de davetli miyim?"

"Evet," dedim. "Evet, davetlisin."

"Tamam. Harika."

"Gerçekten burada ev aldın mı?"

"Birkaç blok ötede üç odalı bir ev. İşine yakın, oku-lundan da çok uzak olmadığını düşündüm... yani... her ihtimale karşı." Yüzümü inceledi. "Görmek ister misin?"

"Vay canına." Biraz zaman kazanmak için konuyu de-
ğiştirdim. "Bu arada, Jimmy iyi görünüyor."

Gülümseyerek ellerini başımın iki yanına yaslayıp
aramızdaki mesafeyi yok etti. "Evet. İyi gidiyor. Yer de-
ğiştirip buraya yerleşmek herkese iyi geldi. LA'deki saç-
malıklardan içine fenalık gelen bir tek ben değılmişim
anlaşılan. Son yıllarda olduğundan çok daha iyi çalışıyo-
ruz. Yine önemli şeylere yoğunlaşmaya başladık."

"Harika."

"Şimdi. Anlat bana, bebeğim. Martha sana ne anlattı?"

Tatlı sözleri, içimde o eski duyguları uyandırmıştı.
Neredeyse sallanmaya, başlayacaktım. O kadar mutluy-
dum. "Senden bahsettik."

"O kadarını anladım."

"Sanırım hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Yavaşça eğilerek burnu burnuma değene kadar yü-
zünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesini yüzümde hissediyordum. Ne kadar bastırmaya çalışırsam çalışayım ona yaklaşma arzum hiç yok olmamıştı. Aşk ve kalp kırıklığı insanı aptallaştırıyor, hatta çaresiz bir hale sokuyordu. Sırf zor dönemi atlatabilmek için, bir gün inanma umu-
duyla, kendi kendimize neler söyleyebiliyoruz.

"Tamam," dedi. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Sadece gerçekten burada olup olmadığını kontrol etmek istedim, sanırım."

"Buradayım."

"Evet."

"Bu değışmeyecek, Evelyn."

"Evet. Sanırım şimdi anlıyorum. Bazen yavaş anlıyorum. Olan onca şeyden sonra emin olamadım, anlıyor musun? Ama seni hâlâ seviyorum." Yine ağzıma geleni söylemeye başlamıştım. Gerçi David'e söylememde bir sakınca yoktu. Ona güveniyordum. "Çok seviyorum."

“Biliyorum, bebeğim. Ama asıl soru şu: Bana ne zaman geri döneceksin?”

“Bu zor bir soru, biliyor musun? En son ayrıldığımızda canım çok acıdı, biliyorsun.”

Üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Beni sen terk ettin. Sanırım hayatta başıma gelen en kötü şeydi.”

“Gitmek zorundaydım ama aynı zamanda da... bir yanım seni, tıpkı beni kırdığın gibi kırmak istiyordu, sanırım.” Tekrar elini tutmak istiyordum ama tutabileceğimi sanmıyordum. “Bir daha hiçbir zaman o kadar kindar olmayacağım. Asla.”

“O gece sana korkunç şeyler söyledim. İkimiz de birbirimizi kırdık. Yapmamız gereken tek şey birbirimizi affedip hayatımıza devam etmek.”

“Bununla ilgili şarkı yazmadın, değil mi?”

Başını çevirdi.

“Olamaz! David,” dedim, korkarak. “Bunu yapmış olamazsın. O gece çok berbat bir geceydi.”

“Birden ona kadar bir değerlendirme yapacak olsan, tam olarak ne kadar sinirliydin?”

“Boşanmak kaç numarada?”

Vücudunu, vücuduma daha da yaklaştırıp ayağını bacaklarımın arasına koydu. Aramızdan su bile geçemezdi. Nefesim kesilmişti. Çok fena nefesim kesilmişti.

“Hayır,” dedi, yumuşak bir tonda. “Sen evlendiğimizi bile hatırlamıyorsun. O yüzden boşanmakmış, evliliğin iptaliymiş filan listede değil. Hiçbir zamanda olmadı zaten. Son bir aydır, işlerimi toparlayana kadar avukatlarıma meşgul görünmelerini söylüyorum. Sana söylemeyi unuttum mu?”

“Hayır, söyledin.” Gülmeden edemedim. “Peki bir numarada ne var?”

“Bir numara şimdi. Bu, yani birbirimizden ayrı yaşamamız en kötüsü.”

“Gerçekten çok berbat bir durum.”

“Öyle,” dedi, söylediğime katılarak.

“Şarkı, öne çıkacaklardan biri mi, yoksa araya kayna-
yıp birilerinin fark etmesini bekleyeceğin türden mi? Lis-
tede bile değil, değil mi? Sonlara doğru gizledin filan...”

“Yani... şarkılardan birinin adını albüm adı yapacağı-
mızı söyleyebilirim.”

“Birini mi? Bu muhteşem albümün ne kadarı bizi an-
latıyor?”

“Seni seviyorum.”

“David.” Şakayla karışık kızmaya devam etmeye çalış-
şıyordum ama işe yaramıyordu. Bunun için gücüm kal-
mamıştı.

“Bana güvenebilir misin?” Bunu sorarken yüzü bir-
den ciddileşmişti. “Bana tekrar güvenmene ihtiyacım
var. Sadece şarkı konusunda değil. Gözlerini sürekli en-
dişeli görmeye dayanamıyorum.”

“Biliyorum.” Ellerimi arkamda birleştirip yüzümü
buruşturdum. “Güveneceğim. Ayrıca şarkılarla başa
çıkmayı da öğreneceğim. Gerçekten. Müzik, senin ben-
liğinin büyük bir parçası ve benim için bu kadar yoğun
duygularının olmasını iltifat olarak alıyorum. Zaten dal-
ga geçiyordum.”

“Biliyorum. Ayrıca hepsi ayrılığımızla ilgili değil.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“İyi bari. Buna sevindim.”

“Hımm.”

Dudaklarımı yalarken dilimi takip ediyordu. Aramız-
daki mesafeyi kapatıp beni öpmesini bekledim. Amaöp-
medi. Ben de onu öpmedim. Nedense hızlı davranmanın
gereği yok gibiydi. Kusursuz olmalıydı. Aramızdaki her
şey yerine oturuyordu. Yan odada bekleyen kalmamış-

tı. Onunla o kadar yakınlıkta, sesini o kadar yakınımda duyarak tüm günümü geçirebilirdim. Ama Ruby, başıma ne geldiğini deli gibi merak ediyor olmalıydı. Ayrıca dönmeden önce halletmem gereken küçük bir işim de vardı.

“İşe dönsem iyi olacak,” dedim.

“Anladım.” Yavaşça geri çekildi. “Seni bu akşam kaçta almamı istersin?”

“Ah. Yedi?”

“Harika.” Birden yüzünde derin bir endişe belirmişti. “Sence annenle baban beni sevecek mi?”

Derin bir nefes alıp verdim. “Bilmiyorum. Ne fark eder. Ben seni seviyorum.”

“Seviyor musun?”

Başımı salladım.

Gözleri, doğan güneş gibiydi. Dizlerim titriyor, kalbim sarsılıyordu. Güçlü, güzel ve kusursuzdu.

“Önemli olan bu zaten,” dedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Annemle babam onu hiç sevmeydi. Yemeğin iyi geçen bölümünde, David'i tamamen görmezden gelmişlerdi. Bariz şekilde bakışlarını çeviriyorlardı. Yaptıklarının hiç hoş olmadığını söylemek için her girişimim sonrası, masanın altından David'in hafif tekmesini hissediyordum. Sonra bana bakıp başını hafifçe sallıyordu. Orada oturmuş, öfkeden deliye dönüyordum ve sinirim her geçen dakika daha da artıyordu. Lauren, sessizliği bozmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın masada tuhaf bir hava vardı.

David, üzerine düşeni yapmış, gri, yakaları düğmeli, bilekleri iliklenmiş gömleğini giymişti. Gömleği, tüm dövmelelerini kapatıyordu. Siyah kotu ve sadece botları da aileyle tanışma kılıfına uygundu. Hollywood ünlüleriyle dolu bir balo salonunda bile duruma uygun giyinmeyi reddettiği düşünülecek olursa, yaptığından etkilenmiştim. Saçını James Dean stili taramıştı. Çoğu erkekte o saç stilini hiç beğenmezdim. Ama David, kimselere benzemiyordu. Göz altlarındaki iyileşmekte olan hafif mor-

luklara rağmen olağanüstü görünüyordu Ayrıca güler yüzlü ve saygılı tavrına karşı annemle babamın ona o kadar kötü davranması, ona olan inancımı, onunla olmanın verdiği gururumu arttırmıştı. Yemekte olanlara gelince...

Lauren, önümüzdeki yarı yıl alacağı dersler hakkındaki planlarını özetliyordu. Babam, başını sallayarak büyük ilgiyle dinliyor, sorulması uygun tüm soruları soruyordu. Nate'in ona âşık olması, annemle babamı müthiş mutlu etmişti. Lauren zaten uzun süredir ailemizden biri gibiydi. Daha mutlu olamazlardı. Ama daha da önemlisi, Lauren sayesinde kendi oğullarına farklı bir açıdan bakmaya, ondaki olumlu değişikliği görmeye başlamalarıydı. Lauren, Nate'in işinden ve sorumluluklarından bahsederken onu dikkatle dinliyorlardı.

Bu sırada David, alt tarafı masanın diğer tarafında olmasına rağmen onu özlüyordum. Konuşacağımız o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Zaten çoğunun üzerinden geçmemiş miydik? O halde problem neydi? İçimde, bir şeylerin ters gittiğiyle ilgili tuhaf bir duygu vardı. Sanki parmaklarımın arasından bir şeyler kayıp gidiyordu. David, Portland'a yerleşmişti. Her şey iyi olacaktı. Ama olmuyordu. Yakında dersler başlayacaktı. Planın hissettirdiği tehdidi hâlâ üzerimde hissediyordum, çünkü buna izin veriyordum.

Babam, masanın bir ucundan "Evelyn, bir sorun mu var?" diye sordu. Endişeli görünüyordu. Telefonu suratına kapadığımdan hiç bahsedilmemişti. Kalbi kırık, zavallı kızlarının sinirine verip rafa kaldırdıklarını tahmin ediyordum.

Babam, kaşlarını çatarak önce bana sonra David'e baktı. "Haftaya kızımın okulu açılıyor."

"Ah, evet," dedi, David. "Bahsetmişti, Bay Thomas."

Babam, gözlüklerini burnuna indirip David'i baştan aşağı süzüyordu. "Dersleri çok önemli."

Dehşete düşmüştüm. Üzerimi buz gibi bir panik kapladı. "Baba, yeter."

"Evet, Bay Thomas," dedi, David. "Dersleriyle arasına girmeyi düşünmüyorum."

"İyi." Babam, kollarını öne alıp vaaz vermeye hazırlanıyordu. "Ama sorun şu ki kendilerini âşık sanan genç hanımlar, düşünme yetilerini kaybederler."

"Baba..."

Babam, beni durdurmak için elini havaya kaldırdı. "Küçüklüğünden beri planı, mimar olmaktı."

"Peki. Hayır."

"Ya turneye çıkarsan, David?" diye sordu, babam tüm itirazlarıma rağmen. "Ki bir gün mutlaka çıkacaksın. Her şeyini bırakıp senin peşinden mi gelmesini bekliyorsun?"

"Bu kızınıza bağlı, efendim. Onu, okulu ve benim aramda seçip yapmaya zorlayacak değilim. Her ne yapmak isterse, ben ona destek olurum."

"O mimar olmak istiyor," dedi babam, kararlı bir ses tonuyla. "Bu ilişki kariyerine yeterince zarar verdi. Tüm bu saçmalıklar yaşandığında, çok önemli olan stajı iptal edildi. Neyse ki tekrar ayarlamayı başardık."

Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. "Yeter artık."

Babam bana da David'le tanıştığında ona baktığı gibi düşmanca ve sevimsiz bir bakış attı. Yüzüme, artık beni tanıyamıyormuş gibi bakıyordu.

"Bu çocuk için hayatından vazgeçmene izin vermeyeceğim," diye kükredim.

"Bu çocuk için mi?" dedim, tepkisi karşısında dehşete düşerek. Sinirim bütün gece içimde büyümüş, büyümüştü. Patlamak üzereydim. Yemeğime dokunmamama şaşmamalıydı. "Son bir saattir ikinizin de özellikle kaba davrandığınız insan var ya? David? Benim için önemli olan herhangi bir şeyden vazgeçmemi bekleyecek son insan, odur."

“Seni önemseseydi, senden uzaklaşırdı. Sana verdiği zarara bir bak.” Babam da ayağa kalkmıştı ve alnındaki damar belirginleşmişti. Diğer herkes şaşkın bir sessizlik içinde olanları izliyordu. Hayat boyu, boyun eğdiğim söylenebilirdi. Ama tüm o kabullenmelerim, önemsiz şeyler içindi. Bu kez çok farklıydı.

“Yanılıyorsun.”

Babam, işaret parmağını sallayarak, “Sen iyice kontrolden çıktın,” diye homurdandı.

“Hayır,” dedim babama. Sonra kocama dönüp uzun zaman önce söylemem gerekeni söyledim. “Hayır, kontrolden çıkmış değilim. Ben, bu sıçtığımin dünyasındaki tüm kızların en şanslısıyım.”

David’in gözlerinin içi gülüyordu. Annemle babamın siniri karşısında, hissettiği mutluluğu belli etmemek için alt dudağını ısırmaya başlamıştı.

“Evet, öyleyim,” dedim, gözyaşlarımı tutamadığım için bir an bile utanmayarak.

David de sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve masanın karşısından gözlerimin içine baktı. İhtiyacım olan tek şey, gözlerinde gördüğüm karşılıksız aşk ve destektir. Ve işte o kusursuz anda, her şeyin yoluna gireceğini hissettim. Her şeyi yoluna sokacaktık. Ve birbirimize tutunursak bu hep böyle olacaktı. Hiç şüphem yoktu. Sessizce masanın etrafından geçip yanıma geldi ve yanımda durdu.

Annemle babamın yüzünü unutamıyorum... Vay canına. Yara bandını tek seferde çekip çıkarmanın en iyisi olduğunu söylerlerdi hep. Ben de öyle yaptım.

“Mimar olmak istemiyorum.” En sonunda bunu söylemenin verdiği rahatlık sersemleticiydi. Dizlerimin uyuduğunu hissediyordum. Ama artık dönüş yoktu. David elimi tutup, sıkı.

Babam sadece bana bakıp gözlerini kırıştırdı. "Böyle demek istemedin."

"Üzgünüm ama aynen öyle demek istedim, baba. Mimar olmam, senin hayalindi, benim değil. Başından beri uyumlu davranmamalıydım aslında. Benim hatam, özür dilerim."

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu, annem yükselen bir sesle. "Kahve mi?"

"Evet."

"Saçmalığa bak. Harcadığımız onca paradan sonra..." Annemin gözleri sinirden kıpkırmızı olmuştu.

"Size geri öderim."

"Delilik," dedi, babam. Beti benzi atmıştı. "Bunlar hep onun başının altından çıkıyor."

"Hayır. Bu tamamen benimle ilgili bir şey. David sadece gerçekten ne istediğimi sorgulamamı sağladı. O bende, daha iyi bir insan olma arzusu uyandırıyor. Bu konuda yalan söylemek, sizin kurduğunuz planın bir parçası olmak... Uzun zamandır buna ayak uydurmaya çalışıyorum. Yanlış yapıyormuşum."

Babam sinirle sesini yükseltti. "Artık gitsen iyi olacak, Evelyn. Otur bir düşün. Daha sonra konuşuruz."

Konuşacağımızı tahmin ediyordum ama hiçbir şey değişmeyecekti. Ailemin gözündeki evin iyi kızı statüm yerle bir olmuştu.

Nathan ayağa kalkıp, "Her ne yaparsa yapsın ona destek olacağınızı, onu hep seveceğinizi söylemeyi unuttunuz," dedi, Lauren'ın sandalyesini çekerken. Çenesini sıkıp babama döndü. "Biz de gitsek iyi olacak."

"Bunu biliyor zaten." Babam, akli karışık, surat asarak masanın başında duruyordu.

Nate homurdanmaya başladı. "Hayır, bilmiyor. Neden bunca yıldır sürekli uyumlu davranmaya çalıştınız der-siniz?"

Annem ellerini birleştirdi.

Babam, "Saçma saçma işler," dedi.

"Hayır, Nate haklı," dedim. "Ama sanırım herkesin bir ara büyümesi gerek."

Babam daha da sinirli bakmaya başlamıştı. "Yetişkin olmak demek sorumluluklarına sırtını dönmek anlamına gelmez."

"Benim sorumluluğum, senin ayak izlerini takip etmek değıl," dedim, altta kalmayı reddederek. O günler geride kalmıştı. "Ben, sen olamam baba. Bunu anlamak için bunca yılı ve parayı harcadığım için üzgünüm."

Annem, duygu yüklü, kalın bir sesle, "Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz," dedi.

"Biliyorum. Ama artık bunun ne olduğuna benim karar vermem gerek." Elini sıkıca tutup kocama döndüm. "Ve kocam hiçbir yere gitmiyor. Bunu da kabul etmeniz gerek."

Nate, masanın etrafından geçip annemi öptü. "Yemek için teşekkürler."

Annem, bir David'e bir bana bakıp, "Bir gün," dedi. "Kendi çocuklarınız olduğunda bu yaşadığımızın ne kadar zor bir şey olduğunu anlayacaksınız."

Sözleri, olayı kısaca özetliyordu. Babam başını sallayıp oflamaya devam ediyordu. Onları hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi suçlu hissediyordum ama eski halime dönecek kadar değıl. En sonunda annemle babamın da insan olduğunu anlayacak yaşa gelmişim. Kursuz ya da her şeye gücü yeten varlıklar değillerdi. En az benim kadar hata yapma ihtimalleri vardı. Kendim için neyin doğru neyin yanlış olduğunun yargısına varmak, artık benim görevimdi.

Çantamı aldım. Gitme zamanı gelmişti.

David, anneme ve babama başını sallayıp iyi akşamlar dileyerek beni dışarı çıkardı. Kaldırımında gümüş ren-

gi, şık, yeni bir Lexus Hybrid duruyordu. Sam ve diğer koruma görevlilerinin kullandığı büyük cipler gibi değildi. Bu daha kullanılabilir büyüklükte bir şeydi. Nate ve Lauren arkamızda, Nate'in arabasına bindi. Fazla konuşacak bir şey yoktu. Annemle babam, evin eşiğinde duruyor, koyu ve uzun gölgeleri arkalarındaki ıdııklıkta uzanıyordu. David kapımı tuttu, ben de yolcu koltuğına oturdum.

"Babam için özür dilerim. Üzüldün mü?" diye sordum.

"Hayır." Kapımı kapatıp şoför tarafına geçti.

"Hayır mı? Bu kadar mı?"

Omuzlarını silkti. "O, senin baban. Tabii ki endişelenecek."

"Tüm bu olanları görünce topukların popona vura vura kaçarsın diye düşünmüştüm."

Sinyal verip yola çıktı. "Gerçekten böyle mi düşünüdün?"

"Hayır. Kusura bakma. Aptalca konuştum." Arabayla önünden geçerken eski semtime baktım. Oyun oynadığım park, okula giderken yürüdüğüm yol... "Yani üniversite terk oldum."

Merakla yüzüme baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tanrım. Bilmiyorum." Ellerimi sallayıp birleştirdim. "Uyuşuk. Elim ayağım uyuşuyor. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Ama ne yapmak istemediğini biliyorsun?"

"Evet," dedim, net bir şekilde.

"Al işte. Bu, harika bir başlangıç noktası."

Gökte dolunay vardı. Yıldızlar parlıyordu. Ve az önce

tüm varlığımı anlamlandırmıştım. "Artık resmen üniversiteyi bırakıp kahveci olan biriyle evlisin. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

David, derin bir iç çekip sinyal vererek şehir dışındaki evlerin olduğu bir yöne döndü. Ellerimden birini tuttu, iki elinin arasına aldı. "Ben gruptan ayrılmak istesem, bu seni rahatsız eder miydi?"

"Tabii ki hayır. Bu senin kararın."

"Tüm paramı dağıtmak istesem, ne derdin?"

Omuzlarımı silktilim. "Sen kazandın. Senin tercihin. Sanırım o zaman gelip benimle yaşamam gerekirdi. Ama haberin olsun, benim maaşımla yaşayabileceğimiz apartman küçücük olur. Minicik. Hayır, baştan bil."

"Ama yine de beni isterdin, değil mi?"

"Sorgusuz sualsiz." Ellerinden birini ellerimin içine aldım. Gücüne ihtiyacım vardı. "Bu gece yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Kusursuz mavi gözlerinin yanlarında çizgiler belirdi. "Hiçbir şey söylemedim ki."

"Gerek de yoktu."

"Benim için 'kocam' dedin."

Başımı salladım. Kalbimi boğazımda hissediyordum.

"Bugün stüdyoda seni öpmedim, çünkü hâlâ aramızda havada kalan bazı şeylerin olduğunu düşündüm ve bu doğru değilmiş gibi geldi. Ama şimdi seni öpmek istiyorum."

"Lütfen," dedim.

Bana doğru eğildi, onunla ortada buluştum. Dudakları dudaklarımı kapladı. Dudakları ılık, sert ve tanıdıktı. İstedikim ve ihtiyacım olan dokunuş buydu. Yüzümü avucunun içine alıp beni kendine doğru çekti. Öpücüğü kusursuz ve çok tatlıydı. Bu kez birbirimize asla geri dönmeyeceğimiz sözler vermiştik. Hatalarımızdan ders

almıştık ve hayat boyu öğrenmeye birlikte devam edecektik. Evlilik böyle bir şeydi.

Ellerini saçlarımın içinde gezdirirken dilimi, dilinin üzerinde gezdiriyordum. Tadına, hava kadar ihtiyacım vardı. Bana dokunan elleri, geleceğe dair ümit veriyordu. Soru cevap şeklinde başlayan yakınlığımız ılık hızında ilerledi. Homurdanıyordu. Aman Tanrım. Hayatımın sonuna kadar o sesi duymak istiyordum. Gömleğinden tutup onu kendime doğru çektim. Ayrı geçirdiğimiz günleri telefı edecek çok zamanımız vardı.

“Durmamız gerek,” diye fısıldadı.

“Neden?” diye sordum, nefes nefese.

“Maalesef.” Kıkırdayarak burnunu burnuma sürttü. “Biraz bekle sıçıtığının dünyasının en şanslı kızı. Azıcık bekle. O da neydi öyle gerçekten? Sıçıtığının demek zorunda mıydın?”

“Zorundaydım bence.”

“Annenle baban sizden vazgeçip kedi sahiplenecek gibi bakıyorlardı.”

“Sana olan tavırları için özür dilerim.” Parmaklarımı, başının yanındaki kısacık saçlarının arasında gezdiriyor, uçlarını hissediyorum.

“Ben onları idare ederim.”

“Ama idare etmek zorunda kalmamalısın. Kalmayacaksın da. Orada oturup öylece...”

Sözümü kesmek için beni öpmeye başladı. Tabii ki işe yaramıştı. Dili, dişlerimin üzerinde geziniyor, içimi gıdıklıyordu. Emniyet kemerimi çözüp emekleyerek üzerine oturdum. Ona daha da yakın olmaya ihtiyacım vardı. Kimse David gibi öpüşemezdi. Ellerini bedenimde gezdiriyor, göğüslerimin kıvrımlarını avuçluyor, meme uçlarımla oynuyordu. Zavallıcıklar o kadar sertleştiler ki canım yanıyordu. Sertleşmek demişken, David’in kalkan

aleti kalçama bastırıyordu. Yanımızdan bir araba dolusu çocuk geçip kornaya basana kadar orada, öylece öpüşmeye devam ettik. Sevişmemiz, gölgeli camlara rağmen dışarıdan görünebiliyordu demek. Son derece klas bir hal.

"Bekle biraz," dedi, tekrar boynuma doğru zar zor nefes alarak. "Tanrım. Seninle yalnız olmak ne güzel. Neler yaptın öyle? Ama kendin için dik durman hoşuma gitti. Seninle gurur duydum. Çok iyiydin."

"Teşekkür ederim. Sence annemin dediği gibi ileride çocuklarımız olunca onları anlayacak mıyız?"

Yüzüme baktı. Muhteşem gözleri, güzel yüzü o kadar tanıdık ki mutluluktan ağlayabilirdim.

"Çocuktan hiç bahsetmedik," dedi. "Çocuk istiyor musun?"

"Bir gün. Sen?"

"Bir gün, evet. Birkaç yıl baş başa kaldıktan sonra."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "Şu yeni aldığın evini gösterecek misin bana?"

"Evimizi. Tabii ki."

"Araba kullanmayı düşünüyorsan ellerini göğüslerimden çekmen gerek."

"Ah. Maalesef." Ellerini giysimin üzerinden çekmeden önce son bir kez daha göğüslerimi sıkıştırdı. "Senin de koltuğuna dönmen gerek."

"Tamamdır."

Arabanın yanına geçmem için kalçalarımı tutarak bana yardım etti. Derin bir nefes alırken emniyet kemeri tekrar takmıştım. Bana göz kırpıp koltuğunda kıpırdandı. Daha rahat oturmaya çalıştığı belliydi. "Sen var ya, çok fenasın."

"Ben mi? Ne yaptım ki ben?"

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun," diye söylendi yola çıkarken.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Hadi oradan," dedi, gözlerini kısıp yandan bakarak. "Vegas'ta da, Monterey'de de, LA'de de aynısını yaptın. Şimdi de Portland'da yapıyorsun. Seni hiçbir yere götüremeyeceğim."

Pantolonunun önündeki belirgin kabartıyı işaret ederek, "Çadırından mı bahsediyorsun? Çünkü senin tepkilerinin sorumlusu ben değilim, tatlım. Sensin," dedim.

Kahkaha atmaya başladı. "Sana karşı tepkilerimi hiçbir zaman kontrol edemedim. Bir kere bile."

"Benimle bu yüzden mi evlendin? Bana karşı koyamadığın için mi?"

"Ödümü koparıyorsun. İçin rahat olsun." Bana gülümseyince içim titriyordu. Korkunun bununla hiç ilgisi yoktu. "Seninle evlendim, Evelyn, çünkü bana anlam katıyorsun. Birlikte anlamlı oluyoruz. Birlikte olmamız, ayrı olmamızdan milyon defa daha iyi. Fark etmedin mi hiç?"

"Ettim tabii."

"İyi." Parmakları elmacık kemiklerimi okşuyordu. "Eve gitmemiz lazım. Hemen."

Yolda birkaç kez hız limitini aştığından eminim. Ev, Ruby's Cafe'den birkaç blok ötedeydi. Kanatlı cam kapılarını Art Deco taş süslemelerin çevrelediği, eski, büyük, kahverengi, tuğla bir binadaydı. David, şifreyi girip beni beyaz mermer lobiye aldı. Köşede suların sürüklediği kütüklere benzer bir heykel duruyordu. Güvenlik kameraları, tavanın köşelerine gizlenmişti. Etrafı incelememe fırsat vermeden beni kolumdan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Hızına yetişebilmek için koşmam gerekmişti.

"Hadi ama," dedi, elimi sıkıca tutup beni asansöre bindirirken.

“Ne kadar etkileyici bir yer burası böyle.”

En üst katın düğmesine bastı. “Evi görene kadar bekle. Yanıma şimdi yerleşiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Şey, bu arada... Birkaç misafirimiz var. Albüm kayıttayken filan burada kalacaklar. Muhtemelen birkaç hafta daha.” Asansör kapısı açılınca bir koridora çıktık. David ne ara çantamı elimden aldı, bilmiyorum. Omzunu, mideme bastırıp beni yine havaya kaldırdı. “İşte geldik.”

“Hey,” diye çığlık attım.

“Yakaladım seni. Eşikten tekrar atlama vakti.”

“David, etek giyiyorum.” Eteğim neredeyse dizime kadar iniyordu ama misafirlerinin ve grup arkadaşlarının popomu görmesini istemiyordum.

“Biliyorum. Bunun için sana teşekkür etmiş miydin? Kolay erişim, takdir ettiğim bir olay.” Siyah botları, beyaz, mermer zemine vurdukça ses çıkarıyordu. Poposunu sıkma fırsatı bulunca fırsatı kaçırmadım. Üstelik buna hakkım da vardı. Hayatıma bayılıyordum.

“Külot giymemişsin,” dedim.

“Eee?”

Vücudumun yanında bir el hissettim. Neyse ki giysilerimin üzerinden.

“Sen giymişsin,” dedi, kısık bir sesle. “Hangisini giydin, bebeğim? Erkek şortu gibi olan sanırım.”

“Bunu gördüğünü sanmıyorum.”

“Olabilir ama az sonra göreceğim, inan.”

“İnanıyorum.”

Bir kapının açıldığını duydum. Altımızdaki mermer zemin, siyah boyalı ahşaba dönüşmüştü. Duvarlar bembeyazdı. Küfürleşip kahkahalar atan erkek sesleri duyuyordum. Arkadan müzik sesi geliyordu. Sanırım Nine Inch Nails. Müzikle Nate ilgileniyordu. Nine Inch Nails

onun favorisiydi. Ev tabii ki muhteşem görünüyordu. Yemek masası sandalyeleri koyu ahşap, koltuklar yeşildi. Boş, geniş bir alan vardı. Gitar kılıfları etrafa yayılmıştı. Güzel ve yaşanılmış görünüyordu. Gerçek bir ev gibiydi.

Bizim evimiz.

“Kız kaçırmışsın. Aferin ama bu yasa dışı, Davie. Muhtemelen geri vermek zorunda kalacaksın.” Biri saçımı kaldırıyordu. Karşımda Mal’i gördüm. Yanımda eğiliyordu. “N’aber, çocuk gelin? Hoş geldin öpücüğüm nerede benim?”

“Karımı rahat bırak, it herif.” David, ayağını kaldırıp onu kenara itti. “Git kendine bul bir tane.”

“Ne bokuma evleneyim? O işler sizin gibi delilere yakışır. Deliliğinize şapka çıkarıyor olabilirim ama aynısını yapacak değilim.”

Yandan, Jimmy’nin yumuşak sesi duyuldu. “Kim ne yapsın bunu?”

“Merhaba, Jimmy.” Ellerimden birini kocamın kotundan kaldırıp ona el salladım. “David, böyle tepe taklak durmak zorunda mıyım?”

Kocam herkese dönüp, “Evet. Bu gece bizim gecemiz,” dedi.

“Anladım,” dedi, Mal. “Hadi, Jimmy. Gidip Benny-boy’u bulalım. Bir şeyler atıştırmak için o Japon restoranına gidecekti.”

“Olur.” Jimmy’nin spor ayakkabılarının kapıya yoneldiğini gördüm. “Sonra görüşürüz, çocuklar.”

“Güle güle!” Bir kez daha el salladım.

“İyi geceler, Evvie.” Mal da çıkınca kapıyı arkalarından kapadılar.

“En sonunda yalnız kaldık.” David, derin bir nefes alıp tekrar yürümeye başladı ve bir koridora girdi. Hâlâ omzundaydım. “Evi beğendin mi?”

“Görebildiğim kadarıyla çok güzel.”

“Sevindim. Geri kalanını sonra gösteririm. Önce başka işlerimiz var. Önce o külotunu çıkaralım bakalım.”

“Sana uyacağını sanmam.” Kıkırdıyordum. Popoma bir şaplak attı. Yıldırım çarpmışa döndüm. Şok olmuştum. “Tanrım, David.”

“Biraz ısın bakalım, komik kız.” Koridorun sonundaki odaya dönüp kapıyı iterek açtı. Çantamı orada duran berjere fırlattı ve hiçbir şey söylemeden beni dev gibi yatağa attı. Şiltenin üzerinde yaylanıyordum. Kan beynime sıçramıştı. Başım dönüyordu. Saçlarımı yüzümden çekip dirseklerimin üzerine kalktım.

“Sakin kımıldama,” dedi, hırıltılı bir sesle.

Yatağın ucunda durmuş, soyunuyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Onu, sonsuza kadar böyle izleyebilirdim. Gömleğini çıkardığı sırada sadece, dünyanın en şanslı kızı olmadığımı biliyordum. Ben bu sıçtığımın evreninin en şanslı kızyıydım. Gerçek, buydu. Sadece acayip yakışıklı olduğu için değil, bana sürekli o buğulu, âşık gözlerle baktığı için. Bakışları tutku doluydu ama aynı zamanda beni sevdiğini söylüyordu.

“Geçen hafta seni kaç kez bu yatakta uzanırken hayal ettiğimi tahmin edemezsin.” Botlarını ve çoraplarını çıkarıp kenara attı. “Son bir ay içinde kaç kez kendimi seni aramak üzereyken buldum, bilemezsin.”

“Peki neden aramadın?”

“Peki sen neden aramadın?” dedi, kotunun üst düğmesini açarken.

“Bunları bir daha konuşmayalım.”

“Evet. Konuşmayalım. Hiçbir zaman.” Yatağa çıkıp emekleyerek dizlerimin altını okşamaya başladı. Ayak-kabılarım havada uçarken ellerini eteğimin içine doğru kaydırıyordu. Yukarı, daha yukarı. Gözlerini, gözlerim-

den hiç ayırmadan külotumu sıyırdı. Onu incelemeye pek meraklı değildi. Adamın, öncelikleri vardı. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Bir daha."

"Seni seviyorum."

"Tadını o kadar özledim ki." Kocaman elleri, bacaklarımı araladı. Çıplaktım ve beni izliyordu. "Kafamı bacaklarının arasına sokup orada birkaç gün geçirebilirim, olur mu?"

Aman Tanrım. Bacaklarıma içine kirli sakallarını sürterek tüm bedenimi uyarıyordu. İstesem de konuşamıyordum.

"Bir daha söyle."

Yutkunarak tekrar kendimi kontrol edebilmeye çalışıyordum.

"Bekliyorum."

"Seni... seni seviyorum," diye kekeledim. Sesim zar zor çıkıyordu. Nefes nefese kalmıştım. Dudaklarının ilk dokunuşuyla, kalçam yataktan havalandı. Her yerim titriyordu.

"Devam et." Diliyle, oradaki dudaklarımı aralayıp içeri dalmadan önce yanlarında kaydı. Ağzının tatlı sert hissi... Sakallarının sürmesi...

"Seni seviyorum."

Güçlü ellerini popomun altına sokup beni ağzına doğru çekti. "Tekrar."

İnliyordum. Bu kadarı yeterdi. Bir daha ne durdu ne de konuştu. Saldırı halindeydi. Nazik değildi. Diliyle içime sertçe girip çıkarken birkaç saniye içinde beni uzaya çıkarmıştı. Beni yaladığı sırada içimde bir şey düğümlendi. Omurgamı elektrik çarpıyordu sanki. Titremeye ne zaman başladığımı bilmiyorum. Ama gücüm kalmamış-

tı. Sırtım tekrar yatağa çarptı. Ellerimi havaya kaldırıyor, havada yumruğumu sıkıp kollarımı geri yordum.

Çok fazla geliyordu. Ona daha da fazla yakınlaşmalı mı, yoksa ondan uzaklaşmalı mıydım, bilemiyordum. Ne yaparsam yapayım elleriyle beni kendine çekiyordu. İçimdeki her kas kasılmıştı. Kapatamadığım ağzımdan sessiz çığlıklar çıkıyordu. Beynimde havai fişekler patladı. Boşaldıkça boşalıyordum.

Kalbimin gümbürtüsü hafifleyince gözlerimi açtım. David, dizlerimin arasında dizlerinin üzerine oturmuştu. Kotu bacaklarında, kalkık aleti karnıma doğru dimdikti. Lacivert gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim."

"Bekleme." Bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım. Elllerinden birini popomun altında hâlâ beni sıkıca tutup havaya kaldırıyordu. Diğer eliyle aletini tutup içime girdi. Acele etmiyordu. İkimiz de yarı çıplaktık. O üstte, ben alttaydım. Kaybedecek vaktimiz yoktu. Ten tene olmak için bekleyemeyecek kadar açtık.

İçime o kadar yavaş girdi ki nefesim kesildi. Önemli olan tek şey, hislerdi. Ve Tanrım. Kalınlığı... Kendini içime doğru itişti... Çıplak göğsü, nefes alırken inip kalkıyor, loş ışıktaki parlıyordu. Hareket etmeye başladığı sırada omuz kasları kasılmıştı.

"Sen benimsin," dedi.

Sadece başımı sallayabildim. Başını eğip her hamlesiyle sallanan göğüslerini izledi. Ellerini kalçalarıma kilitlemişti. Bense kendimi ona doğru itmek için yatağın kenarlarını sıkıca tutarak oradan destek alıyordum. Vahşi bir ifadesi vardı. Islak dudakları şişmişti. Tek gerçek oydu. O ve ben. Diğer her şey gelip geçiciydi. Savaşmak için doğru şeyi bulmuştum.

"Seni seviyorum."

"Gel buraya." Beni yataktan kaldırıp tekrar kendine

çekti. Bacaklarım beline sarılıydı. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki kaslarım yanıyordu. Beni aletin üzerine oturttuğu sırada kollarımı boynuna doladım.

“Ben de seni seviyorum.” Elleri sırtımda, yukarı doğru kayıyordu. Birlikte deli gibi hareket etmeye başladık. Hızlı aldığımız nefesler birbirine karışıyordu. İkimizi de ter basmış, tişörtüm üzerime yapışmıştı. İçimde tekrar ekstra bir sıcaklık hissettim. Bu pozisyonda o noktaya varmak çok zor değildi. Kendini bana öyle bastırınca, dayanmak mümkün değildi. Boynumun gövdemle birleştiği yeri emiyordu. Kollarında titreyerek tekrar boşaldım. Çıkardığı sesler, adımı söyleyişi... Asla unutmak istemiyordum. Bir saniyesini bile.

En sonunda ikimizin de sırtını yatağa yasladı. Ama onu bırakmaya hazır değildim. O yüzden üzerime çıkarak bedenimi kendi bedeniyle kapladı. Beni yatağa bastıran ağırlığı, yanağımın üzerindeki dudağı... asla kılmıdamamalıydık. Mümkünse ömür boyu öyle kalalım istiyordum.

Ama aslında yapmam gereken bir şey vardı.

“Çantama ulaşmam gerek,” dedim, altında konuşmaya çalışarak.

“Neden?” Dirseklerini kaldırdı.

“Bir şey yapmam gerek.”

Onu kenara çekip, “Kay biraz,” dedim.

“Tamam. Ama umarım önemli bir şeydir.” Onu kenara itebilmem için kendini bıraktı. Yataktan kalkarken bir taraftan eteğimi çekiştiriyordum. David, gördüğü şeyden memnun kalmış olmalıydı, çünkü benden birkaç saniye sonra dişlerini gıcırdatarak boşalmıştı.

“Gel buraya, kadın,” dedi, emir veren bir tonda.

“Bir saniye.”

“Adım poponda ne güzel görünüyor,” dedi. “Dövmen gayet güzel iyileşmiş.”

"Teşekkür ederim." En sonunda yataktan inip kalem eteğimi düzelttim. Ayrı kaldığımız bir ay boyunca dövmemi görmezden gelmiştim ama artık orada olduğuna seviniyordum.

"O etek hemen çıkıyor."

"Bekle biraz."

"O bluz da. Daha çok işimiz var."

"Evet ama bir dakika. Çıplak sarılmalarımızı özledim."

Çantamı, kapının yanındaki mavi kadife berjerin üstüne fırlatmıştı. Evi kim dekore ettiyse iyi iş çıkarmıştı. Çok güzeldi. Ama daha sonra inceleyecektim. O an yapmam gereken daha önemli bir şey vardı.

"Bugün stüdyoda konuştuktan sonra sana bir hediye aldım."

"Öyle mi? Şimdi mi vereceksin?"

Başımı sallarken çantamı karıştırarak hediye bulmaya çalışıyordum. Bingo. Süslü, minik kutu koyduğum yerde duruyordu. Elime alıp gülümseyerek yanına döndüm. "Evet. Aynen öyle!"

"Ne var elinde?" Yataktan kalktı. Benim yaptığının aksine o kotunu çıkarmıştı. Kocam karşımda, kusursuz ve darmadağın duruyordu ve bana her şeyiymişim gibi bakıyordu. Yaşadığım süre boyunca ondan başkasıyla olmak istemediğimi biliyorum.

"Evelyn?"

Nedense kendimi birden utangaç, tuhaf hissetmiştim. Kulaklarımın uçları kızarıyordu.

"Sol elini ver bana." Elini tutmak için eğildiğim sırada uzattı. O öğleden sonra tüm birikimimi yatırdığım kalın, platin alyansı dikkatle parmağına geçirirken parmağının ortasındaki kalın kemikte biraz zorlandım. Tam olmuştu. Bütün kış götüm donsa da mutlu gezecektim. David, eski, boktan arabamı değiştirmekten çok daha önemliydi.

Annemle babama da borçlandığım düşünülecek olursa, zamanlama şahaneydi. Ama bu her şeyden önemliydi.

Fakat yüzük, *Live Free* dövmesinin sondan ikinci e harfinin üzerine denk geliyordu. Kahretsin, dedim kendi kendime. Bunu hiç düşünmemiştim. Muhtemelen takmak istemeyecekti.

"Teşekkür ederim."

Dikkatle yüzüne bakıp kibarlıktan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştım. "Beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Gerçekten mi? Çünkü orada dövmen olduğunu unutmuştum ama..."

Çenemi kapatmak istercesine beni öptü. Bunu alışkanlık haline getirmeye başlamıştı. Dili ağzımın içinde gezerken gözlerimi kapadım. Tüm endişelerimi unutmuştum. Beni öyle bir öptü ki yüzüğünü beğenip beğenmediği hakkında aklımda en ufak bir şüphe bile kalmamıştı. Parmakları düğmelerimle oynamaya başlamıştı. Bluzumu omzumdan çekip çıkardı. Sonra sutyenimin açıldığını hissettim.

Dili çeneme ilerleyip enseme inerken "Yüzüğüme bayıldım," dedi. Sutyenimin askıları kollarıma inerken göğüslerim serbest kalmıştı. Sonra eteğime geçip fermuarını indirip eteği kalçalarımaya doğru sıyırmaya başladı. Onun gibi çıplak olana kadar üzerimdeki her şeyi çıkardı. "Asla parmağımdan çıkarmayacağım."

"Beğenmene sevindim."

"Çok beğendim. Ne kadar beğendiğimi gösterebilmem için çıplak olman gerekiyor. Ben de senin yüzüğünü geri vereceğim. Söz."

"Acelesi yok," diye mırıldandım, daha rahat öpmesi için ensemi ona uzatırken. "Vaktimiz çok."

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi gece, semtimizin barlarından birinde Amanda, Jo ve birkaç başka arkadaşımızla buluşmayı planlamıştık. Heyecanım hiç dinmiyordu. Altüst olmuştum. Heyecan, gerginlik ve sindirmeye vakit bulamadığım yüzlerce farklı duyguyu bir arada yaşıyordum. Ama şüpheli değildim. Kesinlikle değildim. Ruby'ye kafede daha fazla çalışmak istediğimi söyleyince çok mutlu olmuştu. Geçen gün kafasının karışık olmasının sebebi, hamile olduğunu anlamasıymış. Üniversiteyi bırakmam, onun için harika bir zamana denk gelmişti. Eninde sonunda okula dönecektim. Belki öğretmen olurdum. Bilemiyordum. Bunu düşünmek için daha çok vardı.

Yeni evimize yakın, küçük bir bardaydık. Dört kişilik rock grubu, küçük köşe sahnesinde, grunge klasiklerini yeni şarkıların arasına sıkıştırıp çalıyordu. Jo, oturdukları masadan bize el sallıyordu. David'le tanışacağı için çok heyecanlıydı. Köpek yavrularından bile çok zıplıyordu.

Tekrar tekrar, "David, seninle tanıştığımıza çok mem-

nun oldum," dedi. Neyse ki sadece o kadardı. Ona sulanmaya kalksaydı araya girecektim tabii.

Fakat Amanda'nın artık kaşlarını rahatlatması gerekiyordu. Ama en azından annemle babamın aksine, onun protestosu sessizdi. Benim için endişelenmesini takdir ediyordum ama David'in etrafımızda olmasına alışmak zorundaydı.

David, içkilerimizi söyleyip arkama çektiği sandalyeye geçti. Müzik, konuşmamızı engelleyecek kadar yüksekti. Kısa bir süre sonra Nate ve Lauren geldiler. Ağabeyim ve kocam arasında hassas bir barış sağlanmıştı. Buna çok seviniyordum.

David, kulağıma yanaştı. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor."

Elini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. İşini kolaylaştırıp kalktım, kucağına oturdum. Sıcacık gülümseyerek kollarını etrafıma doladı, sımsıkı sarıldı. "Hey."

"Hey," dedim. "Bana ne sormak istiyordun?"

"Düşünüyordum da... senin için yazdığım şarkılardan birini dinlemek ister misin?"

"Gerçekten mi? Bayılırım."

"Harika," dedi, sade, siyah elbisemin sırtını okşayarak. Onun en sevdiği renk olduğu için giymiştim tabii ki. Ayrıca V yakayı çekici bulacağını düşünmüştüm. Bu gece kendimi, kocamı memnun etmeye adanmıştım. İleride birbirimizin başının etini yiyeceğimiz günler olacaktı elbette ama bu gece onlardan biri değildi. Kutlamaya gitmiştik.

Lauren, Nate'i dans pistine çekince Amanda ve Jo da onları takip ederek baş başa konuşmamıza izin verdiler. Tanrı'ya şükürler olsun ki dünyanın en iyi ağabeyine ve arkadaşlarına sahiptim. Planın suya düştüğü haberi du-

yulunca hiçbirisi aşırı tepki vermemiştii. Bana sarıldılar ve içime kurt düşürecek tek kelime bile edilmedi. Lauren, annemlerle yediğimiz yemekte David'in nasıl yanımda durduğunu anlatırken Amanda, David'e bakıp onayladığını belirtircesine başını salladı. İçim umutla dolmuştu.

Akşamın erken saatinde annemi bile aradım. Kısa konuşmuştuk ama konuştuğumuza seviniyordum. Hâlâ bir aileydik.

David, bir gece önce yüzüğümü en sonunda geri verdi. Benim için yapacakları listesi uzun görünüyordu. Gün doğarken yatakta bana dondurma yedirdi. Hayatımın en güzel gecesiydi.

Yüzüğümün tekrar elimde olması hoşuma gidiyordu. Parmağıma uyumu, ağırlığı kusursuzdu. Söz verdiği gibi, yüzüğünü hiç çıkarmadı. Gün ortası kahve bulmak için dışarı çıktığımda kardeşine gururla gösteriyordu. Kafeinlenmemi bekledikten sonra Jimmy ve David beni yeni evime taşımıştı. Mal ve Ben, stüdyoda meşguldüler. Lauren, Stage Dive ile ilgili neyi varsa imzalattıktan sonra Nate'le birlikte taşınmama yardım etmişti. Her ne kadar beni özleyeceğini söylese de Nate ile yalnız yaşayacakları için mutlu olduklarını görebiliyordum. Birlikte mutluydular.

"Sana sormak istediğim bir şey daha var," dedi.

"Seninle olduktan sonra her şeye varım."

"İyi, çünkü asistanım olarak çalışmaya başlamanı istiyorum. Kafede çalışmadığın zamanlar yani." Sırtımı sıvazlıyordu. "Başka bir işte daha çalışmak istediğinin farkındayım."

"David..."

"Ya da annenle babana üniversite paranı ödememe izin ver. Böylece bunu düşünmekten vazgeçebilirsin."

"Hayır," dedim, kararlı bir sesle. "Teşekkür ederim."

Ama bunu benim halletmem gerek. Ayrıca annemle babamın, bunu tek başıma yapabileceğimi görmesi gerek."

"Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ama bu çok para bebeğim. Kısa sürede o kadar para kazanman çok zor. İkinci bir işte çalışmaya başlarsan da birbirimizi doğru dürüst göremeyeceğiz."

"Haklısın. Ama sence birlikte çalışmak iyi bir fikir mi?"

"Evet," dedi. Lacivert gözleri ciddiye. "Sen organize etmeyi seviyorsun. Benim de ihtiyacım olan bu. İlişkimi-zi olumsuz etkilemeye başladığını hissedersen planda değişiklik yaparız. Bence bu hem birlikte daha çok zaman geçirmemizi hem de iş sırasında bol bol seks yapmamızı sağlayacak."

Güldüm. "Bana cinsel tacizde mi bulunacaksınız, Bay Ferris?"

"Kesinlikle, Bayan Ferris."

Yanığını şapırdatarak öptüm. "Bunu düşündüğün için teşekkür ederim. Seninle seve seve çalışırım."

"Üniversiteye dönmeye karar verdiğinde de Adrian'a söylerim bana başka birini bulur. Önemli değil." Beni göğsüne bastırdı. "Ama o zamana kadar böyle iyiyiz."

"Gelmiş geçmiş en iyi plan."

"Teşekkür ederim. Bunu senin söylemen ayrıca anlamlı."

David, barın oraya bakıyordu. Başımı çevirince Mal, Ben ve Jimmy'nin kendilerini belli etmemeye çalışarak oralarda takıldığını fark ettim. O gece bize katılacaklarından haberim yoktu. Jimmy, barlardan ve kulüplerden uzak duruyordu. "Tam zamanında geldiler," diye mırıldandı.

Sonra başını köşeye, çalan gruba doğru çevirdi. Bir Pearl Jam klasiği çalıyorlardı.

David, bana sarılarak ayağa kalktı. "Burada bekle." Beni sandalyeye tekrar oturtup grup arkadaşlarına başıyla bir işaret verdi ve sahneye doğru ilerledi. Kalabalık içinde yavaş yavaş yürürken vücudu kocaman görünüyordu. Arkadaşları onu takip ettiler. Bir araya gelince inanılmaz etkileyici oluyorlardı. Her ne kadar sessiz sakin kalmaya çalışsalar da içimden bir ses, kendilerini göstermeye karar verdiklerini söylüyordu. Grup, şarkılarını bitirince David, solisti yanına çağırdı. Yok artık. Doğru tahmin etmiştim. Heyecandan yerimde duramıyordum.

Bir süre konuştular. Sonra solist, gitaristi yanlarına çağırdı. Kısa süre sonra gitarist, elindeki altı telliyi David'e uzattı. David'in kim olduğunu anladıklarında her ikisinin de ne kadar şaşırdığı, yüzlerinden belliydi. Jimmy, soliste başını sallayarak işaret verip platforma çıktı. Arkasından Mal, çıkıp davulcudan bagetlerini aldı. Asık suratlı Ben bile bas gitaristten gitarını alırken gülümsüyordu. The Divers sahne alıyordu. Henüz barda çok az kişi neler olduğunu anlamıştı.

"Merhabalar. Kusura bakmayın, millet. Benim adım David Ferris. İzninizle karım Evelyn için bir şarkı çalmak istiyorum. Umarım bir sakıncası yoktur."

Şaşkınlıkla sessizleşen bardan birden bir alkış koptu. İnsanlar yakınlaşmak için sahneye akın ederken, David kalabalığın arkasından bana bakıyordu.

"Karım bir Portland kızı. Sanırım bu durumda hepinizle akraba oluyoruz. Bana iyi davranın, olur mu?"

Kalabalık, cevap olarak deli gibi bağırmaya, çığlık atmaya, ıslık çalmaya başlamıştı. Elleri tellere değince, tatlı bir rock ve Amerikan folk müziği karışımı bir melodi duyuldu. Sonra şarkı söylemeye başladı. Jimmy ona vokal yapıyordu. Sesleri birbirine karışıyor, ortaya harika bir şey çıkıyordu.

*Seni bırakabileceğimi sandım
Gidersin diye düşündüm
Birlikte geçen zamanın yok olacağını sandım
Ama uzandığımız yataktan da soğuşum.
Sen istersen git ben buradayım
İstedğin kadar hayır de, bitmedi
Bebeğim sana söz*

*Gitmene izin vereceğimi mi sandın?
Asla vermem biliyorsun artık
Sana istediğin kadar zaman, ben beklerim
Son söylediğim her şeye pişmanım*

Şarkı, tatlı, basit ve kusursuzdu. Bitirdikleri an, ortalık yıkılıyor sandım. İnsanlar çılgık atıyor, ayaklarını yere vuruyordu. Çatı tepemize inecek gibi, bir ses çıkmıştı. Güvenlik, David ve arkadaşlarının kalabalığının arasından geçmelerine yardım etti. Performansları sırasında orada bulunanlar durumu sosyal medyaya yayınca bar daha da dolmuştu. Geçtikleri her yerde hayran akınına uğruyorlardı. Tam o sırada biri kolumdan tuttu. Kim olduğunu görmek için başımı yana çevirdiğimde, karşımda Sam'i buldum. Sırıtiyordu. Oradan acilen çıktık.

Sam ve güvenlik görevlileri, hepimiz için kapıya doğru yol açtı. Dışarıda bir limuzin bekliyordu. Her şey hazırlanmıştı. Hep beraber limuzinin arkasına doluştuk. David beni hemen kucağına aldı. "Sam, arkadaşlarının güvenliğinden emin olacak."

"Teşekkür ederim. Sanırım artık tüm Portland, burada olduğunu biliyor."

"Evet. Sanırım haklısın."

"Davie, sen var ya, tam bir şovmensin oğlum," dedi

Mal, başını sallayarak. "Böyle bir numara çevireceğini biliyordum. Gitaristler böyledir zaten. Hepsi artist. Birazcık aklın olsaydı genç hanım, bir davulcuyla evlenirdin."

Gözyaşlarımı silerek güldüm.

"Neden ağlıyorsun? Ne söyledin ona?" David bana daha da sıkı sarıldı. Araba yavaşça kalkarken dışarıdakiler, pencerelere vuruyordu.

"İyi misin?"

"Ona gerçeği söyledim. Davulcuyla evlenmesi gerektiğini. Bunlar hep hazırlıksız işler!" dedi, Mal.

"Kes sesini."

"Sen sanki kız etkilemek için hiç kıcını yırtmadın," diye atladı Ben.

"Tokyo'da ne oldu?" diye araya girdi Jimmy uzaktan. "Hatırlatsana bana... Neydi adı?"

"Kahretsin. Evet ya. Restorandaki fıstık," dedi, Ben. "Hasarlar için ne kadar istemişlerdi?"

Art arda atılan kahkahaların ardından Mal, "Neden bahsediyorsunuz, anlamıyorum. Davie sesinizi kesmenizi söyledi," diye bağırdı. "Evelyn'le duygusal bir an yaşıyorlar. Biraz saygılı olun. Pislik herifler."

"Sen onları boş ver," dedi David, yüzümü avucuna alırken. "Sen neden ağlıyordun bakayım?"

"Çünkü bu 'on'du. Bir, ayrı ve üzgün olmamızsa on, senin şarkın. Çok güzel bir şarkı."

"Gerçekten beğendin mi? Çünkü beğenmediysen böyle söylemek zorunda..."

Yüzünü kavrayıp arkamızdaki gürültüyü umursamadan onu öptüm. Ve dudaklarımız şişene, uyuşana kadar öpmeyi bırakmadım.

"Bebeğim." Son gözyaşlarımı da silerek gülümsedi. "Sen hep en güzel şeyleri söylersin."